

Võn Dê Không Dễ Chọc

Contents

Võn Dê Không Dễ Chọc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	9
4. Chương 4	17
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	40
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	63
11. Chương 11	67

Võn Dê Không Dễ Chọc

Giới thiệu

Truyện Võn Dê Không Dễ Chọc của tác giả Lê Hoa Yên Vũ là một câu truyện thuộc thể loại tiểu thuyết hoàn, ngôn tình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/von-de-khong-de-choc>

1. Chương 1

CHƯƠNG 0

Sương trắng bao phủ, tường vân lượn lờ, kỳ hoa dị thảo trải rộng khắp nơi, thần mộc tiên thạch đều có thể tùy ý tìm thấy- thoáng nhìn như nhân gian tiên cảnh, đó là Vụ Ẩn Sơn.

Một ngàn năm trước,có mười hai con yêu tinh từ bốn phương tám hướng tới Vụ Ẩn Sơn, bọn chúng đều nhìn thấy nơi này linh khí sung túc, linh mạch hội tụ, là nơi thực tốt để tự tu luyện.Để có thể độc chiếm linh mạch Vụ Ẩn Sơn,mười hai con yêu tinh vùng tay,đánh nhau đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Nhóm yêu tinh đánh một trận suốt năm trăm năm, hao tổn không biết bao nhiêu đạo hạnh. Mà một đám yêu tinh bên ngoài lại thừa cơ xâm lấn, ý đồ đưa bọn chúng đuổi cùng giết tận,hòng độc chiếm Vụ Ẩn Sơn.

Mười hai yêu tinh đầu tiên đều là đơn độc tự chiến,do năm trăm năm đại chiến bọn chúng đều hao tổn không ít,nên không thể địch lại đối thủ, suýt nữa bị đánh cho hồn phi phách tán, hồn vía lên mây.Ngay tại lúc nguy cấp, bọn họ ngộ ra ” Một cây làm chẳng nên non”. Cuối cùng mười hai yêu miễn cưỡng liên thủ chiến đấu, từ nay về sau kết làm huynh đệ, bồi đắp tình thâm.Mười hai yêu cố gắng tu luyện chống lại thiên

kiếp, ngày càng tinh tiến, sớm hơn xa năm đó. Hiện tại chỉ còn bước cuối cùng, bọn họ có thể trở thành yêu tiên. Mà bước cuối cùng chính là tìm ra đáp án vấn đề thượng giới

yêu tiên cho bọn hắn

Trong một hang động trên núi đá, nhóm yêu tinh trong truyền thuyết dân gian được xưng là “thập nhị yêu tinh” đồng loạt ngồi quanh một bàn đá lớn trơn nhẵn, bọn chúng tụ tập cùng một chỗ là vì thảo luận đối phó như thế nào với vấn đề mà yêu tiên đại nhân sẽ đưa ra.

Thảo luận tuy rằng khí thế ngất trời, lại chẳng có cái gì tiến triển, đang lúc Ngưu lão đại thập phần bất lực, thì có một tờ giấy Tuyên Thành bị một trận gió nhẹ dẫn tới.

Nhất thời, trên mặt mười hai yêu tinh ngưng trọng, nhất lên tờ giấy kia sau lại phát hiện, thượng chỉ có 7 chữ:” Hỏi thể gian tình ái là chi?”(ta thích câu này hơn câu gốc của nó a)

Trong sơn cốc lập tức lâm vào tịch mịch, thật lâu sau, hầu tử tinh mới hừ ra một tiếng thật mạnh:” Hỏi Hỏi thể gian tình ái là chi? Đây là cái quỷ đề gì, không phải nói thành tiên tối trọng yếu chính

là đoạn tuyệt thất tình lục dục sao?”

Ngưu lão đại nhíu mày:” Không được bắt kính chống lại tiên đề.” Chính là hắn trong lòng cũng có chút kỳ quái, đề mục này thời gian xuất hiện hơi sớm không nói (chưa đến lúc ra tiên đề a), hơn nữa cũng đích xác rất không hợp lẽ thường, theo lý thường không phải là hỏi bí thuật tu luyện hoặc là tính toán hậu phi tiên sao? Nhưng là mặc kệ kỳ quái ra sao, đề mục nếu đã ra, bọn họ nên tận tâm hết sức đáp lại mới đúng.

” Các vị huynh đệ, nếu thượng tiên đã ra đề, hiện tại việc chúng ta cần làm không phải ở đây tròng mắt nhìn nhau, việc cấp bách là tìm kiếm đáp án chính xác hoàn mỹ, bây giờ chúng ta trở về, tìm trong

các điển tịch nhân gian, trong năm ngày nhất định phải tìm được đáp án.”

Lũ yêu tinh cùng nhau hưởng ứng, nhất loạt trở về.

Cùng lúc đó, dưới chân Ấn Vụ Sơn, một đôi nam tử tuấn tú đang ngân nga ngâm thơ xướng họa ”

Thà làm uyên ương không làm tiên ” Khúc, xướng xong rồi, một vóc dáng nhỏ nhắn đứng dậy đi tới một tảng đá lớn bên hồ, chỉ nhìn một cái liền kinh hô:” Hác ca, sao phúc tự ngươi mới vừa rồi viết liền không thấy? Chính là về trên “Hỏi thể gian tình ái là chi”, a, chán ghét, nhất định là vừa rồi trận gió chết tiệt kia cuốn đi, còn lại câu này ngàn vạn lần không thể đánh mất.” Hắn trân trọng nâng lên về

dưới, bên trên rõ ràng bảy chữ phóng khoáng mạnh mẽ: ” Mà đôi lứa thề nguyện sống chết.”

xxxxxxxxxxxx

Năm ngày nay, mười hai con yêu tinh vì muốn tìm đáp án, đã tự mình mày mò điển tịch nhân gian. Nhưng mà năm ngày sau, lũ yêu đều vẫn không tìm ra đáp án.

Rơi vào đường cùng, vì thể ngộ tiên đề, cuối cùng mười hai yêu tinh quyết định đi xuống nhân gian tự tu hành. Trước khi chia tay, mười hai huynh đệ ở bạch vân lưu luyện, ước hẹn năm năm sau đoàn tụ dưới chân Vụ Ấn Sơn. Hơn nữa ước định: Ở nhân gian trừ phi tới khẩn yếu nguy cấp tới tính mạng, thì không được sử dụng pháp thuật, cũng không thể liên lạc với các yêu tinh khác. Ước định này, tất cả đều là vì tránh né thượng giới yêu tiên biết, bởi vì quy củ yêu giới, để tránh tai nạn và rắc rối cho nhân gian, tất cả yêu tinh đều không được lui tới Nhân Gian Giới, nếu phạm tội, một khi bị phát hiện, chắc chắn bị hủy đi ngàn năm đạo hạnh, cũng có thể bị đánh cho hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể

siêu sinh.

Một trận gió thổi tới, mười hai yêu tinh cùng chấp tay tạm biệt, cùng với mười hai đạo kim quang hiện lên, truyền kỳ tình yêu mười hai yêu tinh Vụ Ấn Sơn bắt đầu. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1

Dương yêu Bách Vị có thể xem là một trong những con yêu thông minh nhất trong 12 người bọn chúng, có thể gọi là bảo khố trong bảo khố, hẩn tính tình hiền lành nhu hoà, làm việc tỉ mỉ cẩn thận, bởi vậy tất cả mọi người rất thích hẩn, chính là lá gan không lớn, một lần thấy trên núi nọ xuất hiện một con

báo tinh liền vứt bỏ thể diện của yêu tinh vắt chân lên mà chạy

(trời ơi sao em ý lại đáng yêu thế này)

Vì thế mười tên yêu tinh kia đã phải để Bạch Thự đến dạy dỗ hẩn không ít lần

Khổ nỗi khi cùng Bạch Thự tiến lên núi kia, bởi vì Bạch Thự so với mình lá gan còn nhỏ hơn nên

mỗi khi gặp con báo tinh đó liền sợ đến mức cả bản năng chạy trốn cũng không còn, may mắn là con báo đó tốt tính, lần nào cũng mang về mặt nạ ngủ mà ngâm Bạch Thự trong mồm mà mang về trả cho bọn ta.

Bất quá Bách Vị nhất gan nhưng sau khi sống với nhau một thời gian dài thì các yêu tinh đều biết tiểu dương nhi này kỳ thật là ngoài mềm trong cứng, bình thường việc gì cũng có thể hảo hảo thương lượng nhưng một khi chọc giận hẩn thì chắc chắn không có kết quả tốt đẹp gì. Trong trận chiến với bọn yêu tinh bên ngoài, hẩn từng bởi vì bạn tốt trợ yêu bị đánh trọng thương mà đại phát thần uy, đem tên yêu tinh đó đánh cho hình thần câu diệt. Bách Vị kỳ thật không muốn thay đổi cuộc sống hiện nay của hẩn, chỉ bất quá lần này xuống núi tìm kiếm đáp án, tất cả mọi người hết sức tích cực hăng hái, hẩn cũng không dám đưa ra ý kiến phản đối, cho nên sau khi từ biệt mọi người, hẩn thật sự rất phiền não.

Thầm nghĩ trong thế giới con người vẫn có rất nhiều con cháu của mình, nhưng sợ rằng trong dương giới sẽ không sinh ra cái gì gọi là “Hồi thế gian tình ái là chi” để cho ta tìm đáp án đâu, muốn có câu trả lời, xem ra chỉ có thể tìm kiếm trong nhân loại, chỉ là. . .

Bách Vị thở dài, hẩn rất sợ hãi loài người, lúc đầu, khi hẩn còn chưa có tiến vào tu luyện, có lần bởi vì tham ăn mà lạc vào hậu viện của một gia đình, kết quả thiếu chút nữa thì bị làm thịt, nếu không phải sư phụ đang cưới mây nhìn thấy rồi cứu hẩn ra thì sợ rằng bây giờ hẩn đã phải trải qua kiếp luân hồi đến mấy lần rồi.

Nhưng sự tình cho tới bây giờ, có sợ hãi cũng vô ích

Bách Vị cười mây vòng vào một hồi, rốt cục không cam lòng hạ xuống, bắt đầu hành trình gian nan của hẩn.

Hẩn hạ xuống một cánh rừng, đi qua một đoạn đường, nhân tiện nhìn ngắm sông Trường Giang cực kỳ bao la hùng vĩ. Bách Vị mặc trên người y phục màu trắng, cảm thấy không đẹp bằng bộ lông màu trắng nguyên bản của mình trước đây, nhưng lúc này không có biện pháp rồi, một là tới rồi nhân gian rồi thì không được hiện nguyên hình, hai là nếu có lộ nguyên hình sợ rằng nhà thuyền sẽ không chở một con dê lớn thế này qua sông đâu. Bởi vậy Bách Vị nhìn bờ sông một hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể theo dòng người lên thuyền.

Hẩn không có một chút khái niệm nào về tiền bạc, nhưng bởi vì khuôn mặt tuyệt mỹ, giọng nói mềm mại êm tai, nhà thuyền chỉ nghĩ sợ đây là thiếu gia nhà nào đấy ham vui mà bỏ đi chơi một mình nên cũng không đòi tiền, dễ dàng đưa Bách Vị vào thành Kim Lăng.

Kim Lăng từ xưa phồn hoa, đã trải qua sáu triều đại, phú thương giàu có, quý tộc hiển hách, tự nhiên cũng không ít, nhưng nếu là hỏi Kim Lăng thành đệ nhất gia, ngay cả người ở nơi khác đến cũng

biết là gia tộc họ Giang ở thành bắc, hiện nay chủ gia tộc là Giang Hãn tuy còn trẻ tuổi, nhưng không chỉ là Kim Lăng thành đệ nhất nhân, cho dù đưa mắt khắp thiên hạ, cũng là nằm trong danh sách mười vị đại phú thương đại nhân vật.

(mười anh top ten mí lị quốc sư với cả quốc vương thì 12 em yêu tinh cuỗm hết, các em thật

biết chọn chồng mà)

Nguyên nhân chính là vì như thế, mọi người đang chen chúc nhau xem một cái cáo thị được dán ở khắp nơi, “Lão nho nào tự thấy mình đức cao vọng trọng, học vấn thâm hậu, xin mời tới Giang phủ nói chuyện”, cũng không có người nào ngu ngốc hỏi đến Giang phủ nào, nếu hỏi sẽ làm người ta cười đến rụng cả răng, bởi vì thành Kim Lăng không chỉ có một Giang phủ nhưng loại khẩu khí kiêu ngạo này trừ Giang Hãn đang nắm giữ Giang gia tộc kia thì còn ai vào đây nữa.

Bách Vị nghiêm túc nghiên cứu cáo thị, một bên thì thảo tự nói: “Đức cao vọng trọng, học vấn thâm hậu, uh, ta đã hơn một ngàn năm tuổi rồi, hẳn là đủ lão, đủ lão nhân tiện đủ đức cao vọng trọng, về phần học vấn, mặc dù ta không có gì đặc biệt, nhưng mấy ngày nay liên tục nghiên cứu điển tịch cùng truyền kỳ tiểu thuyết, hẳn là cũng không ít. Hơn nữa đây là tuyển gia nhân sao? Cái này là sở trường của ta a, trên Vụ Ẩn Sơn việc dọn dẹp chính là ta phụ trách, động của mấy tên kia đều là sắp xếp từ cái bàn cái ghế a. Chỉ bất quá tại sao lại muốn tìm lão nho học vấn thâm hậu đây? Chẳng lẽ đây là

quy củ trong nhà kẻ có tiền sao? Thật sự là rất kỳ quái rồi.”

Hắn nhìn thấy xung quanh không có ai, vì vậy tăng lên thêm can đảm tử, tiến lên bóc cáo thị xuống, nghĩ thầm: nếu chưa người nào lấy, ta đây thử một lần xem sao, oh, được rồi, chỉ cần cấp cho ta hậu viện nhỏ nhỏ có cây cỏ xanh tốt phong phú là được.

Trong lòng đắc ý tưởng tượng, Bách Vị trong ánh mắt như thấy người điên của mọi người hỏi đường đi tới Giang phủ.

Thủ vệ gia đình vừa nhìn thấy hắn, lộ ra ý cười. Bách Vị còn chưa trình cáo thị, đã được bọn họ nhiệt tình mời vào, khiến cho tiểu dương hết sức xấu hổ, nghĩ thầm nhân gian cũng có người tốt, gia đình nhà này thật nhiều người tốt, đối với một gia nhân cũng luôn tươi cười.

Đi đường gặp rất nhiều người hầu, bọn họ đều thể hiện một ánh mắt đã hiểu rõ, không đợi hắn mở miệng hỏi đã chỉ đường đi cho hắn. Điều này làm cho hắn hết sức giật mình, nghĩ thầm hơn một ngàn năm không có tới nhân gian, thuật tính quả phát triển tới mức làm cho người ta phải kinh ngạc, ta còn chưa mở miệng các nàng đều biết ta muốn hỏi đường đi, cái đó và dự cảm của yêu tinh đâu có gì khác nhau, đáng sợ, thật là đáng sợ, không biết các nàng có phải hay không nhìn ra ta là dương yêu rồi hay

không?

Nghĩ tới đây, Bách Vị có chút do dự, thầm nghĩ chính mình rốt cuộc có phải là đang mạo hiểm không đây. Đang chần chờ thì nghe một tiếng thở phò rồi một tiếng nói vang lên: “Ai nha má ơi, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng có một người đẹp tuyệt trần tới rồi, người này gia mà còn không hài lòng thì ta chỉ còn cách đâm đầu xuống đất mà chết thôi.” Một người ước chừng hai mươi bảy tám tuổi đầu đầy mồ hôi chạy tới, trên dưới đánh giá ta vài lần, liền ha hả cười nói: “Lúc Tiểu Linh Nhi đến nói cho ta biết, ta còn không tin, hôm nay vừa thấy, mới biết thế gian quả nhiên có tuyệt đại giai nhân như thế

này.”

Hắn kéo tay ta, thân thiết nói: “Người tên là gì? Sao không có ai hộ tống người tới đây?”

Bách Vị không hiểu ra sao nhìn hắn: “Ta. . . Ta là Bách Vị, cái này. . . Tới chỗ này mà cứ như là ra chiến trường vậy sao. . . Còn muốn có người hộ tống sao?”

“Ha ha, đương nhiên không phải rồi, chỉ bất quá những người đó đều có người hộ tống.” Thanh niên ha ha mà cười, làm cho người ta có cảm giác hết sức thân thiết: “Bách Vị Bách Vị, tên rất hay, nhân sinh trăm vị, người một cái tên đã nói lên toàn bộ rồi. Đừng nói, có lẽ chính là người tác phong hào hiệp kiên cường gia sẽ thích đây, ai nha, nói thật ra, chọn hơn mười ngày rồi, ta thật sự cũng mệt

mỏi lắm rồi, ôi, làm người nô bộc thật khổ, nhất là nếu chủ nhân người là người đặc biệt nghiêm khắc.”

Bách Vị nghĩ thầm nhà này đích thực nghiêm khắc, chọn một gia nhân cũng phải do cái kia khủng hoảng lão gia tự mình xem qua. Chỉ bất quá hắn thấy người thanh niên này có đôi mắt rất thân thiện, liền đánh tan nghi vấn trong đầu, ngậm cười hỏi: “Đại ca người tên là gì? Một khi ta được chọn, chúng ta chính là

người một nhà, đến lúc đó mong người chiếu cố đến ta nhiều nhiều một chút. “Bách Vĩ xem trong truyền kỳ tiểu thuyết biết được một chút lễ nghĩa của con người, nên bắt đầu học theo.

Thanh niên nghe vậy cười nói: “Ta là Kiều Phúc, Bách Vĩ a, người không cần sợ, gia chúng ta mặc dù nghiêm khắc một chút, nói năng tùy tiện một chút, làm việc tàn nhẫn một chút, nhưng là đối với người một nhà, vẫn còn rất khoan hồng đại lượng người hảo hảo mà hầu hạ, lấy dung mạo của người,

tương lai phần thưởng rất phong phú rồi, gia không phải người hẹp hòi đâu.”

(ta ngắt, anh công làm thế nào mà để hạ nhân mô tả thế này hả giời)

Bách Vĩ nghĩ thầm thật tốt quá, không cần tiền thưởng, nếu như cái kia gia đối với ta hài lòng, có

thể phân cho ta một vườn cây cỏ thì tốt rồi. Chỉ bất quá lời này bây giờ không dám ra khỏi miệng, sợ bị phát hiện thân phận dương yêu của hắn.

Kiều Phúc lại hỏi hắn: “Được rồi, người biết thổi tiêu sao? Kỹ thuật như thế nào?”

Bách Vĩ vừa là sửng sốt, nghĩ thầm nhà này gia nhân còn phải biết thổi tiêu sao?

Chẳng lẽ là khảo nghiệm độ linh hoạt của ta, vì vậy vội vàng đáp: “Có a, ta thổi rất khá. Ngay cả

tiền bối cũng từng đánh giá kỹ nghệ của ta có thể làm say lòng người đấy.” Hắn vốn muốn nói Hàn tương tử tiền bối, nhưng nghĩ như vậy chẳng phải lại muốn làm bại lộ chính mình thân phận yêu tinh hay sao, bởi vậy liền che giấu.

Mà hắn cũng đích thật là biết thổi tiêu nga, ngày đó Hàn tương tử tiền bối hạ phàm rớt xuống Vụ Ấn Sơn, thấy hắn ngồi trong đám cỏ mây đan ghế, mười ngón như múa cảm thấy hữu duyên, liền dạy hắn vài thủ tiêu khúc, này vẫn là chuyện mà Bách Vĩ hắn luôn tự hào.

“Hảo hảo, thật tốt quá.” Kiều Phúc một bên cười hưng phấn, một bên lôi kéo Bách Vĩ vào một gian thánh tử.

Chỉ thấy trên ghế của chủ nhân một nam nhân mặc cẩm y ngọc, Kiều Phúc đến bên tai hắn nhẹ nhàng nói vài câu, hắn liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó hờ hững gật đầu nói: “Được rồi, chính là hắn đêm nay thử xem bản lĩnh thế nào, nếu được thông qua, ngày mai liền thưởng bạc cho hắn,

chuyện này quyết định thế đi.” Nói xong cũng không đợi ta nói tiếng nào liền phát tay áo đi vào trong.

Nam nhân này thật là anh tuấn vô cùng, Bách Vĩ ta trước đây tự nhận là gặp qua không ít nam nhân, trong đó cũng có thấy nhiều mỹ nam tử, nhưng so với người này thì không thể sánh bằng, người nọ ngũ quan sâu sắc hoàn mỹ, quan trọng là hắn rất lạnh lùng khí khái, lại có vài phần bá chủ kiêu hùng, thoảng cái khiến cho ta thiếu chút nữa thì sợ đến quỳ trên mặt đất.

(thế này thì sau này làm sao bắt nạt được chồng bé dê ơi)

Cũng may nam nhân nọ đã rời đi, Bách Vĩ lau mồ hôi trên trán, khi đi ra phát giác ở đình nghỉ mát

phía tây có rất nhiều nam nhân cung nữ nhân ai nấy dung mạo như hoa đang ngồi chơi, Kiều Phúc đến trước mặt bọn họ nói nói mấy câu, ánh mắt họ liền cùng nhau hướng hắn trông lại, trong đó có hâm mộ cũng có ghen ghét, lại có ánh mắt cực kỳ hâm mộ cùng kính ngạc.

Bách Vĩ nghĩ thầm loài người cũng trải qua một ngàn năm rồi, hay là không chịu mở mang kiến thức, không phải chỉ là một tên gia nhân thôi sao? Bị ta đoạt đi cũng không phải là bảo tọa Hoàng đế, sao lại dùng ánh mắt này nhìn ta chứ? Ôi, quả nhiên là công việc khó khăn mà.

Kế tiếp là ta bị đưa đi tắm rửa bằng nước tắm thơm phức, rồi thay y phục, trang điểm, tất cả đều làm cho Bách Vĩ ta thấy phiền phức vô cùng, nghĩ thầm: đến mức này sao? Mặc ở trên người xiêm y hoa lệ như vậy, làm gia nhân hai ngày thì thành đồng vãi rách rồi, trước đây ta lấy một bộ lông biển

thành bạch y bào, vừa đẹp vừa nhẹ nhàng, lại dễ làm việc, trọng yếu nhất là chắc chắn, ở Vụ Ấn Sơn ta mặc nó làm việc mấy trăm năm mà cũng không hề có một miếng rách nhỏ nào. Lúc trước bận rộn quá nên lại quên mang theo rồi.

Kiều Phúc dẫn Bách Vĩ tiến vào cái sân vừa lớn vừa hoa lệ, không ngừng mà nói: “Gia bây giờ tinh thần hưng thịnh, nếu không cho người ăn bữa cơm trước, đối với lần đầu tiên mà nói dù sao cũng là rất mệt mỏi, bất quá Bách Vĩ người yên tâm, chỉ cần xong xuôi hết mọi việc, mặc kệ chủ nhân hài

lòng hay không, ta cũng mời người, muốn ăn cái gì cứ việc nói cho ta biết.”

Bách Vĩ thật cao hứng, nghĩ thầm vụ này coi như không tệ, không hài lòng cũng có cơm ăn.

Hắn rất muốn nói Kiều Phúc cấp cho hắn thật nhiều cây cỏ xanh non là được, thế nhưng nếu vậy

thân phận yêu tinh của chính mình bị bại lộ rồi, bởi vậy Bách Vĩ hắn cố nén dục vọng, khụ hai tiếng nói: “Không quan hệ không quan hệ, ta ăn cơm luôn luôn ăn ít, dù sao bây giờ cũng không đói, ngày mai cũng không muộn.”

Kiều Phúc hết sức cảm động, còn nói rất nhiều hảo hảo hầu hạ gia, tương lai không hề thiếu chỗ tốt. Sau đó đem Bách Vĩ vào một gian phòng, chính mình thì lén lút rời khỏi đó.

Nam nhân kia ban ngày làm ta sợ hãi phát run lại đang nằm nghiêng tại trên giường, lấy tay chống đầu, nhìn chăm chăm vào ta từ trên xuống dưới.

Ta nuốt nước miếng một cái, mạnh mẽ đè sợ hãi trong lòng xuống, lẩm bẩm nói: “Cái kia. Bây giờ bắt đầu sao?”

Vừa dứt lời, nam nhân đối diện nhẹ giọng nở nụ cười, lẩm bẩm: “Lớn mật nhưng lại làm ra vẻ thẹn thùng, vừa phóng đảng lại vừa ngây thơ, quả nhiên là một vưu vật, hành, người nói bắt đầu mà, bắt đầu đi, trước thối tiêu cho ta thử xem.”

“Thối tiêu?” Ta nghi hoặc hỏi vừa lại khụ rồi hai tiếng nói: “Cái kia. Bất quá, tiêu ở nơi nào đây?” Hắn vừa nói vừa nhìn nhìn cái bàn đặt bên cửa sổ, chỉ bất quá hắn thất vọng rồi, nơi đó chỉ có một bả cổ cầm, căn bản không có cái tiêu nào.

Giang Hãn kinh ngạc nhếch mắt, nghĩ thầm tiểu nhân nhi này có chút thú vị, hiếm thấy lời nói đáng điệu thơ ngây mà lại gợi tình như vậy, mặc dù là đùa đẩy cũng không làm cho người ta phản cảm. Hắn càng hăng hái, liền ngồi dậy, mỉm cười nói: “Tiêu tự nhiên là có, chỉ bất quá cần nhờ người làm cho

nó lộ diện.”(nói đến đây mọi người đã hiểu là tiêu gì chưa)

Bách Vĩ nhú nhú mày, nghĩ thầm loài người nói chuyện luôn kỳ quái như vậy, cái gì mà cần nhờ ta làm cho nó lộ diện, người trực tiếp nói cho ta biết tiêu ở nơi nào không phải được sao? Một bên nghĩ thầm, một bên dùng đôi mắt to tìm kiếm khắp gian phòng, liếc mắt một cái nhìn thấy trên tường treo một ống tiêu màu tím, không khỏi cao hứng nói: “Nguyên lai ở nơi này.” Nói xong tự ý chạy tới, sau đó giẫm lên bàn bát tiên, đem chiếc tiêu mang xuống.

Xoay người trở lại, hắn mang theo vui mừng tươi cười nhìn về phía giang hãn:

“Gia muốn nghe khúc nhạc gì?”

Ta sở trường nhất chính là Lộng Ngọc Dẫn, ngoài ra thì còn biết thối Bò Tát man, Thanh Bình

Điều, Thủy Điều Ca Đầu (1), chỉ bất quá giai điệu trầm thấp ôn hoà, ít rộn rã vui vẻ, người bình thường cũng không thích nghe, gia như vậy chắc là biết thưởng thức rồi.

Nhìn vào cách gia giữ gìn chiếc tiêu này liền có thể biết được, đây là lấy cây trúc tím điều khắc mà thành, nếu như ta không có nhìn lầm, cây tiêu này làm từ trúc tím thượng đẳng của Nam Hải, ai da

đây chính là cây tiêu ngàn vàng khó kiếm đó.”

Giang Hãn kinh ngạc mà nhìn Bách Vĩ như vừa gặp tình nhân mà liên tục vuốt ve cây tiêu, hắn đích xác biết giá trị xa xỉ của cây tiêu này, này là ngày đó Phùng Dạ Bạch trên đường đi Tây Vực, dùng ngàn vàng mua được từ trong tay một vị hoà thượng Thiên Trúc, sau đó tặng lại cho mình, bởi vì rất thích, cho nên mấy năm nay luôn luôn treo ở trong phòng ngủ, không bao giờ cho người khác động tới,

ai ngờ hôm nay lại bị luyện đồng nho nhỏ này nói rõ lai lịch.

Giang Hãn nhú mày, thần nhiên nói:

“Học thức uyên bác vốn là tốt, bất quá nếu lấy ra khoe khoang, liền khiến người chán ghét rồi, ta mua người tới vốn là hầu hạ, không phải nghe người nói chuyện học vấn, loại này thích hợp trêu chọc, mặc dù có thể gia tăng tình thú, nhưng nếu vượt quá sự nhẫn nại của ta, thì người bị tổn thất chính là người. Bây giờ ta cho người một cơ hội nữa, lại đây thối tiêu cho ta, nếu làm tốt, tự nhiên lưu người

lại, làm không tốt, mặc dù người thật sự có chút sắc đẹp, ta cũng không hiếm lạ.”

Bách Vị ngậy ngấn cả người, tận lực bồi tiếp vẻ mặt chực khóc nhìn về phía Giang Hãn, ủy khuất nói:

“Người mặc dù là gia, cũng. . . Cũng không thể không hiểu đạo lý, ta mất công đem tiêu tới, cũng cho người chọn thủ khúc, người. . . Người tại sao muốn làm khó ta, chẳng lẽ là đại hộ nhân gia thì giỏi lắm sao? Chủ nhân trước kia của ta có một mảnh đất lớn, đường mấy trăm con dê cùng trâu bò, nhưng

cũng không như người không biết lý lẽ là gì.”

“Lại đây, đáng chết ta đã rất nhẫn nại với người rồi đấy.”

Giang Hãn gầm nhẹ, tiểu nhân nhi trước mắt này mặc dù tuyệt mỹ, nhưng cũng không phải là đẹp nhất trong số mỹ nhân hắc từng nhìn thấy, nhưng vì sao nhìn hãn ủy khuất lại không dám lớn tiếng cãi lý, lại làm cho hạ thân đột nhiên bốc hỏa mà đứng lên như vậy.

Mắt thấy Bách Vị chẳng những không tiến lên, mà còn lui lại mấy bước về phía sau, tựa hồ một khắc sau sẽ gặp xoay người chạy trốn, sự kiên nhẫn của Giang Hãn cuối cùng đã hết, sải bước tiến lên một tay túm lấy tiểu đương đang hoảng sợ quay về.

Hắn cười tà nói:

“Người lúc này chẳng lẽ lại không biết phải làm gì sao? Bây giờ còn cần gì giả bộ thanh cao ngậy thơ nữa, là vì khơi gợi hứng thú của ta sao?”

Được rồi, ta thừa nhận, ta đích xác bị người quyến rũ rồi, ta đã quyết định, chọn người là tiểu thiếp rồi, người lúc này hài lòng rồi chứ? Bây giờ người chính là nên thối tiêu cho ta được rồi chứ?”

Hắn nói xong nhân tiện lôi kéo Bách Vị trở lại trước giường, sau đó một tay giải khai nội khóa của mình, lộ ra phân thân đã hưng phấn ngẩng cao đầu, hãn chỉ vào cự vật của mình, nói với Bách Vị

“Ta cho người thối cái tiêu này, bây giờ người có thể hầu hạ ta rồi.”

“Hả. . .” Hoàn toàn bị hù dọa, Bách Vị phát ra tiếng kêu cực kỳ thảm thiết, sau đó hoảng sợ mà nhảy dựng lên, gương mặt nhìn Giang Hãn, lắp bắp nói:

“Không, không phải rồi, ta. . . Ta không chuẩn bị cái này, ta. . . Ta cũng không phải đến làm thiếp cho người, người. . . Giang phủ các người dán cáo thị tuyển gia nhân mà, ta. . . Ta là đến xin làm gia nhân mà.”

Hắn đang hoảng sợ nên nói chuyện lung tung lộn xộn. Khiến cho Giang Hãn không hiểu ra sao, chỉ bất quá nhìn thấy tiểu mỹ nhân trước mắt thần thái kinh hoàng, hạ thân của hắn càng lúc càng hưng phấn, cự vật rung động như muốn biểu thị khát vọng đối với tiểu mỹ nhân này.

Chính là Giang Hãn đột nhiên nhớ tới, mấy ngày trước đây bởi vì lão sư gia trong tộc đã xin cáo lão hồi hương, đích xác chính mình đã ra cáo thị tuyển một lão nho đức cao vọng trọng tới làm gia sư trong phủ, chỉ bất quá cái đó và tuyển gia nhân có quan hệ gì đâu, vừa lại cùng việc mình tuyển tiểu

thiếp có quan hệ gì đây?

Tạm thời đè nén khát vọng trong lòng, Giang Hân quyết định hỏi rõ ràng chân tướng sự việc trước đã.

“Người nói người là đến xin làm gia sư, người biết là làm gì sao?”

Trong lòng có một phỏng đoán, nhưng Giang Hân có chút khó tin, trừ phi này tiểu mỹ nhân này sống một mình trên núi, nếu không ngay cả anh nông dân đều biết gia sư nghĩa là tiên sinh dạy học trong những gia đình lớn mà.

“Chứ không phải là gia nhân sắp xếp dọn dẹp nhà cửa ở Tây phòng sao?”

Bách Vị nhìn Giang Hân:

” Ta. . . Ta không cần ở trong đông ốc hay là tây ốc, chỉ cần có thể đem cây cỏ trong hậu viện cho ta là được, không có tiền lương cũng được.”

Tu yêu hơn một ngàn năm, ham thích vật chất đã sớm vứt bỏ rồi, chỉ là không bỏ được loại thức ăn yêu quý nhất của mình là cỏ xanh, nên mới đưa ra yêu cầu như vậy.

Giang hân kinh ngạc mà nhìn Bách Vị, như thế nào cũng không thể tin được mình lại đoán chính xác. Tâm lý có một chút rối loạn, hắn nhìn Bách Vị một hồi lâu, thở dài nói:

“Ta là muốn tìm một gia sư để dạy dỗ bọn con cháu trong phủ học tập, người ngay cả gia sư là gì cũng không biết, nhiệm vụ này hiển nhiên không thể đảm nhiệm.

Nhưng là ta đang chọn lựa một người làm thê thiếp của ta, người lại hết lần này tới lần khác thu hút ánh mắt của ta, thế nào, nếu như người nguyện ý, ngày mai ta sẽ tặng cho người một sính lễ, chúng ta làm việc này mấy ngày(khiếp sao anh tham thế không biết, chưa gì đã đòi làm mấy ngày), đến lúc đó

đừng nói cây cỏ một hậu viện, tất cả vườn trong phủ người cũng có thể tùy tiện đi dạo.”

“Tiểu. . . Tiểu thiếp?”

Bách Vị sợ đến thụt lùi vài bước, hắn biết tiểu thiếp là vợ bé của người có tiền, mặc dù Giang Hân ra điều kiện rất mê người, nhưng là chính mình làm tiểu thiếp cho hắn, hắn có thể không bức mình cùng hắn hành phòng sao?

Vừa rồi hắn còn muốn mình hầu hạ cái đồ vật kia của hắn kia mà.

Bách Vị nghĩ đến việc phi tiên của mình, lại nhìn đến cự vật đầy gân xanh kia, sau đó kiên quyết mà lắc đầu, nhưng hắn không từ bỏ cây cỏ ngon lành của hắn được, vì vậy ra vẻ đáng thương mà nhìn Giang Hân, ngập ngừng hỏi:

“Nọ vậy. . . Vậy phủ của người có cần gia nhân không? Ta. . . Ta có thể đan rất nhiều rất nhiều ghế mây đẹp, đủ loại kiểu dáng ”

Giọng hắn dần dần thấp xuống, bởi vì chứng kiến Giang Hân trong nháy mắt ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo.

“Ta không cần, người đã không muốn làm tiểu thiếp của ta, vậy thì đi đi.”

Giang Hân đứng lên, một lần nữa sửa sang lại quần áo. Trong lòng vẫn là có một tia không muốn, nhưng hắn luôn luôn khinh thường việc cưỡng cầu kẻ khác. Nhìn thấy Bách Vị một bên hướng cửa đi ra, một bên quay đầu lại nhìn, cặp mắt tựa hồ khẩn cầu chính mình lưu hắn tại trong phủ. Trong lòng không khỏi dâng lên một trận không đành lòng.

Nhưng Giang Hân rất rõ ràng, một khi lưu lại Bách Vị , ngày sau chính mình rất có khả năng tái đối với hắn sinh ra dục niệm, đến lúc đó hắn lại không muốn bắt buộc Bách Vị , chính mình phải chịu thống khổ.

Thật lâu sau khi tiếng bước chân biến mất, Giang Hân thở dài, xoay người lại nhìn về phía cửa sổ, đã không thấy bóng người Bách Vĩ rồi.

Hắn tâm lý dâng lên vài phần phiền muộn, nhiều năm như vậy, Bách Vĩ là người đầu tiên làm cho hắn cảm thấy hứng thú, hắn phải thừa nhận Bách Vĩ thật sự rất đáng yêu, chỉ tiếc, hắn không muốn làm bởi mình. Điều này làm cho Giang Hân lần đầu tiên dâng lên cảm giác bất đắc dĩ không biết làm sao.

Chỉ bất quá, Giang Hân nằm mơ cũng thật không ngờ, hắn cùng Bách Vĩ lại gặp lại nhau nhanh như vậy, hơn nữa lại là gặp nhau ở Yến Sa Lâu. Hết—————

Chú thích:

(1) Tên các khúc nhạc, ta không hiểu chỗ này nên để Hán Việt luôn, nàng nào biết thì nói cho ta sửa nhé *
Ta muốn giải thích thêm một chút về phần mà Bách Vĩ nhầm lẫn: Bách Vĩ đọc cáo thị đã hiểu nhầm từ tây bữa tiệc (tuyển gia sư) thành biên bữa tiệc tử tại tây phòng, nếu ta edit đúng theo thể thì ta cảm giác đoạn văn nó không được hay lắm vì biên bữa tiệc tử hình như là đan ghé mây thì phải nên ta đã

chuyển sang từ gia nhân cho nó vừa ngắn gọn mà lại xuôi theo ý trong đoạn văn hơn,

đây chỉ là ý nghĩ chủ quan của ta thôi, nếu nàng nào hiểu rõ đoạn này trong qt thì làm ơn giải thích lại giúp ta để ta sửa Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

Giang Hân cùng Phùng Dạ Bạch tuy là bằng hữu nhưng tính cách lại không giống nhau.

Phùng Dạ Bạch phong lưu đa tình, nữ nhân cũng rất thích hắn còn Giang Hân thì hết sức lạnh lùng

vô tình, hắn đi thanh lâu kỹ viện, bất quá là vì muốn giải quyết sinh lý, vài ngày một lần, phát tiết xong liền rời đi, vì vậy dù hắn tương mạo cùng quyền thế tiền tài đều khiến thanh lâu nữ tử hết sức thèm thuồng, nhưng hắn đối với phụ nữ nửa điểm ôn nhu chăm sóc cũng không có, vì thế còn kém xa Phùng Dạ Bạch.

Chính vì thế, trước đó vài ngày Giang Hân mới có ý định nạp một người thiếp, dù sao đều là để giải quyết sinh lý, chung quy đi thanh lâu cũng phiền toái, mặc dù mỗi lần hắn cũng chi rất nhiều bạc để tuyển xử nữ tới hầu hạ, không có khuyết điểm hay bệnh tật gì, nhưng chỉ là phát tiết dục vọng, mấy xử nữ đó lần đầu tiên hầu hạ nên không thật sự thoải mái, còn nữa vài ngày một lần lại phải đến thanh lâu, cũng phiền toái, tốt hơn hết là chọn một người rồi lấy về nhà luôn cho đỡ phiền toái. Cuối cùng, Giang Hân vẫn không tìm thấy ai vừa ý ngoại trừ Bách Vĩ, mà Bách Vĩ thì lại không muốn làm tiểu thiếp của hắn.

Sau khi nhìn thấy Bách Vĩ, thì hắn lại càng không thấy ai vừa mắt, cuối cùng vẫn không tuyển được ai vì vậy hắn lại một lần nữa phải tới Yến Sa Lâu.

Kiều Phúc đi theo hắn, vừa vào cửa thấy tú bà liền đưa cho nàng một trăm lạng bạc nói

“Vẫn theo quy củ cũ của lão gia nhà ta, người tìm một cô nương chưa khai bao, chúng ta muốn phòng tốt nhất.”

Chợt nghe trên lầu hai vang lên một tiếng hét thảm, tiếp theo thì thấy một bóng người to béo như lợn lăn xuống cầu thang Trong đại sảnh tầm mắt mọi người đều bị hấp dẫn tới, chợt nghe có người cả

kinh kêu lên:

“A, không phải Phạm lão gia sao? Sao lại có người ngay cả Phạm lão gia cũng dám trêu vào.”

Lời vừa nói ra, lập tức liền có mấy người người lên tiếng phụ họa

Phạm lão gia này cũng là nhân vật rất có tiếng tăm trong thành Kim Lăng, tiền trang của hắn nổi tiếng nhờ cho vay nặng lãi, rất nhiều người vay của hắn, tự nhiên cũng rất nịnh nọt hoặc sợ hãi hắn.

Tú bà lắc lắc cái móng to lớn tiến lên, một bên hô to gọi nhỏ nói:

“Ai nha trời của ta ơi, ta thấy tên tiểu hổn đản kia thật sự là không muốn sống nữa rồi, lại dám đối với Phạm lão gia ngài như thế, ai nha Phạm lão gia ngài yên tâm, ta phái người đi thu thập hần.”

Nàng vừa mới nói hết, Phạm lão gia nọ đã bò dậy, hung tợn nói:

“Điều mù mù, ta hôm nay không cần hần nữa, cho người của ta thượng, không đem hần thao chết ở trên giường, không giải được mối hận trong lòng ta.”

Tú bà vội kêu lên:

“Người đâu, mau ngăn cản tiểu hổn đản này, đừng cho hần chạy, kéo trở về đánh gãy chân hần chota.”

Nàng gọi một tiếng, lập tức liền có mấy tên bảo tiêu cao lớn lực lưỡng từ trong lao tới, vây quanh bóng người đang lao xuống.

Giang Hãn thờ ơ liếc mắt một cái về phía bên kia một cái liền nhận ra người đang bị vây bắt kia chính là Bách Vị mà hần đang mong có thể gặp lại một lần.

“Các người. . . Các người đừng ép ta.”

Trên người Bách Vị y phục thưa thớt, dấu bầm tím cùng vết thương trên da thịt như ẩn như hiện , chỉ có mặt hần là vẫn còn xinh đẹp tuyệt trần.

Hần nhìn mấy tên bảo tiêu đang chậm rãi đi tới, liền lui về phía sau một bước, khóe mắt ẩm ướt, cánh tay tinh tế trắng nõn đan chéo trước ngực bày ra một tư thế như là phòng ngự, một bên lẩm bẩm

nói:

“Các người. . . Các người đừng khinh người quá đáng rồi, bức. . . Bức ta nóng nảy, vốn. . . Vốn tiểu dương cũng không phải dễ chọc, đừng. . . Đừng ép ta động thủ.”

Lúc Bách Vị còn ở trên núi, bởi vì ít tuổi, cho nên những yêu tinh so với hần lớn hơn một chút như trâu, ngựa, xà cũng thân thiết gọi hần là tiểu dương, cho nên tiểu dương đã trở thành cửa cửa miệng của hần, hôm nay mặc dù tại nhân gian, nhưng lúc này tức giận , sao còn có thể bận tâm vấn đề thân phận

có bại lộ hay không ?

Cũng may tất cả mọi người tưởng rằng hần là bởi vì Phạm lão gia được người xưng hô “Đội làm thịt dê con” , cho nên mới tự xưng như thế, không có bị bại lộ thân phận.

Phạm lão gia nhe răng cười ở phía sau la hét nói:

“Trời, đừng dùng sợi dây bình thường, dùng dây làm bằng da trâu đã ngâm nước ấy, bắt hần trời

chắc vào cho ta, ta muốn nhìn hần ở trên giường có thể chịu đựng tới khi nào, hắc hắc, ta thích nhất thuần phục loại dê con vừa đáng yêu vừa lại quật cường này, động thủ nhanh lên một chút, ta thưởng

mỗi người năm lượng bạc.”

“Quả nhiên là uy phong thật lớn a.”

Ngay lúc Phạm lão gia la hét hết, bọn bảo tiêu cũng vì phần thưởng mà bắt đầu tiến lên, trong đám

người đột nhiên vang lên một tiếng cười nhẹ, người này khẩu khí tựa hồ là lười biếng, thanh âm trong trẻo nhưng đặc biệt lạnh lùng trầm thấp, nhưng lại làm cho đại sảnh đang ồn ào hò hét lập tức yên tĩnh lại .

Tú bà tâm lý trầm xuống, thầm nghĩ, không xong rồi, lo chuyện của tên tiểu hổn đản không nghe lời với Phạm lão gia, như thế nào lại có thể quên đại lão gia thân phận cao quý kia chứ.

Nàng nhất thời xuất ra một tầng mồ hôi lạnh, vội xoay người, cười nói:

“Ai nha Giang công tử, người xem trí nhớ của ta này, làm cho ngài đợi hồi lâu, người yên tâm, Hương Tuyết năm trước ta đưa đến Tần Hoài bồi dưỡng đã trở về, thật sự là sắc nghệ song tuyệt, ta sẽ đưa nàng đến hầu hạ công tử, chỉ bất quá giá tiền. . . Hả ha ha ha, ta lại nói hồ đồ rồi, Giang công tử

không lúc nào bạc đãi ta a. . .”

Không đợi mục nói xong, Kiều Phúc lại xuất ra ngân phiếu một ngàn hai, một bên nói:

“Nếu vốn là sắc nghệ song tuyệt, tự nhiên là đáng tiền, chỉ bất quá quy củ của công tử chúng ta người đã biết rồi, nếu tra xét phát hiện không có tốt như người nói, đừng trách ta hủy đi cả Yến Sa lâu này.”

Tú bà cười tít cả mắt, tiếp nhận ngân phiếu đang muốn mời Giang Hân đi lên trên lầu, đã thấy hắn chăm chú nhìn Bách Vị, tâm lý mục trầm xuống, vội nói:

“Công tử, thật xấu hổ, tên kia mặc dù là người mới nhưng đã bị Phạm lão gia chọn trước rồi, hơn nữa tính tình nóng nảy, tuy nói dung mạo xinh đẹp, nhưng Hương Tuyết dung mạo cũng không thua hắn, ta không dám cùng công tử nói xạo. . .” Không đợi mục nói xong, Giang Hân đã phát tay ngăn lại, lãnh đạm hỏi:

“Người mua hắn bao nhiêu tiền?”

“Oh?”

Tú bà sửng sốt, sau đó lập tức tỉnh ngộ, vội vàng nói:

“Ta không dám lừa gạt công tử, hắn xinh đẹp như vậy nhìn là biết giá tiền cũng là xa xỉ rồi. Ta mua hắn ba trăm lượng bạc, ở nơi này năm sáu ngày, ăn mặc. . .”

Không đợi mục nói xong, Giang Hân liền nói với Kiều Phúc:

“Cấp mục ba vạn lượng bạc, đem Bách Vị về.”

Lúc Kiều Phúc vừa mới nhìn thấy Bách Vị, cũng lấy làm kinh hãi, không rõ hắn như thế nào lại tới loại địa phương này, chẳng lẽ tới nơi này so với ở Giang phủ làm tiểu thiếp cho gia lại tốt hơn sao?

Nghĩ vậy, liền có một cảm giác phẫn nộ, còn nghĩ đến gia nhà mình luôn kiêu ngạo, sao có thể chịu được sự sỉ nhục này, bởi vậy nghe thấy tú bà nói đến Hương Tuyết, liền tự chủ trương chỉ ra một ngàn lượng bạc, nghĩ thầm làm cho gia rời khỏi nơi này sớm một chút, để tránh cho gia không thoải mái, hắn cũng không nghĩ tới, Giang Hân kế tiếp lại muốn hắn chuộc Bách Vị về.

“ . . . Gia. . .”

Đôi mắt Bách Vị đong đầy nước, ban đầu hắn nhìn thấy Giang Hân, quả thực lấy làm kinh hãi, đang muốn hướng hắn cầu cứu, nhưng lại nhớ tới trước trong Giang phủ, chính mình đã cự tuyệt hắn, hôm nay còn có mặt mũi nào mà cầu cứu, thật sự bị dồn tới đường cùng, muốn thoát ra chỉ có thể sử dụng pháp lực thôi, dù là bị thượng giới yêu tiên trừng phạt, nhưng so với việc con heo béo ú đó bắt mình hành phòng thì còn tốt hơn nhiều.

Ai ngờ lúc này lại nghe thấy Giang Hân nói muốn chuộc thân cho mình, trong lúc nhất thời tâm lý vừa là cảm kích vừa là chua xót, nước mắt thoáng cái đã rơi xuống, nghẹn ngào kêu nhân tiện nhào tới trong lòng Giang Hân.

Phạm lão gia bên kia sắc mặt đã đen đến không thể đen hơn, nếu như đứng ở chỗ này không phải

Giang Hân, mà là bất luận kẻ nào khác trong thành Kim Lăng, hắn cũng có thể hãnh diện nói một câu:

“Tiền lão gia cũng có, ta cũng muốn mua con ngựa hoang này, người tránh sang một bên cho ta.”

Nhưng hết lần này tới lần khác, hết lần này tới lần khác người mua Bách Vị đúng là Giang Hân,

vốn là một người hần tuyệt đối không dám tranh, mà muốn tranh cũng không tranh được.

Kiều Phúc lấy ra ngân phiếu ba vạn lượng đưa cho tú bà, làm cho lão bà này mừng đến mặt mày hớn hở, một bên lại giữ chặt một ngàn một trăm lượng bạc nghiêm mặt hỏi:

“Đã như vậy, một ngàn một trăm lượng bạc này. . .”

Không đợi mục nói xong, Giang Hãn đã rõ ràng ý tứ của mục, lạnh lùng nói:

“Coi như là tiền cho Bách Vị mấy ngày ở đây chi dùng đi.”

Nói xong không thêm liếc mắt đến mục, liền ôm Bách Vị rời đi.

Chợt nghe phía sau truyền đến tiếng khóc, nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử tuyệt sắc không thua kém

Bách Vị quỳ gối trên lầu hai, khóc nói:

“Công tử vừa thương xót thân thể Bách Vị liền cứu giúp, nghĩ tới người có thể cứu hãn, Hương Tuyết liền muốn dấn vào vết xe đổ của hãn, xin công tử đừng nhẫn tâm bỏ mặc ta”

(hô hô chị này thật là mặt dày quá rồi)

Giang Hãn lạnh lùng mà nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, trong ánh mắt lạnh lùng không có chút tình cảm, thản nhiên nói :

“Chuyện của người ngoài, không liên quan tới ta.”

Nói xong xoay người, dắt Bách Vị rời đi. Nhưng sau khi bước ra, nghe thấy tiểu đông tây này ghen ngào nói nhỏ

” Hương Tuyết tỷ tỷ” Vì vậy hãn lại dừng bước, cau mày suy nghĩ trong chốc lát, lại xoay người nói:

“Muốn ta chuộc thân cho người cũng được, nhưng người đi vào trong phủ, chỉ có thể làm nha đầu hầu hạ Bách Vị, người có bằng lòng hay không?”

(anh ý thật là yêu vợ hi hi)

Hãn vừa dứt lời Hương Tuyết liền lớn tiếng nói:

“Ta nguyện ý.”

Suy nghĩ một chút lại vội vàng sửa lại lời nói:

“Nô tỳ nguyện ý.”

Hương Tuyết không ra lại có chuyện tốt như thế, nàng nghĩ chính mình sắp bị ô nhục nên vừa rồi

mới lên tiếng cầu cứu, bất quá là bởi vì mắt thấy Bách Vị được cứu, hối tiếc thân thể, vừa lại nghĩ muốn lấy dung mạo làm cho Giang Hãn động tâm, lúc này nghĩ lại mới thấy mình quá liều lĩnh.

Thật sự ai cũng biết, Giang Hãn sao có thể có thể tùy tiện chuộc nàng, nếu hãn đi, chính mình sau này ở lại Yến Sa lâu, chỉ sợ càng khó vượt qua.

Ai ngờ lại có việc tốt lành ngoài ý muốn, vị công tử lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết lại thật sự đồng ý chuộc thân cho nàng, mặc dù là làm nô tỳ, chung quy so với ở chỗ này làm kỹ nữ bán tiếng cười để kiếm sống còn tốt hơn nhiều, huống chi công tử này mặc dù thoát nhìn lạnh lùng, nhưng lại có tác phong của một chính nhân quân tử, hơn nữa nhìn ánh mắt hãn nhìn Bách Vị, rõ ràng là đã có tình cảm rồi, chính mình tới phủ của hãn, hãn là có thể bảo trụ trong sạch đi.

Hương Tuyết nghĩ như vậy, liền hân hoan mà đứng dậy. Chỉ nghe Giang Hãn nói với tú bà:

“Người tính toán chi phí mấy năm nay của nữ tử này, ngày mai đến giang phủ trình cho phòng thu chi để lĩnh. Nhớ kỹ, nàng cùng Bách Vị bất đồng, cho nên người đừng hòng hét giá trên trời, người hãn

là biết, ta là ghét nhất bị người khác lừa gạt.”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt kính sợ đưa mắt nhìn Giang Hân xuất môn, chưa có người nào hoài nghi rằng trên người hắn không đủ tiền mới bảo tú bà ngày mai đến Giang phủ lĩnh tiền.

Trên thực tế, Giang phủ Giang công tử mỗi lần xuất môn, tùy thân cũng có chứa cự ngạch(1) ngân phiếu sớm đã không còn là bí mật, sở dĩ làm như vậy, vốn là bởi vì hắn không muốn phí tiền cho một người không cần thiết.

Giang Hân đã biến mất từ lâu, nhưng người trong đại sảnh vẫn bị khí thế của hắn làm cho kinh sợ nên vẫn lặng ngắt như tờ, uy danh của người đứng đầu Kim Lăng đệ nhất phủ quả thật không phải là hư danh.

Trên đường trở về, Giang Hân nắm tay Bách Vị, nhìn thấy hắn do dự, trong mắt vẫn còn ẩm ướt tựa như muốn nói gì đó, hắn liền cảm thấy có chút buồn cười, nói với Bách Vị :

“Có chuyện gì chúng ta về nhà sẽ giải quyết, ngươi muốn ăn gì đó hay không, ta bảo kiều phúc hồi phủ trước bảo đầu bếp làm sẵn.”

Bách Vị rất muốn nói:

“Ta muốn ăn cỏ non xanh mềm, nếu không lá cây cũng được, còn có rau cỏ ta cũng thích.”

Bất quá lo lắng cái đáp án này rất có thể hù dọa Giang Hân, nên hắn nhịn xuống không nói, chỉ là nhẹ nhàng mà lắc đầu.

Chú thích

(1)Cự ngạch ngân phiếu: nghĩa là mang theo rất rất nhiều ngân phiếu

Trở lại trong phủ, Giang Hân trước sai bọn hạ nhân mang tới vài thùng nước nóng cho Bách Vị và

Hương Tuyết tắm rửa, sau đó sai nha đầu vóc người không sai biệt lắm với Hương Tuyết tìm quần áo mới cấp nạng thay.Kiều Phúc dẫn nạng đi nói:

“Từ nay về sau, ngươi không còn là người của Yến sa lâu nữa, không cần phải bán rẻ tiếng cười để

sống nữa, Giang phủ tuy có thể lực, nhưng sẽ không làm nhục hạ nhân, ngươi hôm nay ngủ tạm trong phòng Diễm Phương một đêm, thuận tiện nghe nạng chỉ cho người quy củ trong phủ ta, ngày mai ta sẽ an bài chỗ ở và sai người mang quần áo đến cho ngươi. Gia nói, muốn ngươi tận tâm hầu hạ Bách Vị,

nếu làm tốt, mỗi tháng sẽ thưởng thêm cho ngươi hai lượng bạc.”

Hương Tuyết ngàn lần cảm tạ rồi đi.

Lúc này Kiều Phúc đến trước cửa phòng Giang Hân chờ sai bảo, lại nghe hắn ở bên trong nói:

“Kiều Phúc, ngươi lui xuống trước đi, ta cùng Bách Vị nói chuyện một lát, không cần người hầu

hạ.”Hắn thả lỏng người, nghĩ thầm đây là duyên phận của gia cùng Bách Vị, có muốn tránh cũng không thoát được, hảo, thật tốt quá, đứa nhỏ Bách Vị này khiến người ta không thể không yêu, không ai là không muốn bảo hộ hắn cả. Tính tình lại thiện lương hiền lành, nếu hắn lưu lại, tự nhiên là tốt nhất.

Giang hân nhìn Bách Vị đang ngồi trước mặt mình, đầu cúi gằm xuống, mỉm cười nói:

“Ngươi có phải hay không rất sợ ta? Mới vừa rồi ngươi đánh cái tên họ Phạm, không phải rất dũng cảm sao? Ân làm cho ta nghĩ tới . . ., được rồi, ngươi nói người là ” Tiểu đương không dễ chọc ” phải không ?

Ha hả, như thế nào lúc này lại im lặng không nói tiếng nào thế.

Bách Vị ngẩng đầu, ngập ngừng nói:

“Ta. . . Ta biết là ngươi dùng ba vạn lượng bạc đem cứu ta ra, gia, ngươi. . . Ngươi có thể đừng

giống như người xấu kia không, không nên ép ta làm cái việc kia, ta. . . Ta không thể làm, ta thật sự không thể làm, nếu như ta làm, mọi cố gắng từ trước đến nay của ta đều uổng phí cả, ta. . . Ta nợ ân tình của người, cho ta dùng cách khác trả lại cho người có được hay không? Ta. . . Ta thối tiêu cho

người nghe, ta có thể làm gia nhân cho người. . .”

Giang hân không nhịn được cười ha ha, liền ôm chầm lấy Bách Vị :

” Bách Vị , người đúng là thật đáng yêu, đến bây giờ còn không có quên chuyện là gia nhân hử. Tốt

lắm tốt lắm, nếu như người trong lúc nhất thời không tiếp thụ được chuyện này, chúng ta có thể bắt đầu từ từ, ta đáp ứng người, nếu như người không muốn, ta sẽ không bắt buộc người có được hay không? Tên ta là Giang Hân, người có thể gọi ta là đại ca, cũng có thể gọi ta là Hân, nhưng đừng gọi ta là gia

là được, cũng không biết tại sao, nghe người gọi ta là gia làm ta cảm thấy không được tự nhiên.”

Bách Vị gật đầu, nhảy nhót mà vui mừng hỏi:

“Ta đây gọi người là Hân ca ca đi? Người cùng Ngưu ca ca giống nhau, đều là người tốt, mặc dù người không hay cười, nhưng như vậy cũng tốt, Ngưu ca ca chính là bởi vì tính cách thật quá tốt, cho nên chúng ta đều nghe lời hử.”

Hắn nói xong, trong mắt Giang Hân chợt toát lên sát khí, nghĩ thầm:

” Ngưu ca ca? Đó là người nào? Bách Vị chính là vì hử mới không chịu làm tiểu thiếp của ta sao?”

Ngày mai phải sai Kiều Phúc đi điều tra một chút, nếu như quả thật là vậy, phải nhanh nghĩ một biện pháp làm cho cái gì Ngưu ca đó cưới người khác, như vậy Bách Vị mới có thể mãi mãi ở cùng một chỗ với ta.

Hắn nghĩ đến tương lai giữa hắn và Bách Vị được ở cùng một chỗ, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, trong nháy mắt, có một ý niệm xẹt qua trong óc: nếu như thật sự có thể cùng Bách Vị cùng một chỗ, như vậy phải cho hắn làm vợ cả, nếu không Bách Vị lá gan nhỏ như vậy, đừng nhìn ngoài miệng nói cái gì ” Tiểu Dương vốn không dễ chọc”, nhưng tính cách mềm yếu thiện lương, một khi khi hắn phải cưới một nữ tử khác để sinh con nối dòng, nếu gặp phải nữ tử độc ác, hắn còn không biết sẽ bị hành hạ thành

bộ dáng gì nữa đây.

Chỉ bất quá đây mới chỉ là ý nghĩ trong lòng, Giang Hân vốn là người rất trầm ổn, chuyện gì nếu như chưa đúng thời điểm, hắn rất ít khi nói ra.

Đem Bách Vị kéo đến bên người mình hắn tinh tế đánh giá kỹ khuôn mặt tuyệt mỹ của đối phương, một hồi lâu thờ dãi nói:

” Người tiểu đồng tây này thật sự là mị hoặc lòng người, định lực của ta trước mặt người cũng muốn tiêu tan hết, ta có chút hối hận về cái lời hứa với người rồi.”

Bách Vị nháy mắt khấn trương đứng lên, nghĩ thầm nguy rồi nguy rồi, làm sao bây giờ, Hân ca ca hối hận mất rồi, ta đây làm sao bây giờ? Dùng pháp thuật đánh hắn sao? Ô ô ô, ta không hạ thủ được.

Hắn đáng thương dùng ánh mắt mong chờ nhìn giang hân, cà lăm nói:

“Người. . . Người sẽ không làm như vậy đi? Ngưu ca ca nói đại trượng phu một lời nói đáng giá nghìn vàng, người. . . Người sẽ không bứt ta đầu đúng không?”

” Đồ ngốc, ta là nói đùa với người thôi, nhìn người kia, lại bị hử dọa thành cái dạng này.” Giang hân không nhịn được cười.

Không biết tại sao, hắn phát giác chính mình đặc biệt thích nhìn thấy vẻ mặt khấn trương vừa sợ hãi vừa đáng thương này của Bách Vị, vẻ mặt này làm cho Bách Vị cả người đáng yêu lạ thường, hắn lại thờ dãi, nghĩ thầm đối mặt với một con “dê con” như thế này, cũng khó trách cái lão họ Phạm kia không tìm được

thú tính, ôi, vừa rồi ta còn xem thường tằm đầu heo nhà hần, nhưng nếu như Bách Vị đối với ta lộ ra loại vẻ mặt này, sớm muộn cũng có một ngày, ta cũng sẽ không kiềm chế được thú tính a, quả là khó khăn khó khăn đây.

“Người như thế nào lại tới loại địa phương như Yến sa lâu? Trước cũng không muốn làm tiểu thiếp trong phủ ta, như thế nào vừa lại chạy đến nơi đó, người không biết đó là nơi hại người sao?”

Hần vừa nói xong, Bách Vị liền khóc lớn nhào vào lòng hần, nghẹn ngào nói:

“Hần ca ca, không phải ta, ta không phải tự nguyện, ô ô ô, ta là bị người ta lừa gạt bán đi, ô ô ô. . .”

Giang hần trợn mắt há hốc mồm, bất quá ngấm lại tính tình Bách Vị , loại chuyện đích xác cũng có thể phát sinh, hần vội vàng ôm Bách Vị , nhẹ giọng nói:

“Đừng sợ đừng sợ, bây giờ người đã ở trong phủ của ta rồi, không người dám khi dễ người, đến, nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?”

Hần lửa giận ngập trời, thầm nghĩ hảo a, còn dám có chủ ý với người của ta, ngày mai sai Kiều Phúc đi bắt hần, cắt lưỡi hần, nếu không hần lại nghĩ Giang Hần ta là người dễ trêu chọc.

Ta ngày đó rời đi, không biết nên đi đâu. Sau đó ta nhìn thấy một ngôi miếu đổ nát, nên đã nghỉ lại ở chỗ này. Đến nửa đêm, có người tiến vào, nhìn thấy ta ở đó một mình, hần nói hần đi đường xa tới đây, bị quá giờ nên mới vào đây nghỉ tạm, còn nói hần có người nhà ngay trong thành Kim Lăng, hần hỏi ta có muốn đến nhà thân thích của hần ở tạm mấy ngày, chậm rãi tìm việc để làm. Ta nghĩ, ta trên người không có tiền, nếu như có thể có một cơ hội như vậy đương nhiên là tốt, cho nên sáng hôm sau ta đã theo hần rời đi.

Sau đó chúng ta tới Yến sa lâu, hần bảo ta chờ ở dưới lầu, chính mình thì đi lên trên lầu, chỉ chốc lát sau, hần cầm lại một túi bạc cho ta, bảo ta đếm xem có đủ ba trăm hai mươi lượng bạc hay không, sau đó lại cùng tú bà tiến vào một gian phòng khác.

Ta ở bên ngoài đếm bạc ra đếm tốt lắm, lúc hần đi ra, nói đã tìm cho ta một công việc ở chỗ này, bà chủ ứng trước tiền ông cho chúng ta là ba trăm hai mươi lượng bạc , nhưng là muốn lập hợp đồng, ta cũng không hoài nghi hần, nghĩ thầm cùng hần xem qua nhưng hần khẳng định là không có vấn đề gì,

cho nên. . . Cho nên ta liền điếm chỉ ô ô. . . Ai biết. . . Ai biết hần nói ra ngoài có chút việc, bảo ta ở đất nghe bà chủ căn dặn xem

công việc phải làm gì. Sau đó thì hần liền biến mất.

Bách Vị vừa khóc vừa nói, mà Giang Hần sau khi sững sốt một hồi lâu, lại không nhịn được mà cười ha ha, ôm thân thể mềm mại của Bách Vị , hần cười đến lạc cả giọng, trong đời hần đây là lần đầu tiên được cười thoải thích như vậy.

Nhưng là sau khi đã cười đến mức cả thể xác lẫn tinh thần đều vui sướng vô cùng, liếc mắt nhìn Bách Vị một cái, phát hiện sắc mặt tiểu nhân nhi có chút không tốt hần mới vội vàng ngừng cười, khụ

khụ hai tiếng nói:

“Cái kia. . . Khụ khụ, ta. . . Ta mới vừa rồi hơi tức ngực, cho nên. . . Cho nên mới cười to để hạ hỏa một chút, ta không phải cười người, người. . . Người đừng hiểu lầm.”

“Người nói vậy.”

Bách Vị phẫn nộ lên án:

” Nếu người tức ngực thì phải là không dám cười mới đúng, trước kia ta bị thương, tên thối xà kia liền chạy vội đến bên cạnh trò chuyện với ta, nhưng là càng cười càng đau.”

Hần dùng ngón tay thon dài trắng như tuyết của mình chỉ vào Giang Hần:

“Người rõ ràng là chê cười ta, hoàn lại không thừa nhận, người một điểm cũng không thông cảm với ta, vẫn còn cười, ô ô ô, người cũng là người xấu.”

“Tốt lắm tốt lắm.”

Giang Hân ôm lấy tiểu dương đang giận dữ, vẻ mặt vô tội nói

“Người không thể trách ta a Bách Vị, từ khi ta sinh ra tới nay, chưa bao giờ nghe qua chuyện nào buồn cười như thế, người bị người ta lừa mang đi bán, còn giúp người ta đếm tiền, ha ha ha, bạc nọ chính là tiền bán thân của người người có biết hay không? Ha ha ha ha, ta. . . Ta không nhịn được rồi.”

Bách Vị đắm đắm vào lưng Giang Hân, vành mắt cũng đã đỏ lên

“Ta cũng nói qua ta là bị lừa gạt địa rồi, người vẫn còn cười, nếu như ta biết đó là tiền bán thân của ta thì ta đã cầm lấy rồi lẳng lẽ tiêu sái mà bỏ đi rồi, để cho tên hỗn đản nào đó ở lại tiếp khách đi.”

Hắn đột nhiên dừng tay, vẻ mặt hớn hở giật giật tay áo của Giang Hân nói

“Hân ca ca, cái lừa gạt kia cũng rất đẹp, không bằng ngày mai ta đem Kiều Phúc đi bắt hân, sau đó người đem bán hân cho Yến sa lâu có được không? Để cho cái con heo họ Phạm kia đi tìm hân đi, ha ha ha. . .”

Nói xong lời cuối cùng, tiểu dương đắc ý nhảy nhót trên mặt đất, hai tay chống nạnh cười to nói:

“Chờ đến lúc đó, ta có thể hãnh diện đến trước mặt hân nói ” Vốn dê không dễ chọc đâu” rồi, ha ha ha, ta muốn cho hân biết biết sự lợi hại của ta.”

“Uh, bảo bối, chủ ý của người không tệ, ngày mai chúng ta liền làm vậy đi.”

Giang Hân nhìn thần thái đáng yêu của con dê con Bách Vị này, đung quần hân liền đội lên như túp lều.

Hết lần này tới lần khác Bách Vị say mê tưởng tượng trong tư tưởng của chính mình, vẫn còn không phát hiện nguy hiểm đang đến gần, vẫn ở nơi nào đó hết sức phấn khởi lắm lắm lắm:

“Hắc hắc, người dám gạt ta, ta làm cho người gieo gió gặt bão, hắc hắc hắc. . .”

“Bách Vị, ta không ép người cùng ta hành phòng, nhưng ta bây giờ thật sự không nhịn được rồi, người lấy tay giải quyết giúp ta đi.”

Thanh âm trầm thấp ảm đạm(1) của Giang Hân đột nhiên truyền đến, dọa Bách Vị sợ đến giật thót cả tim, hân quay người lại nhìn, không khỏi la hoảng lên, liền tiếp lui về phía sau vài bước, chỉ vào

cái túp lều đội lên chỗ bụng dưới của Giang Hân lắp bắp nói

“Hân. . . Hân ca ca, người sao lại bị con sâu to chui vào chỗ đó thế người xem đầu của nó cũng dựng thẳng đứng lên rồi, hử hử hử. . .”

(đây gọi là điếc không sợ súng)

Giang Hân tối mặt

“Cái gì mà con sâu lớn, đây phải là cự long.”

Nói xong Bách Vị vội vàng tiếp cận, tiến lên để nhìn, chính là nhìn một hồi lâu, hân vẫn là bĩu môi nói

“Cái gì mà cự long chứ, Hân ca ca người khẳng định là không có nhìn thấy con rồng thật thụ, nói cho người biết, ta đã thấy qua rồi, người đừng hòng lừa gạt ta, con rồng thật thụ vừa to vừa dài, phải đến mấy chục trượng. . .”

Hân liều mạng mà dang hai tay, thoát nhìn là muốn tả chiều dài của rồng, bất quá này đương nhiên là không có khả năng.

Giang Hân dở khóc dở cười nói

“Người lại nói vậy, có người nào lại làm con rồng lớn như vậy đâu, lẽ Nguyên Tiêu năm ngoái, ta tại Kim Lăng thành này đã mời đội múa rồng đến múa ba ngày, đã làm những con rồng to lớn nhất rồi, nhưng cũng không có khoa trương đến mức như người nói.”

Hân lại chỉ hông mình nói: “Kỳ thật con rồng này, người cũng đã nhìn qua a, đã quên sao? Mấy ngày hôm trước, người còn bị nó dọa sợ đến chạy trốn chết đây.”

Hân vừa nói hết, Bách Vị lập tức tỉnh ngộ rồi, hai gò má trắng nõn đỏ ửng lên, so với tô son đánh phấn còn muốn xinh đẹp động lòng người hơn gấp ba lần. Hân vội vàng lui lại mấy bước, song Giang

Hân đã ôm hân giữ lại nói

” Bách Vị , ta không ép người, nhưng là bây giờ người nhìn ta đã thành cái dạng này, người cũng không đành lòng nhìn ta bởi vì cảm dục mà chết đi, cho nên chúng ta mỗi người lùi một bước, người dùng tay giúp ta giải quyết một chút được không?”

Bách Vị chớp mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Giang Hân

“Vậy muốn dùng tay giải quyết thì phải làm thế nào đây? Hân ca ca, nếu như ta lấy tay, có tính là. . . Có tính là hành phòng không?”

Vừa dứt lời, Giang Hân tưởng rằng hân là muốn lợi dụng việc này để xác định địa vị trong phủ, vì vậy vội vàng nói

“Hảo hảo hảo, chỉ cần Bách Vị người làm cho ta thoải mái, mặc kệ người dùng cái gì, cũng tính là hành phòng, người coi như cũng là chủ nhân của Giang phủ rồi, có được hay không?”

“Hả, vậy không được.”

Bách Vị đột nhiên nhảy dựng lên, hét lớn

“Hân ca ca, ta không thể cùng người hành phòng, ta sẽ mang thai mất!”

Chú thích:

(1) ần nhãn: nhãn nại chịu đựng

Chương này là H trá hình a, ta khuyên mọi người không nên ăn uống gì khi đọc chương

này nhé, tránh trường hợp ngày mai có một số nàng phải mang laptop đi bệnh viện Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 3

Giang Hân sững sốt, sau đó là tức giận cười khở, đánh nhẹ lên trán Bách Vị, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: ” Tiểu đông tây người không muốn hầu hạ ta thì thôi sao lại có thể bịa ra loại lý do không thể tưởng tượng nổi như vậy, người cho rằng mình là phụ nữ hả, sao lại mang thai được, nhìn hầu kết trên

cổ người, mặc dù không rõ ràng như ta, nhưng chính xác là dấu hiệu của nam nhân biết không?”

“Không phải, mấu chốt ta là ” Hai chữ yêu tinh bị Bách Vị nghẹn ngào nuốt lại vào trong bụng, hấn đau khổ nhìn về phía Giang Hân “Hân ca ca, dù sao Dù sao chuyện hành phòng không được, chuyện khác thì tùy tiện người, người là

người đối xử với ta tốt nhất, hơn nữa người lớn lên thật là đẹp mắt, so với ta cùng bọn Ngưu ca ca đẹp mắt hơn nhiều.”

Bởi vì ở chung với 11 tên kia nên Bách Vị sớm đã miễn dịch với các khuôn mặt xinh đẹp rồi, ngược lại Giang Hân tràn ngập khí phách tuần dật càng làm cho hấn tâm động không thôi.

Giang Hân giật mình, thầm nghĩ quá tuyệt vời, chỉ cần hấn cảm giác được ta so với Ngưu ca ca của hấn đẹp mắt hơn, đây là bước đầu tiên để kéo Bách Vị về phía ta.

Nghĩ tới đây, lại cảm giác được không nên dồn ép hấn quá, vì vậy giơ tay nhỏ bé của hấn lên đặt trên đùi mình vuốt ve, một bên thấp giọng nói:

“Thông minh, Bách Vị người dùng tay giúp ta giải quyết, này kỳ thật không tính là hành phòng, đừng nói người là nam nhân, kể cả có là phụ nữ, loại phương pháp này cũng không bị mang thai, nếu như không đem dương tinh ở lại trong bụng người, làm sao có thể hoài thai tiểu bảo bảo đây, có phải hay không?”

Bách Vị ngẫm lại: uh, rất có đạo lý. Vì vậy lập tức tươi cười nói

“Nếu như vậy, Hân ca ca tới đây đi, ta dùng tay giải quyết giúp người, đến, người cởi quần ra rồi đến đây.”

Không đợi hấn nói xong, giang hân gấp gáp thoát hạ y phục, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Bách Vị , trong đầu ảo tưởng bàn tay n, đại khái thân nhân chết sớm, cho nên cái gì cũng đều không hiểu, không đúng hỏ xinh đó cầm lấy phân thân của chính mình mà ra sức ma sát, làm cho hạ thân lại càng thêm trướng lên vài phần.

“Đi xuống, người đi xuống cho ta.” Bách Vị vươn tay, nhẹ nhàng chụp lấy cự vật to lớn, một bên dùng thanh âm vui vẻ nói chuyện với cự vật đó.

Sau đó ngẩng đầu về mặt ngây thơ nhìn về phía Giang Hân: “Hân ca ca, là làm như thế này sao?”

Ta vỗ vỗ nó, sau đó nói nó khôi phục nguyên hình, như vậy có thể giúp người giải quyết rồi sao?”

Giang Hân ngã lộn xuống đất, hồi lâu mới đứng lên, khước miệng co quắp nói:

” Bách. . .Bách Vị , người Người rốt cuộc là lớn lên ở nơi nào? Người Người thoát nhìn cũng mười tám tuổi rồi đi? Chẳng lẽ Chẳng lẽ người cho tới bây giờ cũng không lấy tay tự giải quyết sao? Nam nhân hấn là mười lăm tuổi đã có yêu cầu này vẫn là bình thường đi.

Bách Vị nghe câu hỏi của hấn, vội trả lời:

“Ta Ta lớn lên trên núi a, ta cũng không chỉ mười tám tuổi thôi đâu nhưng Hân ca ca, người nói những lời này là có ý tứ gì hả?”

Hấn vừa nói như vậy, Giang Hân liền tự giải thích trong lòng:

Oh, nguyên lai Bách Vị là lớn lên trên núi a, đại khái thân nhân chết sớm, cho nên cái gì cũng đều không hiểu, không đúng hả, hấn không phải nói có cái gã Ngưu ca ca gì đó sao?

Oh, đại khái lão Ngưu kia cũng là một chính nhân quân tử, cho nên cho tới bây giờ vẫn không dạy qua hấn cái đó đi.

” Bách Vị a, không nên như thế này mãi đâu.” Giang Hân thở dài, nghĩ thầm thấy mình quả thật đáng thất vọng a, tiểu thiếp không tuyển được, khó khăn lắm mới có một người vừa mắt, kết quả cái gì cũng không

làm được, còn phải để ta dạy cho sao, quên đi, nhanh chóng dạy cho hần đi, chỉ cần dạy hần là được mà, nếu không dạy hần, ta nhất định sẽ bị ghen mà chết.

Nghĩ tới đây, hần liền nắm tay Bách Vị đặt lên phân thân của mình, nhẹ giọng nói với hần

” Nhìn thấy chưa Bách Vị, phải làm như vậy, người lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve hần, ngẫu nhiên xoay tròn tay một chút . . .”

Giọng hần ngày càng gấp gáp, bởi vì theo động tác của Bách Vị, máu trong thân hần đã hành quân hết xuống chỗ tiểu huynh đệ dưới bụng đó rồi, khoái cảm lạ thường kéo tới, làm cho hần say mê rồi.

Chỉ bất quá vừa nhìn thấy vẻ mặt của Bách Vị, cái cảm giác mê say cũng không còn nữa, giang hần không nói gì, ngả người xuống giường, nhìn thấy Bách Vị là dang bày ra một bộ mặt chăm chú thay mình an ủi tiểu huynh đệ, vẻ mặt căn bản không có chút xấu hổ hay cảm xúc gì.

“Uh, Sao lại lớn như vậy? Tại sao càng chà xát nó lại càng lớn hơn?”

Bách Vị một tay di chuyển liên tục trên cự vật của Giang hần, lấy thái độ tích cực nghiên cứu mà lều bều

“Bằng không ta đổi một phương pháp khác thử xem.”

Nói tới đây, hần vội vàng hăng hái thu tay về, lấy ngón tay đâm vào trên đỉnh phân thân của Giang Hần, nghiêng đầu nói

“Này, hai chúng ta thương lượng một chút đi, người khôi phục nguyên hình nhanh một chút có được hay không? Ta còn muốn đi ăn cỏ xanh đây, đến đến đến, ta xem xem, người như vậy là không đúng a, hử, người còn không chịu xếp xuống đi, vậy người muốn thế nào mới nghe lời hử?”

Đồ vật kia tiểu dương hần càng chuẩn bị càng lớn, cuối cùng Bách Vị không khỏi tức giận, lớn tiếng kêu lên

“Người rất không nghe lời rồi, như thế nào có thể như vậy đây, ta đã cố gắng rất lâu rồi đấy ”

Hần một bên rống giận, Giang Hần sớm đã cười bò ra trên giường, chợt nghe Bách Vị nghi hoặc nói

“Di ? Lúc trước chuẩn bị lâu như vậy cũng không có xếp xuống, sao bây giờ nói xếp xuống là xếp xuống ngay nhỉ?”

Tay hần lại đặt lên cự vật nọ, cười hắc hắc nói

“Uh, để ta nhìn xem người rốt cuộc là có bộ dạng gì nào, a, nguyên lai người lại mềm mềm thế này a, nhìn trông như cái nấm, uh, mới vừa rồi bên trong là có dấu vật gì sao? A A A . . . Chuyện gì xảy ra?”

Tại sao nó lại đứng lên rồi?”

Bách Vị sợ đến nhảy phắt lên giường, nhìn Giang Hần hoảng sợ nói

“Hần ca ca, người xem . . . người xem một chút, nó Nó vừa lại biến mạnh rồi, hử, không liên quan Không liên quan đến ta là ta Là ta chỉ chuẩn bị trước một chút thôi mà.”

” Cái tên tiểu yêu tinh này.” Giang Hần cười đến rút ruột xoa xoa hai gò má Bách Vị

“Tốt lắm tốt lắm, bảo bối thông minh, đến, lần này người không nên nói chuyện, hử hử chà xát chà xát nó, đợi sau khi nó bắn ra một cỗ dịch trắng là người đã thành công mà thoái lui được rồi, người thích ăn món gì?”

“Vừa mới nghe thấy người nói thích ăn rau, tốt lắm, ngày mai ta cho phòng bếp làm bánh bao thịt

cho người có được hay không?”

Hắn vừa mới nghe Bách Vĩ nói rau cỏ thành cỏ xanh, kỳ thật cũng hơi khó hiểu, nhưng khi đó Giang Hân cũng không chuyên tâm nghe Bách Vĩ nói, cho nên nghe lầm cũng là rất bình thường mà.

Bách Vĩ bày ra vẻ mặt cầu xin, nhưng rốt cuộc không thể không phụ trách, hai tay mềm mại không xương trên dưới bận rộn, có đôi khi dùng lực hơi mạnh làm Giang Hân bị thấm kêu một tiếng, làm cho Tiểu Dương hân sợ đến run rẩy, không thể không chăm chú làm việc, bận rộn như thế hồi lâu, chợt thấy cự vật cứng ngắc đó đứng thẳng lên, làm cho Bách Vĩ sợ đến hồn phi phách tán, một khắc sau, cùng với một tiếng gầm nhẹ của Giang Hân, một cổ dịch thể trắng đục phun ra, văng hết lên y phục trắng tinh của Bách Vĩ. Bách Vĩ tò mò nhìn chất dịch trắng trên người mình, liếc mắt nhìn cự vật cuối cùng cũng chịu yên ổn

kia một cái sau đó hắn dùng tay khều khều một chút, thì thảo lắm bầm:

“Thật là kỳ quái, cuối cùng cũng xẹp xuống rồi hả, kỳ thật bắn ra cái chất này cũng không nhiều lắm mà sao lúc này nó lại trưởng đến như vậy a?” Bởi vì Bách Vĩ lớn lên trên núi, chưa từng có ai dạy cho hắn về những thứ này, cho nên hắn không

biết trên thân thể mình cũng có loại biến hoá như thế này.

“Bách Vĩ, lại đây nằm với ta.”

Giang hân xê dịch trên giường, sau đó mỉm cười nhìn Bách Vĩ nhu thuận mà bò lên, hắn ôm chặt Bách Vĩ vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt vô cùng mịn màng của tiểu bảo bối, nỉ non hỏi

” Bách Vĩ người có nhũ danh không? Nói cho ta biết, tương lai gọi nhũ danh của người cho thân mật hơn.”

” Nhũ danh?”

Bách Vĩ nghiêng đầu

“Uh, lúc còn ở trên núi, bọn Ngưu ca ca đều gọi ta là Tiểu Dương, bất quá tên này không đủ uy phong, nhưng nếu Hân ca ca thích nó, thì có thể gọi ta như vậy.”

Hắn nói xong, Giang Hân liền ha hả cười nói

“Uh, Tiểu Dương, tên này không sai, thật sự rất phù hợp với người, vậy quyết định rồi nhé, sau này ta cũng gọi người là Tiểu Dương, ha ha ha ”

Bách Vĩ bĩu môi, bất mãn nói

“Bất hảo, Hân ca ca hay người gọi là Dương Vương được không, tên này còn có một chút uy phong, hắc hắc, ta là Dương Vương, Hân ca ca người thấy thế nào?”

Giang Hân cười ha ha nói

“Gọi người là Dương Vương? Đừng làm ta chết cười chứ nếu người làm Dương Vương, đám dê này còn không đi theo vết xe đổ của người hả, một đám dê đi theo người ta bị người ta bán đi mất, sau đó còn phải đếm tiền hộ người ta. . . Ha ha ha!”

Hắn nhớ tới chuyện Bách Vĩ bị bán liền không nhịn được mà cười ha ha

Bách Vĩ khuôn mặt tối sầm, hướng Giang Hân nhe răng trợn mắt, nhưng là nửa điểm tác dụng cũng không có, đối phương còn đang cười ha ha, cuối cùng chính hắn lại không nhịn nổi nữa, kéo kéo tay áo

Giang Hân mà hỏi

” Vậy Hân ca ca thì sao? Người có nhũ danh hay không hả?”

“Ta cũng có a.”

Giang Hãn phát giác chính mình rất thích nói chuyện cùng Bách Vị, hắn đùa giỡn với mái tóc mềm mại của Bách Vị, một bên nói

” Lúc ta sinh ra, là con thứ năm ở trong nhà, cho nên phụ thân và nương gọi ta là Ngũ Lang, cho tới bây giờ, nếu như cha, nương về nhà đều gọi ta là Ngũ Lang.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bách Vị trắng bệch một mảnh, nghĩ thầm trời ạ, xong đời rồi, ta lọt vào trong ổ sói rồi, ô ô ô, một con còn không đủ sao, lại còn gọi là Ngũ Lang.

Hắn rụt rè nhìn Giang Hãn

“Vậy Hãn ca ca, đại ca nhị ca của người bọn họ sẽ không phải đều là gọi lang đi?”

“Đúng vậy, đại ca của ta là Đại lang, nhị ca là nhị lang, , sau đó tiếp tục cộng lên, dê dê nhỏ nhất của ta gọi là thất lang, như thế nào? rất kỳ quái sao? Rất nhiều nhà cũng gọi thế này mà.”

Bách Vị sợ đến suýt nữa ngã xuống đất, nghĩ thầm lần này hoàn toàn xong đời rồi, thất lang a, hắn chỉ là một tiểu dương, như thế nào có thể thoát được a. Bất quá lại nghĩ, mình chỉ là xuống nhân gian tìm kiếm đáp án, sau khi tìm được đáp án có thể quay về Vụ Ấn Sơn phi tiên rồi.

Chỉ bất quá không biết tại sao, nghĩ đến sau khi phi tiên sẽ không còn được gặp lại Giang Hãn, tư tưởng của Bách Vị lại sinh ra một tia khó khăn, liền làm hắn giật nảy mình kinh ngạc, chính mình là yêu tinh tu luyện ngàn năm a, như thế nào hội Như thế nào có thể sau một đêm nói chuyện lại đối với một

con người sinh ra quyến luyến thế này?

P/s: edit chương này mà ta mún đâm đầu vào gối mà chết a, giờ ơi là giờ, sao lại có người (í lộn yêu tinh) ngây thơ thế này hả trời

Bất quá chuyện phi tiên bây giờ đối với Bách Vị mà nói, hiển nhiên vẫn còn rất xa vời, hắn từ nay về sau đã có thể yên tâm ở lại Giang phủ mà từ từ tìm đáp án rồi.

Mỗi ngày buổi tối lấy tay giúp Giang Hãn giải quyết vấn đề sinh lý một chút, ban ngày đi xem hoa cỏ, thừa dịp không có người biến thành về nguyên hình ăn vụng vài khẩu cỏ xanh tươi mới.

Mỗi khi Giang Hãn phải đi làm việc, bọn hạ nhân trong phủ cũng đi thu tiền các nơi, hậu viện toàn bộ không có ai, hắn liền biến thành một con dê thật lớn đi ăn cỏ ở khắp nơi, ngày ngày trải qua một cuộc sống thật dễ chịu. Nhắc tới mười hai yêu tinh, thật không có mấy người biết nghe lời, giấu lại thì cả Bạch Thự, Vương Hổ, Cư Nguyệt . . . không có ai là không hiện nguyên hình ở nhân gian.

Chỉ có Thảo Long là vì thay Long Hoàng tử ngăn cản thiên kiếp mới lộ ra nguyên hình, còn có Nộn Thảo là vì đáy lòng cực độ sợ hãi mới lộ ra nguyên hình, hai người này xem như bị ép đi, còn lại thì đều là . . . , hôm nay tới Tiểu Dương Bách Vị này, vẫn là vì tham ăn mà biến về nguyên hình một con dê

lớn

(trường hợp này người ta gọi là chết vì ăn he he)

Trên đời không việc gì có thể che giấu mãi, huống chi Bách Vị này đã là một con dê tu luyện ngàn năm nên rất to lớn. Bọn hạ nhân Giang phủ ngẫu nhiên đi qua hậu viện, thường nhìn thấy một mặt màu trắng thoáng qua trong vườn, dần dà lâu ngày, đã có lời đồn đãi là có chuyện ma quái.

Bách Vị thấy nha đầu cùng bọn người hầu bàn luận trong phủ hình như trong phủ có quỷ quái yêu tinh, sợ đến hồn vía lên mây, an phận được vài ngày, thật sự không nhịn được, một ngày trước khi đi ngủ

cùng Giang Hãn, sự bất an trong lòng hắn đạt tới đỉnh điểm, nằm trên giường lộn xộn lật qua lật lại.

“Tiểu Dương, người làm gì vậy? Nếu còn uốn éo nữa, người phải dùng miệng an ủi huynh đệ ta một phen rồi.”

Giang Hãn bị thân thể mềm mại của hắn qua lại cọ xát, hạ thân đã có xu thế ngẩng cao đầu, đành phải vội vàng lên tiếng cảnh cáo.

Quả nhiên, lập tức làm Bách Vị sợ đến động cũng không dám động, một hồi lâu sau, mới rụt rè cãi lý nói nói

“Ta. . . Ta này không phải đang uốn éo, ta. . . Ta chỉ là đang xoay người mà thôi, người. . . Người đó là vu khống.”

Giang Hân nhất thời chịu không nổi Tiểu Dương dùng giọng điệu chỉ trích mà lại rụt rè nhút nhát như vậy, cảm thấy máu bốc lên tận đầu, xoay người hung hăng mà đem Bách Vị đặt ở dưới thân, do dự vuốt ve mặt hắn một lúc, cuối cùng dứt khoát cúi xuống hôn hắn, đem lưỡi luồn vào trong cái miệng nhỏ xinh như quả anh đào kia dây dưa một hồi, không quá nửa khắc mới tách ra, hai người đều đã thở hổn hển.

Trên mặt Bách Vị lúc này đỏ ửng động lòng người, , khoe miệng vẫn còn vương lại một sợi tơ bạc, thật sự là quá mê hoặc lòng người.

Mấy ngày qua, Giang Hân cũng thường đột nhiên tập kích hắn, Bách Vị đã quen rồi, hắn cũng dần dần trở thành tham luyện sự đụng chạm này của Giang Hân.

Bách Vị dùng đôi mắt to mê hoặc mê mẩn nhìn Giang Hân, thấy vậy hắn thiếu chút nữa hộc máu, nghĩ thầm Tiểu Dương à Tiểu Dương, người này không phải là công khai câu dẫn ta sao? Hết lần này tới lần khác còn muốn giả dạng làm xử nam làm gì, là người quá thuần khiết hay là người muốn hành hạ tiểu

huynh đệ của ta hả? ‘Tiểu Dương, ta. . . Thật sự là không nhịn được rồi, không bằng đêm nay, người cho ta ăn đi.’

Giang Hân nói, giọng hắn vì dục vọng mà trở nên khàn khàn dọa cho Bách Vị đang ở dưới thân hắn sợ đến giật mình. Chỉ cảm thấy chính trái tim mình cũng rất hỗn loạn, hận không thể lập tức giải trừ quần áo, cùng nam nhân cường tráng luôn làm mình động tâm này lăn lộn trên giường vài lần.

Chỉ là nghĩ đến chính mình là yêu tinh, tương lai còn có thể mang thai, mặc dù phi tiên đối với chính mình nay đã không còn quan trọng, nhưng là Giang Hân hắn có thể chấp nhận chuyện này thực sao?

Nghĩ đến Giang Hân sau khi biết mình vốn là yêu tinh có thể thay đổi thái độ, Bách Vị sợ đến rung mình một cái, dục vọng gì cũng không còn nữa. Hắn vội vàng tách khỏi người Giang Hân, ngáp ngừng nói

“Người. . . Người cho ta thêm thời gian để chuẩn bị rồi ta. . . Ta đáp ứng người, tương lai. . . Tương lai có ngày, . . . có thời điểm thích hợp, nếu như. . . Nếu như người vẫn không vứt bỏ ta, ta. . .

Ta liền cùng người ở một chỗ.”

Giang Hân thở dài, nhìn thấy thần sắc Bách Vị phòng bị như vậy, sự hưng phấn của hắn cũng biến mất rồi. Hắn một lần nữa nằm xuống, ôm vai Bách Vị

“Ta thật không biết người còn băn khoăn cái gì, cái gì gọi là thời điểm thích hợp, ta đã nói rồi, mặc kệ người là loại người gì, ta cũng không ghét bỏ người. Bách Vị , người vẫn còn không rõ tâm ý của ta sao? Ta là thật sự thích người, ta thề ta sẽ chỉ lấy một người phụ nữ vào phủ để có con nối dõi tông đường thôi, sau đó ta sẽ không không bao giờ cho bất cứ một người nào bước chân vào phủ nữa, người nhất gan, ta cho địa vị chủ nhân bậc nhất của Giang phủ, , cũng tuyệt không cho phép có bất luận

kẻ nào khi dễ người, Bách Vị ta đã nói như vậy rồi, người rốt cuộc còn nghi ngại cái gì vậy?”

Tâm tư Bách Vị cũng rất khó xử, vươn tay ôm lấy ngực Giang Hân, thủ thủ trấn an hắn, lẩm bẩm nói

“Ta. . . Ta thật là có nỗi niềm khó nói, Hân ca ca, bây giờ ta không có đủ dũng khí để nói với người chân tướng sự việc, người, chờ ta chuẩn bị tốt, đủ dũng khí rồi sẽ nói toàn bộ mọi việc cho người, khi đó chỉ cần tâm người không thay đổi, Bách Vị ta nhất định sẽ cùng người sinh tử, cay đắng

ngọt bùi có nhau, có được hay không?”

Hắn nhủ thầm

Hân ca ca a, người vừa rồi đã nói, vô luận ta là người như thế nào, người cũng không ghét bỏ ta, này là được rồi a, người xem điều kiện tiên quyết là người a, nhưng mà ta không phải là người, ta là một yêu tinh, như vậy sẽ ghét bỏ ta sao? Ôi!

Hắn nghĩ như vậy, toàn bộ dũng khí vừa có được liền biến mất hết, càng ở chung với Giang Hân, lại càng không nở rời đi, thế cho nên hắn chỉ cần nghĩ đến tình cảnh sau khi đối phương biết chính mình vốn là yêu tinh sẽ đuổi mình đi, trái tim sẽ quặn thắt đau đớn, toàn tâm toàn ý muốn làm con rùa đen rút đầu, thậm chí có thể vui vẻ ở với hắn ngày nào tốt ngày đó, nếu không phải có sự tình nào đó cực kỳ cần thiết sẽ không biến về nguyên hình nữa.

Giang Hân sống chung với Bách Vị đã lâu, lại càng thương hắn, lúc này nghe hắn nói thương tâm như vậy, đầu gối nhần tâm ép buộc hắn, mọi ngày hắn buồn bán làm ăn luôn dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn nhưng ở trước mặt Bách Vị, tất cả đều không muốn dùng. Hắn cười khổ một chút, không thể làm gì

khác hơn là ôm chặt lấy Bách Vị, lẩm bẩm nói

“Tốt lắm, Tiểu Dương người tốt nhất cầu khẩn lý do của người là tuyệt đối xác đáng, nếu không một khi ta phát hiện người chỉ là bởi vì một việc nhỏ nhặt không đáng kể mà bắt ta nhần nại lâu như

vậy, xem ta thu thập người như thế nào.”

Hắn nhìn Bách Vị trong nháy mắt mặt đỏ bừng lên, nghĩ đến tương lai đại chiến trên giường, không tránh khỏi hết sức mong chờ.

Bách Vị ngáp ngừng nói

“Người yên tâm đi, lý do tuyệt đối xác đáng, đến lúc đó người biết rồi, không đuổi ta đi đã là tốt lắm rồi.”

Hắn nói tới đây, đột nhiên nghĩ muốn thử dò xét thái độ Giang Hân đối với lời đồn đại trong phủ,

vì vậy rụt rè lôi kéo tay áo Giang Hân nói

“Hân ca ca Hân ca ca, người nghe được lời đồn đại trong phủ rồi chưa?”

“Lời đồn đại gì?”

Giang Hân cầm bàn tay nhỏ bé của hắn, nắm chặt trong tay mà vuốt ve

“Ta luôn luôn không thích bọn hạ nhân nói bậy, như thế nào, bọn họ có thể nói ra lời đồn nhảm gì?”

Hắn nói xong, Bách Vị liền đến gần hắn, lặng lẽ nói

“Mọi người trong phủ nói, trong phủ chúng ta có thể là có ma quỷ lộng hành, nhiều người nói rõ ràng ban ngày nhìn thấy ở hậu viện có một cái bóng trắng.”

Giang Hân khẽ nhíu mày, hừ một tiếng nói

“Bọn người kia đúng là mọi ngày thoải mái quá, ở không không có việc gì mà, ngay cả lời đồn đại hoang đường như vậy cũng dám lưu truyền trong phủ. Hừ, ta phải trừng trị bọn họ mới được.”

Hắn xoay người ôm Bách Vị

“Tiểu Dương, người đừng sợ, trong phủ vốn là mới xây dựng, chưa bao giờ nghe nói trước kia vốn

là bãi tha ma, hơn nữa mặc dù ta buồn bán có chút lạnh lùng, nhưng cũng không phải gian thương, cũng không có bức người nào nhà tan cửa nát thế cách tử tán, cho nên trên tay cũng không có oan hồn

lệ quỷ gì đến quấy phá gây chuyện đâu.”

“Còn nữa, phạm là gia đình có lệ quỷ, tất nhiên âm khí dày đặc cực kỳ thâm hiểm, nhưng phủ chúng ta cũng không có cảm giác gì không thoải mái, trọng yếu nhất là, Quỷ Hồn chỉ dám xuất hiện vào buổi

tối, làm gì có lệ quỷ nào có dũng khí xuất hiện lúc ban ngày ban mặt đâu.”

Hắn nói như vậy, tâm tư Bách Vị thoáng cái đã được thả lỏng, thầm nghĩ Hãn ca ca không nghi ngờ là tốt rồi. Bất quá trong lòng vẫn có điểm bất an, lại lôi kéo tay hắn nói

“Nhưng là. . . Nhưng là mọi người nói, nếu không phải lệ quỷ, cũng. . . cũng là yêu tinh.”

Hắn nói xong, liền khẩn trương nhìn Giang Hãn, trong lòng rối bời, thầm nghĩ Hãn ca ca sẽ giải đáp ta thế nào đây? Nếu như. . . Nếu như hắn thật sự thể hiện thái độ không chán ghét, ta. . . Ta có phải hay không có thể nói cho hắn chân tướng sự việc rồi.

Giang Hãn nhú nhú mày, thản nhiên nói

“Yêu tinh? Những người này càng ngày càng nói bậy rồi, không có khả năng này đâu, không có yêu tinh nào chưa tu luyện thành hình người mà dám chạy đến nhân gian đâu, một khi gặp phải hòa thượng

hoặc đạo sĩ có pháp lực cao cường, lập tức có thể làm cho hắn hình thần câu diệt.”

Hắn sợ dĩ nói như vậy, là vì sợ Bách Vị hiểu lầm chính mình cùng yêu tinh cấu kết, cho nên sợ hãi, bởi vì trên đời này cũng có hạng người phạm pháp, hơi một tí là thông đồng gọi về cái gì Tà Thần, yêu địa hại người lợi mình, làm cho người chết vô số, cho nên Giang Hãn sợ Bách Vị hiểu lầm mình mà sợ đến mức phải chạy trốn, vội vàng biểu lộ rõ ràng lập trường của mình.

Bách Vị cả người run run, vốn định nhân cơ hội buột miệng nói ra nhưng lại phải nuốt trở lại trong bụng, tâm lý âm thầm bi ai nói

Xem đi xem đi, Hãn ca ca cũng là chán ghét yêu tinh, ô ô ô, hắn nói người và yêu không thể cùng tồn tại, còn nói có hòa thượng đạo sĩ có thể làm cho yêu tinh hình thần câu diệt, ô ô ô, không thể nói, đánh chết ta cũng không có thể nói, ô ô ô, nhưng là. . . Nhưng là cũng không thể gạt được cả đời a, đến lúc đó làm sao bây giờ? Ô ô ô. . .

Giang Hãn nào biết ý nghĩ trong lòng Bách Vị, nếu hắn biết, chỉ sợ sẽ hận không thể cắn đứt lưỡi mình luôn, bởi vì những lời này của hắn ngược lại đã kéo xa khoảng cách giữa chính mình cùng Bách Vị.

Lập tức cảm giác được thân thể Bách Vị run rẩy trong lòng mình, còn tưởng rằng hắn đang sợ hãi, vì vậy lại nói

“Tiểu Dương ngươi không nên lo lắng, nếu thật sự trong lòng ngươi sợ hãi, ta sẽ thỉnh chủ trì Bạch Vân Tự tới đây làm pháp sự có được hay không? Ta hàng năm cũng quyên không ít bạc, bọn họ nhất định sẽ đến đây, đến lúc đó cái gì yêu ma quỷ quái đều phải chịu thua thôi. Nếu ngươi thật sự vẫn còn lo lắng, ta sẽ gửi thư đến kinh thành, mời Quan Sơn đến đây một chuyến, hắn là quốc sư, tu vi đã gần

đến tiên cảnh, nếu như hắn đến, khẳng định không có gì yêu ma quỷ quái có thể chống đỡ được. . .”

Hắn càng nói Bách Vị càng sợ hãi, cuối cùng nhào vào trong lòng Giang Hãn, lớn tiếng nói

“Không muốn không muốn. . . Không mời những người đó lại đây có được hay không?”

Hắn nghĩ thầm ta bất quá chỉ là ăn vụng một ít cỗ thôi mà, hoàn toàn không hề sát sinh, ông trời ơi ta đích xác là có nỗi khổ không thể nói ra mà.

Giang Hãn thấy hắn khóc thành như vậy, không thể biết hắn là đang chột dạ, còn tưởng rằng hắn bản tính thiện lương, vỗ lưng hắn cười nói

“Hảo hảo hảo, Tiểu Dương nói không mời thì sẽ không mời, dù sao ta dương khí đủ mạnh, cho dù có yêu tinh, cũng tuyệt đối có thể trấn áp được.”

Hắn chưa nói hết, Bách Vị mặt đang đầy nước mắt cũng phải phá ra cười, nghĩ thầm ngươi muốn trấn áp loại yêu tinh nào đây, bây giờ yêu tinh đang ngồi ngay trong lòng ngươi mà ngươi còn không phát hiện được thì ngươi trấn áp cái gì đây, hắc hắc hắc, chỉ cần hòa thượng cùng đạo sĩ các không đến, ta đây không thêm sợ ai hết. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 4

Dưới áp lực lời đồn đại của bọn hạ nhân, Bách Vị đã thu liễm(1) rất nhiều, không còn biến thành địa dương đi ăn vụng cỏ xanh nữa, cũng may Giang Hân phát hiện hắn thích ăn chay, thường xuyên chuẩn bị vài món rau dưa, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn vẫn phải ăn một chút thịt trước, từ khi thừa nhận chính mình thích Bách Vị gốc nghiệt kia, Giang Hân bắt đầu thực hiện chế độ giám sát đối với thói quen ăn uống của hắn.

” Heo à, gà à, còn có Ngưu ca ca a, không phải ta muốn ăn thịt con cháu của các người, mà là không có biện pháp, Hân ca ca buộc ta ăn, nếu như ta không ăn, hắn sẽ hoại nghi thân phận của ta a.”

Trên bàn cơm, Bách Vị đang lăm bằm nói, nhìn thấy Giang Hân tiến vào, hắn vội vàng bỏ hai tay đang cầu nguyện xuống, ngoan ngoãn ngồi ở một bên. Giang Hân tiến lên, trước hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bách Vị một cái, sau đó quay sang Kiều

Phúc đang đứng sau hắn hỏi

“Tiệc rượu ngày mai chuẩn bị sao rồi?”

Kiều Phúc vội vàng nói

“Gia, đã chuẩn bị tốt lắm, Giang phủ chúng ta mà còn phải lo lắng loại chuyện này sao? Vậy không phải thành trò cười sao?”

Giang Hân mỉm cười gật đầu

“Uh, người đã làm trong phủ bảy tám năm, ta rất yên tâm.”

Bách Vị liền tò mò sáp đến, cười hắc hắc nói

“Hân ca ca, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Tại sao muốn tổ chức tiệc rượu, sẽ có rất nhiều tân khách đến đây sao?”

” Bách Vị , người còn không biết sao? Ngày mai là sinh thần của gia a.”

Kiều Phúc ở bên cạnh cạnh mỉm cười giải thích, nhưng lại tự nhủ

” Bách Vị sao lại ngờ ngẩn như vậy? Nếu là người khác thì việc đầu tiên phải là thăm dò hạ nhân trong phủ mọi việc về gia cho thật rõ ràng chứ, nhân dịp sinh thần lấy lòng gia, chắc điều này hắn cũng chẳng biết, bất quá như vậy cũng tốt a, chung quy Bách Vị gốc nghiệt này so với bọn người tâm cơ

thâm trầm còn tốt hơn một trăm một ngàn lần.”

“Hả, vốn là sinh nhật Hân ca ca a?”

Bách Vị kinh hãi quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Giang Hân, hắn liền đứng lên, bắt đầu bước đi thong thả trên mặt đất

“Uhm, sinh nhật Hân ca ca, tất cả mọi người đều sẽ tặng lễ vật phải không? Ta đây chuẩn bị lễ vật gì cho hắn đây?”

Hắn từ cánh cửa đi tới cửa sổ, không nghĩ ra được; tái từ cửa sổ đi trở về cánh cửa, vẫn là không nghĩ ra được.

Như thế lặp đi lặp lại vài lần, Giang Hân thật sự không nhịn cười nói

“Được rồi được rồi, ta cũng không mong đợi người có thể tặng ta lễ vật gì vật, mau tới đây ngồi xuống ăn cơm đi, người không cần phiền lòng vì cái này, trên đời này không có cái gì là ta chưa có.”

Bách Vị vẫn không chịu ăn cơm, còn đang đi tới đi lui giữa cánh cửa và cửa sổ, cuối cùng Giang Hân

thật sự chịu không được rồi, đứng dậy đi tới trước mặt hắn, lôi hắn trở lại chỗ ngồi, ha hả cười nói
“Nếu như ngươi thật sự muốn tặng quà cho ta, liền đem chính ngươi tặng cho ta là được, nếu vậy
sẽ là lễ vật tốt nhất ta mà ta nhận được.”

Bách Vị lập tức cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Trong lòng Giang Hãn hiện lên một tia mát mát, bất quá hắn sớm đoán được sẽ là cái kết quả này, bởi vậy sáng sớm cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Chỉ riêng Kiều Phúc bên cạnh đang kinh ngạc đến há hốc mồm: này. . . Này này này. . . Nói ra ai tin a, Giang Đại công tử cao quý lại nhân nhượng trước, thú Bách Vị làm tiểu thiếp, lại đặc biệt vì hắn mà chi ra mấy ngàn lượng bạc chuộc thân cho một hoa khôi trong thanh lâu ra làm nô tỳ hầu hạ hắn, kết quả. . .

Kết quả đến bây giờ còn chưa có “ăn” hắn sao, đừng nói tới Giang Hãn là người không bao giờ chịu thua thiệt, cho dù đã làm rồi, người dám lừa gạt hắn cũng sớm bị hắn đá một cước đến Thái Hồ luôn, sao có thể . . . vẫn còn bình an ở trong phủ hết ăn lại uống đây.

Cơm nước xong, một số bằng hữu không quản đường xá xa xôi đã lục tục tới rồi, Giang Hãn liền đến tiền thính cùng bọn họ ôn chuyện. Bọn Phùng Dạ Bạch, Mộ Phi Phàm, Khanh Kiện vì quá xa xôi không thể đến, cũng đã gửi tặng lễ vật rồi.

Bách Vị ngủ trưa dậy, phát hiện Giang Hãn còn chưa trở về, thật nhàm chán, liền cùng Hương Tuyết ra ngoài đi dạo.

Giang phủ rất lớn, hai người đi hồi lâu, mới đi tới hậu viện, nơi này là chỗ nuôi giữ trâu bò lợn gà trong phủ, trên cơ bản trừ bọn người hầu ra, không có ai tới đây.

Hương Tuyết mặc dù đi theo hắn, nhưng lại sợ bẩn, thấy nơi này hôi thối liền muốn dắt tay Bách Vị rời đi.

Bách Vị liếc mắt một cái nhìn thấy ngay lúc một người làm tạm một cái hàng rào, trong đó ước chừng có hai mươi con dê con, đây chính là đồng loại của mình , bởi vì Giang Hãn không ăn thịt dê, cho nên trong phủ không có nuôi dê, đây là lần đầu tiên Bách Vị nhìn thấy một đám đồng loại, lại là lũ dê con đáng yêu nhất, lập tức vui mừng kêu lên sau đó chạy vào trong hàng rào trêu đùa lũ dê con này.

Hương Tuyết biết Bách Vị ngây thơ hồn nhiên, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ngồi ở một bên chờ, mãi cho đến khi mặt trời khuất núi, thấy Bách Vị cùng đám dê kia chơi đùa đến điên rồi , nếu không gọi hắn chắc hắn cũng không nhớ tới giờ giấc gì nữa, vì vậy bất đắc dĩ thúc dục mấy lần, lúc đó Bách Vị mới chui ra, vừa đi về vừa lưu luyến quay đầu lại nhìn chuồng dê.

Trở về tắm rửa một cái, Giang Hãn cùng các bằng hữu đi Hoan Hỷ Lâu uống rượu ăn cơm rồi, vì vậy Bách Vị một mình loanh quanh chơi với vài đồ vật trong phòng một hồi rồi mới đi ngủ. Vừa đêm cảm giác được có người sờ soạng đi lên, mùi vị quen thuộc, mang theo chút hơi rượu, hắn

biết là Giang Hãn, cũng chẳng muốn mở mắt, chỉ là hơi dịch người vào bên trong một chút, sau đó lại thiếp đi.

Giang Hãn say mê ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ khi ngủ say của Tiểu Dương đến không muốn chớp mắt, bàn tay vuốt ve khắp khuôn mặt nhỏ nhắn của Bách Vị , lẩm bẩm nói

” Bách Vị a Bách Vị , tiểu tử nhà ngươi rốt cuộc có mị lực gì, tại sao lại có thể gắt gao nắm giữ trái tim ta như vậy, làm ta ngay cả khi đối diện với danh kỹ sắc nghệ song tuyệt cũng cảm thấy thật vô

vị nhạt nhẽo a? ”

“Cũng không biết đến khi nào ngươi mới có thể cảm nhận được chân tình của ta, thống thống khoái khoái cùng ta kết làm phu thê, đến lúc đó, cuộc sống khổ cực này của ta mới chấm dứt.”

Hắn vừa nói, vừa hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bách Vị , cuối cùng chán nản tựa đầu lên gối, phút chốc cũng ngủ thiếp đi.

Hôm sau chính là sinh thần của Giang Hân, thân thích cùng bằng hữu mới sáng sớm liền đến chúc mừng làm phòng khách Giang phủ chật ních, bọn người hầu qua lại như con thoi vô cùng bận rộn, chỉ có Hương Tuyết, bởi vì là nha hoàn hầu hạ Bách Vị nên mới được rảnh rỗi như vậy, nàng ở trong phòng thêu thùa, Bách Vị ở bên cạnh không ngừng khoa tay múa chân, lúc thì bảo nàng không thêu cây cỏ, lúc lại bảo nàng thêu quá ít cây cỏ rồi, đến khi nàng thêu một mảng lớn, hắn còn nói cây này không ngon miệng, làm cho Hương Tuyết dở khóc dở cười, không biết phải thêu thể nào nữa.

Một nha đầu đi vào mời bọn họ đến tiền thính dùng cơm, nói là thức ăn đã đầy đủ rồi, Gia đang tìm Bách Vị khắp nơi.

Vì vậy hai người vội vàng thu thập một phen, liền đi đến tiền thính, lúc này khách nhân từ miệng bọn người hầu biết được Giang Hân vừa nạp một nam thiếp, sủng ái vô cùng, thậm chí còn muốn cho hắn địa vị chủ nhân chân chính trong phủ, nên những người khách này vô cùng kinh ngạc, vừa thấy Bách Vị xuất hiện, cũng không tránh khỏi việc dài cổ ra mê say nhìn tuyệt sắc giai nhân của Giang Hân.

Bách Vị cũng đích xác không làm những người này thất vọng, Giang Hân giới thiệu Bách Vị với mọi người sau đó liền dắt hắn ngồi vào chỗ chủ tọa, rồi phân phó bọn người hầu

“Khai tiệc”, lần lượt từng món ăn được bưng đến các bàn, các tân khách nếm thử, liền hết lời ca ngợi trù nghệ phi phàm của đầu bếp.

Đột nhiên Kiều Phúc đi tới, lớn tiếng nói

“Chư vị xin mời nhắm nháp trước một chút thức ăn, buổi tối còn có rất nhiều món ngon muốn thiết đãi các vị, cẩn thận lúc này ăn no bụng rồi, buổi tối lại không còn hứng thú để thưởng thức những món

chính của bữa tiệc nữa đâu.”

Hắn vừa dứt lời, hai mươi con dê con hôm qua Bách Vị vừa nhìn thấy liền bị mấy người người hầu dắt lên, đứng ở giữa sân.

Kiều Phúc lại nói

“Công tử nhà chúng ta vốn là không ăn thịt dê, điều này tất cả mọi người đều biết, bất quá năm nay nhà ta mới mời một trù tử sở trường về thịt dê nướng, theo phân phó của hắn, những con dê con này đều là mỗi ngày đều được cho uống sữa dê chứ không ăn gì khác, hôm nay vừa vặn đã nuôi một trăm ngày, trù tử nói lúc này thịt dê con là ngon nhất, bởi vậy hôm nay hắn muốn đem hai mươi ba con dê con này nướng ngay tại chỗ, tiện thể giúp vui cho các vị, xin mời tất cả mọi người để dành bụng để buổi tối

nhắm nháp tuyệt thế mỹ vị này.”

Hắn nói xong, mọi khách nhân đều trầm trồ khen ngợi, mỗi người đều đối với món thịt dê con nướng tối nay mong chờ không thôi.

Kiều Phúc cũng là vì muốn bữa tiệc có không khí như vậy nên mới sai người dắt mấy con dê con trắng như tuyết này lên cho mọi người trông thấy.

Theo quy củ của Giang phủ, sinh thần của Giang Hân là muốn cử hành hai trận yến hội vào giữa trưa và buổi tối, tất nhiên muốn đưa ra những tuyệt kỹ của các trù tử, được mọi người khen ngợi, lúc này tiệc rượu mới tính là viên mãn.

Chợt nghe một tiếng hô phần nộ giống như bùng nổ lôi vang lên

“Đứng lại, các người. . . Các người đứng lại cho ta.”

Kiều Phúc nhìn lại, chỉ thấy Bách Vị đứng ở bên cạnh Giang Hân, thân thể run rẩy, chỉ tay vào Kiều Phúc dùng một loại ánh mắt “Người là người xấu, đại ác nhân, người xấu nhất trong các loại người

xấu” nhìn hắn, một bên tức giận nói

“Người. . . Người cái này bại hoại, uống công ta ngày thường nghĩ người là người tốt, người. . .

Người quá tàn nhẫn.”

Hương Tuyết, Giang Hân đang đứng cạnh hân cùng toàn bộ khách nhân trong đại sảnh đều ngậm ngẩn cả người, ai cũng không nghĩ tới Bách Vị sẽ nổi giận vào lúc này.

Chỉ thấy sau khi hân lên án xong, phát hiện Kiều Phúc tựa hồ không có phản ứng, vì vậy liền vọt ra, trước cầm lấy vạt áo hân dùng sức mà lắc, sau đó hân mới chỉ vào mấy con dê con trên mặt đất bị

phấn quát

“Người nhìn xem, chúng nó bao nhiêu tuổi rồi, chúng nó có mặt trên đời này cũng bắt quá mới chỉ một trăm ngày mà thôi, các người lại bắt bọn nó ăn tươi, các người. . . Các người vì muốn ăn chúng nó, thậm chí làm cho chúng nó ngay cả mặt mẫu thân cũng chưa từng thấy qua, các người. . . Rất tàn nhẫn. . .” Nói đến chỗ này, Bách Vị bị phần nhớ tới chính mình cũng chưa bao giờ gặp mặt cha mẹ, không khỏi nước mắt rơi như mưa.

“Này. . . Này. . .”

Kiều Phúc cũng muốn hồ đồ rồi, không biết nên phản ứng thế nào, mắt thấy Bách Vị ngồi xổm trên mặt đất, cố gắng gắt gao ôm con dê con lớn nhất, than thở khóc lóc mà khàn giọng quát

“Muốn ăn chúng nó, các người trước hết ăn ta, nếu không đừng hòng chạm vào chúng nó dù chỉ là một đầu ngón tay.”

Hân hai mắt đỏ bừng, ánh mắt sắc bén hung ác, giống như con nhím xù lông, hung tợn mà nhìn Kiều Phúc, thân thể run rẩy càng ngày càng lợi hại, hiển nhiên là đã phần nộ đến cực điểm.

Những khách nhân trong sảnh cũng im lặng, nghĩ thầm mặc dù là ái thiếp, làm như vậy tựa hồ cũng hơi quá đáng một chút, Giang Hân xưa nay nghiêm khắc, nhất định sẽ không dung túng tiểu mỹ nhân này. Quả thấy Giang Hân vội vàng đi ra, đi tới trước mặt Bách Vị, nhưng là dang tay ôm hân mà dỗ dành

“Tiểu Dương đừng nóng giận đừng nóng giận, chúng ta không ăn con dê con này là được, chúng ta bắt bọn nó nuôi lớn lên có được hay không? Người mỗi ngày đi cấp chúng nó cây cỏ thơm ngon có

được hay không?”

Các tân khách suýt nữa té ngã, thầm nghĩ đây là Giang Hân sao? Là Kim Lăng đệ nhất công tử nổi tiếng thủ đoạn lãnh huyết sao? Lại thấy Giang Hân đem ánh mắt quát lên người Kiều Phúc, nghiêm túc khiển trách

” Sinh thần của ta mà người lại dám bày ra cách làm tàn nhẫn như vậy sao, thật sự là quá lớn mật, nhìn xem đã làm cho Bách Vị giận thành bộ dạng gì rồi, phạt người một năm tiền lương, hảo hảo suy

nghĩ lại sai lầm của mình.”

Kiều Phúc trợn mắt há hốc mồm, nghĩ thầm này. . . Đây này này. . . Chuyện gì xảy ra a? Sao cuối cùng lại đổ hết lên đầu ta rồi, này. . . Đây không phải lúc đầu là chủ ý ngài nghĩ ra sao? Nói là thêm một tiết mục giúp vui cho bữa tiệc mà, này. . . sao đến cuối cùng. . . Đây. . . Đây là chuyện gì hả gia, người cũng không thể bởi vì muốn lấy lòng Bách Vị mà đem ta ra làm vật thể tội thể này hả, lại còn ra hình phạt tàn nhẫn như vậy:“Còn có trù tử, cái tên trù tử giỏi nướng thịt dê kia.”

Bách Vị vẫn tức giận như cũ, bắt quá Giang Hân đã nghiêm trị tên đầu sỏ nên hân cũng hơi bình

tĩnh lại một chút, nhưng lại thấy vẫn còn người chưa bị trừng phạt thích đáng nên hân lại nói

” Đuổi gã trù tử đó đi, làm cho hân từ nay về sau không có công việc, không bao giờ có thể nướng thịt dê nữa.”

Hân hung ác nói kêu, nghĩ thầm

“Vốn dê không dễ chọc đâu, cái đồ trù tử chết tiệt nhà người thật đáng chết, người lại dám giết con cháu của ta, làm bầm, xem người sau này còn dám nướng thịt dê nữa hay không!”

Trù tử đáng thương còn không biết tai ương đã phủ xuống đầu mình, vẫn ở trong bếp một bên mài dao một bên mơ mộng nghĩ đến việc linh thường lúc xong việc.

Chú thích

(1) Thu liễm : bớt phóng tác, biết kiềm chế hơn rất nhiều

“Hảo hảo hảo, liền làm theo ý của Tiểu Dương đi, đến, người trước buông con dê đó ra, người xem xem, quần áo cũng bị bẩn hết rồi. . .”

Giang Hãn đang dỗ dành Bách Vị, đột nhiên thấy tiểu đồng tây này trừng mắt nhìn mình, tức giận mà kêu lên

“Cái gì? Người lúc này còn quan tâm đến y phục sao? ”

“Những con dê con đó thiếu chút nữa đều bị giết, người nhưng lại chỉ biết nghĩ đến y phục của ta bị bẩn thôi sao, người.”

Hắn tức giận đến nói không ra lời, nghĩ thầm hắn được gọi là Ngũ Lang, lang cùng dương là thiên địch, cho nên hắn cũng không thương xót gì bọn dê con. Giang Hãn vội vàng gật đầu nói

“Đúng đúng, ta sai rồi, không phải, kỳ thật là ta nói sai rồi, ta không phải lo lắng y phục mới của người bị bẩn mà là ta lo lắng cho lũ dê con này, Tiểu Dương người xem xem, người ôm bọn nó chặt quá rồi, chúng nó thở không nổi rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù không bắt bọn nó để làm thịt thì

bị nó cũng sẽ bị ngạt thở chết đấy. ”

Bách Vị vội vàng buông tay ra, một bên vỗ vỗ dê con nói

“Được rồi được rồi, ta ôm các người chặt quá rồi, làm các người ngạt thở a, xin lỗi xin lỗi.”

Vẻ mặt của hắn lúc này vô cùng dịu dàng nhu hoà, Kiều Phúc ở một bên thấy không giống lúc trước tức giận tận trời, vội vàng tới gần cười nói

“Tốt lắm Bách Vị, nếu như vậy, ta cho người đem đám dê con này đi nhé.”

“Mang đi đâu, làm gì?”

Ánh mắt Bách Vị trong nháy mắt sắc bén nhìn lên, Kiều Phúc vội vàng nói

” Mang đi nuôi lớn lên a, gia vừa mới nói rồi không phải sao? Muốn đem đám dê này nuôi lớn lên, cho người mỗi ngày cấp cho chúng nó cỏ non để ăn mà, người đã quên sao?”

Hắn nói như vậy, Bách Vị mới trầm tĩnh lại. Nhìn lũ dê con, hắn đột nhiên nhớ tới một việc, quay đầu nói với Kiều Phúc

“Được rồi Kiều đại ca, người vừa mới nói, lũ dê con này vừa sinh ra thì được các người mang đến đây ngay đúng không?”

Kiều Phúc nghĩ thầm tiểu tổ tông này lại muốn làm gì nữa đây? Bất quá chính mình đích xác nói qua, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói

“Oh, không sai.” Vừa dứt lời, Bách Vị lại gật đầu nói

“Uh, nếu như vậy, tốt lắm, Kiều đại ca người nhân tiện phụ trách luôn việc tìm mấy con dê mẹ của chúng đến đây luôn nhé, dù sao Hãn ca ca nói, hắn có rất nhiều tiền, hai mươi mấy con dê khẳng định có thể dưỡng được đúng không?”

“Rầm ” một tiếng, Kiều Phúc ngã nhào ra đất, thảm thiết nói

” Bách Vị a, người. . . Người không, này không phải làm khó Kiều đại ca sao? Lần này có khoảng trăm con dê mẹ, làm sao ta có thể tìm ra hai mấy con dê mẹ của lũ dê con này chứ?”

Bách Vị trợn tròn hai mắt nhìn hấn

“Kiều đại ca, sao người tự đứng lại ngớ ngẩn thế? Người chỉ cần mang lũ dê mẹ đến rồi ôm lũ dê con này đặt vào đấy chúng sẽ tự nhận ra nhau thôi mà, người cứ làm theo lời ta nói sẽ không sai đâu.”

Kiều Phúc còn muốn nói tiếp, Giang Hấn vừa nhìn, nghĩ thâm tình hình hiện nay đã loạn thế này rồi, còn muốn ở chỗ này tranh luận về đàn dê đến bao giờ nữa, Kim Lăng đệ nhất phủ của ta làm sao còn chút thể diện nào nữa đây! Bởi vậy vội vàng quát

“Được rồi Kiều Phúc, Tiểu Dương nói không sai, người cứ dựa theo phương pháp hấn nói mà làm, xong rồi trở lại nói với hấn một tiếng là được, còn không mau gọi người đến dẫn lũ dê này ra đi.”

Kiều Phúc vâng mệnh mang lũ dê đi xuống, nghĩ thâm, hôm nay đúng là xui xẻo, thật chẳng hiểu nổi mọi chuyện nữa.

Giang Hấn rút cục thở phào nhẹ nhõm, nắm tay Bách Vị trở lại chỗ ngồi, lớn tiếng nói:

“Tốt lắm tốt lắm, mời mọi người bắt đầu dự tiệc đi, vừa đúng lúc ngày hôm trước trong gia trang thu được hai điều cá lớn, chờ các trù tử chế biến một chút, nhất định sẽ giúp mọi người tận hưởng.”

Lúc này các khách nhân cũng kịp phục hồi lại tinh thần, cố ý cười nói làm cho yến tiệc một lần nữa lại trở nên sôi nổi hào hứng.

Bất quá Bách Vị thủy chung vẫn rầu rĩ không vui, hấn nghĩ tới trên đời này thì thân phận loài dê bọn hấn kỳ thật đều là thức ăn của con người, giống như mình hồi trước vậy, không phải thiếu một chút nữa thì cũng toi mạng rồi sao? May mắn cho hấn là lúc đó sư phụ đi qua, cảm giác hấn có tuệ căn, mới thi triển pháp lực tạo ra một trận cuồng phong, đem hấn cuốn đi, từ nay về sau đi lên tu luyện chi đồ(1).

Nhưng nhiều năm như vậy, đồng loại khác có mấy người có thể có vận may như mình đây? Nghĩ tới đây, vừa lại nhìn thấy trong bữa tiệc ê hề thịt cá, cao lương mỹ vị, rau cỏ thì rất ít, lại càng không muốn động đũa một chút nào, chỉ là nghĩ tới hôm nay vốn là sinh thần của Giang Hấn, nếu như ta không ăn một chút thì hấn chẳng phải sẽ mất hứng sao, bởi vậy đành cầm đũa lên ăn vài cái nấm Đông Cô.

Cả một ngày vô cùng náo nhiệt, Bách Vị đến tận tối vẫn không có chút tinh thần nào, Giang Hấn sau khi tiễn khách về hết, trở về lại phải an ủi hấn một phen.

Chỉ bất quá Bách Vị suy nghĩ quá nhiều, hấn cứ nghĩ đến trên đời này mỗi ngày đều có rất nhiều dê sẽ bị đem đi làm thịt, lại càng cảm thấy đau khổ bất an.

Cứ như thế vài ngày không ăn không uống, cả người dần dần lộ vẻ tiều tụy, làm cho Giang Hấn vô cùng lo lắng, vội vàng mời danh y Lý Nhất Sơn vốn là đại phu từ trước đến nay chuyên chẩn bệnh cho mình đến xem bệnh cho Bách Vị, nhưng lạ lùng là hấn không hề ốm đau gì cả.

Cũng may sáu ngày sau, Kiều Phúc sau một hồi long đong vất vả đã trở về, phía sau dẫn theo một đám dê con cùng dê mẹ, lúc ở đại môn bá kiến Giang Hấn, Giang Hấn cười nói

“Người sao phải đi lâu như vậy ? Sẽ không thật sự là đi tận đến Bạch Vân mục tràng(2) cách đây sáu trăm dặm chứ?”

Chỉ thấy Kiều Phúc vẻ mặt đau khổ nói

“Gia của ta, ngài đã hạ lệnh rồi, ta nào dám không làm theo a? Hoàn hảo biện pháp của Bách Vị dùng được, nếu không ta thật đúng là không có cách nào rồi.”Giang Hấn cười nhạo nói

“Người là đồ ngốc à? Đem đám dê con này bán đi, sau đó đến mục trang phụ cận tìm hai mấy cặp

dê cả mẹ lẫn con không phải là được rồi sao? Dù sao đều là không sai biệt lắm, chỉ cần lông đủ trắng, Bách Vị cũng không phân biệt được.”

Kiều Phúc quả nhiên tỉnh ngộ, thở dài nói:

“Ôi, ta như thế nào không nghĩ tới phương pháp này, hoàn lại mất nhiều thời gian như vậy.”

Tiếp theo lại tiến đến trước mặt Giang Hãn, ha hả cười nói:

“Gia rốt cuộc vốn là gia, thông minh trí tuệ hơn ta gấp trăm lần. . .”

Giang Hãn lạnh lùng nói: “Đừng có tâng bốc ta, tưởng ta không biết tâm tư của ngươi sao? Ngươi không phải muốn xin ta đừng cắt năm tháng tiền lương của ngươi sao?”

Kiều Phúc vội vàng nói

“Gia, chuyện này thật là ta là bị oan uổng a, nọ là ngài tự mình ra lệnh, ngài có muốn dễ dàng

Bách Vị thì đem tội lỗi đổ lên đầu ta cũng được thôi, nhưng sao ngài lại cắt tiền lương của ta a? Vậy không thể được, ta phải đến trước mặt Bách Vị để giải thích, oan ức lớn như vậy sao ta có thể chịu được a!”

Giang Hãn trừng mắt liếc hắt một cái, hừ giọng nói:

” Giỏi nhỉ, bây giờ càng ngày càng không xem gia ta ra gì nữa phải không? Nhìn bộ dạng của ngươi

kìa, được rồi, chẳng những năm tháng tiền lương không bị cắt, sẽ thưởng thêm cho ngươi mười lượng bạc nữa, đã thoả mãn chưa? Lầm bầm, ngươi cũng cho là ta kẻ tiểu nhân sao, chuyên bắt người khác chịu tội thay cho ta a?”

Kiều Phúc lập tức mặt mày hớn hở, nói:

“Rốt cuộc vẫn là gia tốt nhất, người thật là rộng lượng, cũng không uổng ta đi Bạch Vân mục tràng chuyển này rồi.”

Mấy người người hầu sớm đã tiếp nhận đàn dê, an trí ở phía sân sau, bên này Kiều Phúc định đi tới phòng của Bách Vị, lại nghe Giang Hãn gọi hắt lại nói:

“Ngươi muốn làm gì?”

Hắn khó hiểu đáp:

“Ta đi nói cho Bách Vị một tiếng a, chẳng lẽ chỉ có mấy ngày thôi mà hắn đã quên hết chuyện này sao?”

Giang Hãn ho khan một tiếng nói:

“Uhm, chuyện này không cần ngươi quan tâm, ngươi đi nghỉ đi đi, Tiểu Dương mấy ngày nay cũng không vui, ta tự mình đi nói cho hắn, cũng muốn nhìn thấy bộ dạng cao hứng của hắn.”

Nói xong thần nhiên hướng về phòng của Bách Vị đi đến.

Đế lại Kiều Phúc trợn mắt há mồm đứng chôn chân tại chỗ, nghĩ thầm, này. . . Này gia cũng quá sủng Bách Vị đi? Khó trách ngày sinh thần cũng không sợ mất thể diện mà chỉ chú tâm an ủi hắn, này. .

. Này là lão gia luôn luôn lãnh khốc bình tĩnh sao?

Chú thích

(1) tu luyện chi đồ: bắt đầu tiến vào con đường tu luyện

(2) mục tràng: bãi chăn nuôi dê hay gọi là nông trường chăn nuôi dê cũng được

Chương này ta mún tặng cho Fynnz tỷ tỷ thay cho lời cảm ơn của ta tới tỷ ấy vì tỷ ấy đã giúp đỡ ra rất nhiều từ khi ta bắt đầu edit truyện , đặc biệt là bộ này. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 5

Giang Hân đi tới phòng Bách Vị, nói cho hắn biết Kiều Phúc đã dẫn đám dê mẹ về, quả nhiên, Bách Vị đang uể oải nằm ở trên giường lập tức lấy lại tinh thần đứng dậy, không ngừng kêu gào đòi đi thăm đàn dê.

Hương Tuyết giúp hắn rửa mặt rồi Giang Hân tự mình dẫn hắn đi tới hậu viện, Bách Vị vui mừng chạy thẳng tới chuồng dê rồi đi vào, ôm lấy từng con dê con một lần lượt hôn, lại cẩn thận quay sang nhìn mấy con dê mẹ một chút, sau đó hắn hài lòng mà gật đầu, xoay người lại nói với Giang Hân:

“Hân ca ca, người đem chỗ tiền lương bị cắt của Kiều đại ca thưởng cho hắn đi, ta vốn tưởng rằng hắn sẽ đi đến chỗ khác tìm một lũ dê tương tự để đánh lừa ta, không nghĩ tới hắn dĩ nhiên không có làm như vậy, mà là thật sự tìm ra mẹ của lũ dê con này, Kiều đại ca chính là một người thành thật đôn hậu,

lời hứa đáng giá nghìn vàng, người như vậy, người không nên khấu trừ tiền lương của hắn.”Giang Hân cùng Kiều Phúc không hẹn mà cùng đổ mồ hôi lạnh, nghĩ mãi cũng không biết tại sao Bách

Vị lại nói như vậy, Giang Hân liền tò mò hỏi:

“Tiểu Dương a, người. . . Người nói như vậy là có ý tứ gì? Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ người có thể nhận ra từng con dê một sao?”

Bách Vị kiêu ngạo nói:

“Ta đương nhiên có thể nhận ra được a, cho nên Kiều đại ca, nếu như người tùy tiện dẫn đến một đám mẫu dương cùng tiểu dương khác đến lừa gạt ta, thì số bạc này của người cũng đừng mong có thể nghĩ đến, hắc hắc.”

Kiều Phúc cũng hiếu kỳ nói:

” Bách Vị, người đừng đùa nữa, người là hỏa nhãn kim tinh sao? Ngay cả gia cũng không phân biệt được.”

Bách Vị bĩu môi cười nói:

“Đó là đương nhiên rồi, Kiều đại ca ta hỏi người, nếu như đặt tên cho đám dê này, vài ngày sau mang lại cho người phân biệt, người có thể nhớ ra sao?”

Hắn thấy Kiều Phúc lắc đầu, vì vậy nói:

” Đúng vậy, người sẽ không nhận ra được, nhưng nếu vốn là một đám người, người đã nhớ kỹ tên của bọn họ, qua vài ngày cho người tái nhận thức bọn họ, người có thể không nhận ra được sao?”

“Ta đây đương nhiên có thể nhận ra được rồi, đi theo gia trọng yếu nhất chính là phải có bản lãnh đã gặp qua thì không được quên.”

Kiều Phúc có chút tự đắc nói.

Bách Vị gật đầu nói:

” Chính là như vậy a, đàn dê này đối với ta mà nói, tựa như một đám người đối với các người, hiểu chưa?”

Kiều Phúc ngơ ngác gật đầu, nhưng Giang Hân lại thấy được điểm mấu chốt trong đó, hân nghi hoặc nói:

“Chỉ bất quá Tiểu Dương a, ta cùng Kiêu Phúc không nhận ra được đàn dê, đó là bởi vì chúng ta đều là người, nhưng là người có thể nhận ra bọn chúng, chẳng lẽ người là dê sao?”

Hân kỳ thật chỉ là nói đùa nhưng sắc mặt Bách Vị lại lập tức thay đổi, hân vâng vâng dạ dạ hai câu, sau đó đột nhiên lấy tay xoa xoa thái dương nói:

“Ai nha, đầu đau quá a, Hân ca ca, ta đau đầu quá, ta phải về phòng nghỉ một chút đây.”

Nếu như Bách Vị chỉ cười hi hi ha ha vài cái, Giang Hân có thể còn không sinh nghi, nhưng lúc này thái độ hân rõ ràng chính là trốn tránh, làm cho Giang Hân bỗng nhiên cảm thấy hơi nghi ngờ, bất quá trong lúc nhất thời hân không thể tin được Bách Vị vốn là một con dê thành tinh, hân rõ ràng là một tuyệt thế tiểu mỹ nhân mà, bởi vậy trầm ngâm một chút, hân quyết định cho qua chuyện này, vì vậy tự mình dìu Bách Vị trở lại trong phòng. Trong lòng Bách Vị vẫn lo sợ bất an, nghĩ thầm không tốt rồi, vừa nãy ta đã lỡ lời để lộ mất rồi, một

khi Hân ca ca biết ta là dương yêu, hân sẽ gọi hảo huynh đệ của hân là quốc sư Quan Ẩ gì đó (lạy em, tên người ta là Quan Sơn mà em ý lại nhớ thành Quan Ẩ hử trời) còn có chủ trì Bạch Vân Tự cùng cái gì quan chủ tới bắt ta thì phải làm sao bây giờ?”

Hân nằm trong phòng, chỉ có thể nhờ Hương Tuyết thay hân ra ngoài thăm dò xem Giang Hân đang tiếp kiến khách nhân nào, thẳng đến rồi buổi chiều, phát hiện mấy người hân đang sợ hãi cũng không có lộ diện, lúc này mới yên lòng.

Giang Hân bận bịu cả một ngày trời, đã đem chuyện này bỏ qua rồi, hoàn lại bị kích động mang về cho

Bách Vị một con thỏ con, vừa vào cửa liền nói:

” Bách Vị người xem xem, ta mang cái gì tới cho người.”

Bách Vị nằm trên giường đã bắt đầu phân tích từ khi tiếng bước chân hân vang lên ngoài cửa, đến bây giờ hân rốt cục xác nhận tâm trạng Giang Hân đang tốt lắm, tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng hân như đã được dỡ xuống.

Bách Vị từ trên giường nhảy xuống, đi tới trước mặt giang hân, vừa nhìn thấy con thỏ trong ***g sắt, liền vui mừng kêu lên:

“Ha, là con thỏ con sao, di, hai tròng mắt hồng hồng đúng là giống bộ dáng của con thỏ lưu manh kia.”

Giang Hân nghi hoặc nói:

“Con thỏ lưu manh? Thế nào là con thỏ lưu manh, người đang nói gì vậy?”

Bách Vị hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình cho xong, nghĩ thầm cái miệng ta thật là tự rước lấy tai họa mà, sao có thể nói ra những lời điên rồ như vậy chứ.

Cũng may ta suy nghĩ mãi, đã tìm ra lý do, vội nói:

“Con thỏ lưu manh là con thỏ trước kia ta từng đường qua, hân chung quy thích tới gần mấy con thỏ cái, cho nên ta mới gọi hân là con thỏ lưu manh.”

Hân vừa nói vừa nghĩ thầm: cầu mong con thỏ lưu manh kia sẽ không có pháp lực cao cường đến mức biết ta nói gì sau lưng hân, nếu không khi tái gặp nhau, chỉ sợ hân sẽ không bỏ qua cho ta.

“Nếu thế thì người quả thật đặt tên không sai rồi.”

Giang Hân bật cười, đem con thỏ phóng tới trên bàn, một bên nói:

“Sau này người có nó, sẽ không tịch tịch nữa, thế nào, có thích không ?”

Bách Vị liên tục gật đầu, sau đó lại chạy đến mở cái rương ra, cầm ra một bức lô tịch bóng loáng nói :

“Hân ca ca, sinh thần của người cũng qua rồi mà ta vẫn không biết nên tặng người cái gì, nên ta đã đan cho người một bức lô tịch, người xem xem hợp ý của người không.”

Kỳ thật lô tịch h(1) là một loại điềm xấu, vì vậy không ai lại xem nó như lễ vật để tặng g trong ngày sinh thần, nhưng bởi vì đây là của Bách Vị tặng, cho nên Giang Hân hoàn toàn quên luôn điềm này, hân

chỉ cảm thấy tâm hoa nở phóng mà thầm nghĩ: không ngờ tiểu dương lại thân thiết như thế, còn chuẩn bị lễ vật cho sinh thần của hân. Đang suy nghĩ thì Bách Vị đã đem lô tịch h ra, chỉ thấy trên lô tịch h là tuyết trắng lấp lánh, vẽ đủ loại hoa văn mỹ lệ bằng phẩm màu, ở giữa viết dòng chữ “Phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ bỉ Nam sơn bất lao tung”, tuy rằng chỉ là một manh lô tịch h, nhưng lại thập phần tinh xảo. (Đoạn này ta hoàn toàn không hiểu lô tịch nó là cái gì nên phải đem đi hỏi, cả đoạn này là do

Fynnz tự edit hộ ta, ta thấy nó rất hay nên đưa cả vào không sửa lại nữa) “Thật đẹp.” Giang Hân yêu thích không rời buông tay, nhìn Bách Vị nói: “Tiểu dương, lễ vật tốt như vậy tại sao không đưa cho ta sớm một chút, nếu như người tặng cho ta vào ngày sinh thần của ta thì ta

sẽ càng cao hứng.” Bách Vị cúi đầu, chậm rãi nói:

“Mấy ngày hôm trước bởi vì chuyện của đám dê con, lòng ta cũng không hảo ma, hôm nay tâm tình tốt lắm, mới nhớ đến.”

Sau đó hân lại ngẩng đầu, cong cái miệng nhỏ nhắn nói:

“Cho nên Hân ca ca, người nhất định phải nhớ kỹ, sau này trong phủ không nên ăn thịt dê, nếu như để ta nhìn thấy có người ăn thịt dê, ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

“Hảo hảo, người yên tâm đi, ta vốn ăn thịt dê, bây giờ người cũng không chịu ăn, vậy phủ chúng ta sẽ đưa ra một quy định mới, là sau này không cho phép hạ nhân trong phủ ăn thịt dê nữa, vậy là được rồi.”

Giang Hân sững sờ nhìn Bách Vị, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng làm cho mặt của Bách Vị cũng đỏ dần lên, lại càng thêm xinh xắn đáng yêu.

Giang Hân chậm rãi cúi người, cười gian, quyết định hôm nay sẽ chuốc say Tiểu Dương đang ngồi trong lòng mình, sau đó làm thành chuyện đã rồi luôn, tiểu gia hỏa này chung quy không chịu giao hân cho mình, khiến cho chính mình mỗi ngày đều lo lắng bất an. Nếu như không có tiếng đập cửa gấp gáp vang lên, âm mưu của Giang Hân rất có khả năng sẽ thực hiện được, cũng bởi vậy hân vô cùng phần nộ.

Gã gia nhân vừa tiến vào, nhìn thấy sắc mặt chủ tử nhà mình, suýt nữa bị hù dọa đến muốn ngã luôn ra đất, may mà Bách Vị nhắc nhở hân, lúc này mới nhớ tới chính mình là việc phải bẩm báo vì vậy vội

vàng nói:

” Hồi gia, đã bắt được kẻ lừa gạt mang phu nhân đi bán lúc trước rồi, bây giờ đang trói trước cửa, chờ gia cùng phu nhân xử trí.”

“Cái gì? Bắt được rồi?”

Bách Vị lập tức hết sức phấn khởi đứng lên, xoay người lại lôi kéo tay áo Giang Hân nói:

“Hân ca ca, đi, chúng ta đi nhìn cái tên ghê tởm kia một cái.” Nói xong lôi kéo Giang Hân chạy đi.

Giang Hân vì cũng muốn trừng trị cái kẻ đã lừa bán Bách Vị đi lại còn lừa hân đến tiền hộ, vì vậy liền cũng tùy ý Bách Vị lôi kéo, cùng hân đi tới trước cửa.

Chỉ thấy trên mặt đất một người tuổi còn trẻ người hết sức tuấn tú đang bị trói chặt, chỉ bất quá ánh mắt lão liên, mang theo một cỗ tà khí.

Giang Hân nhớ tới việc hắn đã bán Bách Vị vào thanh lâu chịu khổ, trong lòng không khỏi bức bối, hừ lạnh một tiếng vừa muốn mở miệng, thì thấy Bách Vị tiến lên, đắc ý lớn tiếng nói:

“Ha ha ha, đồ bại hoại nhà người, cũng có lúc rơi vào trong tay ta, hắc hắc, xem ta lúc này thu thập người như thế nào, ta muốn đem người, uh, đem người. . .”

Hắn suy nghĩ mãi, cũng không nghĩ ra được cách nào để trừng phạt hắn cho xứng đáng, song vì bản tính thiện lương, mà thật sự không có ý kiến gì hay, vì vậy không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại

hướng giang hân cầu trợ giúp nói:

“Hân ca ca, người nói chúng ta muốn thu thập cái tên vô lại này như thế nào?”

Giang Hân cùng Kiều Phúc được một phen cười nghiêng ngả, mà ngay cả gã “phạm nhân” đang bị trói kia cũng không ngoại lệ, nếu không phải đang bị trói có lẽ hắn cũng đã lăn lộn trên mặt đất mà cười tiếp rồi.

Bách Vị quay đầu lại, giận dữ nói:

“Người cười cái gì? Có phải người tưởng rằng Tiểu Dương ta dễ chọc đúng không? Nói cho người biết, ta không dễ chọc đâu, làm cho ta nổi nóng lên, ta đem người. . . Ta đem người. . . Ta đem người. . . tiền *** hậu sát.”

Hắn tức giận, thật sự nghĩ không ra biện pháp tàn khốc gì, nên mang phương pháp cũ mèm trong tiểu thuyết ra dọa, nhất thời làm cho Giang Hân cùng Kiều Phúc lại chảy đầy mồ hôi lạnh. Kiều Phúc nghĩ thầm Bách Vị quả thật rất phóng khoáng a, như thế nào mà gia vẫn không đem hắn ăn tươi nhỉ?

Người trẻ tuổi đang bị trói trên mặt đất ha hả cười nói:

“Ta cười người cái gì? Ta cười người đã trưởng thành như vậy rồi, nghe nói cũng ở trong thanh lâu vài ngày rồi, như thế nào người vẫn còn ngây thơ đến mức ngu ngốc như vậy, ha ha ha, tiền *** hậu sát, nếu như là Giang công tử này nói, ta còn có thể tin tưởng, bất quá người a, ha hả, bản thân ta

thật đúng là muốn nhìn xem người tiền *** hậu sát ta như thế nào đây.”

Bách Vị tức giận đến cực độ, vừa lại không cách nào phản bác, chỉ có thể lấy trong tay áo ra một chiếc khăn tay ra sức cắn xé cho hả giận, đây là khăn Hương Tuyết làm cho hắn, ngày thường khôngỡ dùng, lúc này tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nên mới lấy ra để trút giận, nhưng lại bởi vậy mà có vẻ bộ dáng càng thêm đáng yêu, làm cho tên lừa đảo kia không nhịn được mà càng cười lớn hơn.

Bách Vị chạy vội tới bên Giang Hân, một bên nghĩ chính mình chẳng lẽ nhân không có uy nghiêm như vậy sao? Một bên túm tay áo Giang Hân gọi:

“Hân ca ca, hắn. . . Hắn lại khi dễ ta, người. . . Người giúp ta đánh hắn, hung hăng đánh hắn.”

Nói xong nhào vào trong lòng Giang Hân trong miệng vẫn cắn cái khăn thêu đôi chim uyên ương đang đùa nghịch với nhau đó.

Giang Hân chỉ cảm thấy tiểu dương này quả thực chính là tâm can bảo bối của mình, trong lòng thâm than thở nhưng lại có chút kiêu ngạo, vì Bách Vị chẳng biết làm gì ngoài việc đi mách mình cả, thật đáng yêu.

Vì vậy từng bước tiến lên, lạnh lùng nhìn người nọ nói:

“Người thật sự rất đắc ý? Người cũng biết Bách Vị là tiểu thiếp của ta, người dám lừa gạt hắn đến loại địa phương như Yến Sa Lâu, người tự chọn đi, muốn chết kiểu nào thì nói.”

Kiều Phúc tiến lên nói:

“Hồi gia, người này tên là Hỉ Thước, là vừa mới bắt được ở ngô Thiên Thủy. . .”

Không đợi nói xong, Giang Hân liền cau mày nói:

“Hỉ Thước? Như thế nào có thể, làm bầm, cái gì mà Hỉ Thước, ta thấy gọi là quạ đen thì đúng hơn.”

Kiều Phúc cười nói:

“Đúng vậy đúng vậy, gia, chỉ bất quá, cái gã này kỳ thật cũng rất ngu ngốc, ta điều tra một chút, hắn làm tên lừa đảo một năm, nhưng trên thực tế cũng chỉ lừa được duy nhất một mình Bách Vị, ngược lại chính hắn cũng bị người ta lừa lại, chỉ bất quá người này bản lĩnh chạy trốn hết sức cao minh, sau khi bị bán lần nào hắn cũng chạy thoát.”

Hỉ Thước trên mặt đất nghe Kiều Phúc nói ra quá khứ của hắn, khuôn mặt tuấn tú không khỏi đỏ bừng, ngao ngao hét lớn:

“Nói vậy, cái gì mà chỉ có thể lừa được một mình tên ngốc kia chứ? Ta trước đây đã lừa được một vị hoàng hoa khuê nữ, người đừng xem thường ta.”

Kiều Phúc nhin cười nói:

“Không sai, hắn là lừa gạt thành công nữ tử đó, chỉ bất quá người đó vốn nổi danh trong thành Thương Dương là một sũ nữ, năm hai mươi tám tuổi, vẫn là không có ai tới cầu hôn, mỗi lần xuất môn, nàng đều phía mang một tấm lụa trắng để che mặt, ngày ấy khi đi dâng hương bị Hỉ Thước này gặp phải, đại khái thấy sũ nữ này vóc người hoàn hảo, bởi vậy liền lừa gạt đi, sũ nữ nọ kỳ thật biết hắn là kẻ lừa gạt rồi, nhưng không sợ hãi, lại còn phi thường mừng rỡ, liền theo hắn đi, ai ngờ được bị hắn đem đi bán, nhưng lại làm cho tú bà sợ đến ngất đi, vội vàng đem sũ nữ trả về. Sũ nữ nọ không thuận theo không buông tha, cuối cùng thiếu chút nữa bắt hắn. . . Cái này, Hỉ Thước khó khăn lắm mới thoát khỏi sự dây dưa của sũ nữ này, từ đó về sau hắn không cách nào đặt chân vào thành Thương

Dương, liền chạy tới nơi này. . .”Không đợi hắn nói xong, người trong đại sảnh toàn bộ đều cười đến lăn lộn trên mặt đất.

Hỉ Thước vẻ mặt đỏ bừng, nhưng Kiều Phúc nói chính là sự thật, cũng không có cách phản bác

Bách Vị đi tới bên hắn, ngồi xổm trước mặt hắn ha ha cười nói:

“Nguyên lai ngươi so với ta còn ngu ngốc hơn, mặc kệ thế nào, ta tìm được Hân ca ca vừa anh tuấn vừa rất ôn nhu với ta, lại là đệ nhất công tử của thành Kim Lăng, nhưng ngươi lại tìm đến sũ nữ kia, ha ha ha. . .”

Chính là đang ha ha cười nói, lại có một hạ nhân báo lại nói:

“Hồi gia, Phương bang chủ tới, đang chờ ngài ở đại sảnh.”

Giang Hân nghi hoặc nói:

“Đây là lúc nào rồi, tên Phương Cực kia sao lại. . ., mời hắn vào đây đi.”

Bỗng nghe Hỉ Thước hét to một tiếng, lăn lộn trên mặt đất nói:

“Đừng cho hắn qua đây, đừng cho hắn lại đây, Giang công tử, ta bán tiểu thiếp của ngươi, ngươi nên hận ta, vậy bắt ta làm hạ nhân nhà ngươi đi, làm trâu làm ngựa cũng được, chỉ cần không đem ta

giao cho cái tên ác nhân kia, a a a. . .!”

Hắn đột nhiên lớn tiếng kêu thảm thiết.

Giang Hân ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy hảo Phương Cực đã đứng ở cạnh cửa, lạnh lùng mà chậm rãi nhìn hỉ thước, một bên âm trầm trầm(2) nói:

“Ngươi nói ai là ác nhân, hử?”

Ác nhân tự có ác nhân ma(3), những lời này vào lúc này được thể hiện đầy đủ, chỉ thấy Hỉ Thước vừa nhìn thấy Phương Cực, lập tức quỳ xuống trước mặt Bách Vị, khóc lóc nói:

” Bách Vị huynh, ta biết trước kia ta có lỗi với người, nhưng là. . . Nhưng là ta cũng vậy. Bất đắc dĩ a, ngay hôm đó ta đã bị báo ứng rồi, rơi vào tay cái tên xấu xa này, người đại nhân không so đo với kẻ tiểu nhân nhất định phải cứu ta a, Bách Vị huynh. . .”

Bách Vị là người hay mềm lòng, nhìn thấy Hỉ Thước khóc lóc thảm thiết như vậy, không kềm được bắt đầu đồng tình với hắn, đang muốn mở miệng vì hắn cầu tình, đã thấy Giang Hãn không chút lưu tình mà hướng về phía Phương Cực lạnh lùng nói:

“Huynh đệ, lúc này ta cho người mặt mũi, trông nom con chim nhỏ này của nhà người cho tốt, còn dám lừa bán Tiểu Dương nhà ta, thì sẽ không phải là bộ dạng hoàn hảo không bị thương tổn gì như hôm nay đâu.”

Phương Cực liền vừa ôm Hỉ Thước vừa chấp tay nói:

“Cám ơn, sau này nhất định ta sẽ báo đáp.”

Giang Hãn cười nói:

“Huynh đệ chúng ta sao còn nói đến những lời này, sau này đừng cho hắn ra ngoài chạy loạn thì hơn, ta thấy hắn cũng không thông minh, đừng để đến lúc lại bị người ta lừa gạt đi mất rồi thì người

huynh đệ của ta à, lúc đó sẽ “náo nhiệt” lắm đấy, ha ha.”

Phương Cực gật đầu:

“Yên tâm! Hắn không có cơ hội chạy loạn nữa đâu.”

Nói xong liếc mắt nhìn Bách Vị đang đứng bên cạnh Giang Hãn một cái, cười nói:

” Lúc nào tổ chức tiệc mừng thì đừng quên thông tri một tiếng, ta mang theo các huynh đệ lại đây nháo động phòng.”

Giang Hãn cũng nhìn Hỉ Thước bên người hắn một cái rồi nói:

“Vậy người nên hảo hảo lo lắng rồi, nếu người làm cho ta không thể tận hưởng mà động phòng, nhân tiện đừng trách ta cũng làm cho người trong đêm động phòng cùng đệ muội rơi lệ đến bình minh.”

Kiều Phúc ở bên cạnh nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nghĩ thầm đã bao nhiêu năm rồi, hai người kia vẫn còn như thế này. Vì vậy vội vàng nói:“Sắc trời đã tối, ta tiễn Phương gia trở về thôi.”

Vừa nói một bên tiễn Phương Cực ra khỏi phòng.

Bách Vị kinh ngạc nhìn thân ảnh của hai người đó, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Giang Hãn, lắp bắp nói:

“Mới vừa rồi. . . Hãn. . . Hãn nói người tổ chức tiệc mừng, có phải hay không là có ý nói người muốn thành hôn?”

“Đúng vậy, làm sao vậy?”

Giang Hãn cúi đầu:

“Tiểu Dương người sẽ không ngay cả cái này cũng không biết đi? Nháo động phòng cũng là ý tứ này.”

Lời còn chưa dứt, Bách Vị lại cúi đầu nói:

“Nọ vậy. . . Vậy người có phải hay không muốn kết hôn với người khác, nếu như. . . Người cả đời độc thân, không được sao?”

Hắn cũng không biết làm sao, lúc nói ra những lời này, lại hết sức lo lắng, khẩn trương, thậm chí nghĩ tới nếu như Giang Hân nhất định phải lấy một người, nếu hắn vẫn còn muốn lấy mình, không bằng chính mình gả cho hắn đi.

“Vậy đương nhiên không được, trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, từ xưa đến nay đều là như thế.” Giang Hân mỉm cười.

Nhìn Bách Vị, nghĩ thầm có lẽ đó là một cơ hội tốt, vì vậy hắn khụ một tiếng, làm bộ nghiêm mặt nói:

“Tiểu Dương a, nói thật ra, ta đây, kỳ thật vốn là không muốn lấy người khác, nhưng nếu như người thủy chung không chịu gả cho ta, ta cũng không thể chỉ thú một tiểu thiếp hữu danh vô thực cả đời, cho nên đến lúc đó, ta phải chọn một danh viện thực nữ (4) để cưới, người. . . hiểu rõ ý tứ của ta không?”

“Ta. . . Hiểu rõ.”

Bách Vị cúi đầu, trong lòng bối rối không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt. Tâm hắn nói: Hắn ca ca, ta rất thích người a, nhưng là ta không thể gả cho người, không phải bởi vì ta nghĩ muốn phi tiên, mà là bởi vì người căn bản không có khả năng sẽ chịu lấy một yêu tinh, người rõ ràng nói qua, người cùng yêu vốn là không thể ở chung a, ô ô ô.

Trở lại trong phòng, Bách Vị cùng Giang Hân đều là một đêm không ngủ, nhưng hai người đều có tâm sự riêng nên không có người nào vạch trần ra.

Ngày hôm sau Giang Hân vẫn là bề bộn sinh ý, đã đi ra ngoài rồi, Bách Vị lâu không có đi hậu viện ăn vụng cỏ xanh, hôm nay thấy Hương Tuyết vẫn còn đang ngủ say, mọi người trong phủ tựa hồ tất cả đều bận rộn, hơn nữa lời đồn về yêu tinh cùng quỷ địa gần đây cũng không có nghe được, vì vậy hắn quyết định biến trở về hình đại dương ra sân sau ăn vụng một ít cỏ xanh.

Kỳ thật thực vật ở nhân gian Bách Vị cũng rất thích, nhưng thủy chung không ăn ngon bằng cỏ xanh, chuyện này có thể gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời đi. Ai ngờ hắn vừa mới chuồn ra cánh cửa,

còn chưa kịp đi đến hậu viện, liền nhìn thấy Kiều Phúc vội vã đi đến, nói với hắn:

” Bách Vị a, có khách nhân đến nhưng gia bây giờ lại đang ở bên ngoài, người đi tiếp đãi một chút, gia sẽ trở về ngay đây.”

Bách Vị kỳ quái nói:

“Vậy người bảo bọn hắn chờ đi, tại sao muốn ta đi tiếp bọn hắn.”

Kiều Phúc bất đắc dĩ nói:

“Ôi, Bách Vị a, người thật sự là đạo lý đối nhân xử thế một chút cũng không hiểu, chẳng lẽ không biết gia bây giờ đã có thiếp thị sao? Trong nhà có khách nhân, người tự nhiên hắn là đi trước chu toàn một chút, nếu như là một nữ quyến, có thể không ra mặt, nhưng người nhưng là nam hài a, huống chi hai

người này cùng gia giao tình cũng rất tốt.” Bách Vị nghe thấy như vậy, tâm lý đột nhiên ngọt lịm, nghĩ thầm thật tốt quá, lấy thân phận thiếp thị của

Hắn ca ca đi tiếp đãi khách nhân, bây giờ đại khái chỉ có một mình ta đi đi. Nghĩ như vậy, cỏ xanh cũng không đi ăn vụng, sau khi quay về phòng đổi lại y phục liền vô cùng cao hứng đi theo Kiều Phúc ra đại sảnh.

Đi qua một tấm bình phong là đại sảnh tiếp khách, Bách Vị nhìn vào phòng, chỉ thấy hai người nọ một người trên đầu không có một sợi tóc, mấy vết sẹo ở trên cái đầu bóng loáng, làm cho Bách Vị phải chăm chú nhìn, cổ hắn mang một chuỗi phật châu, thân khoác áo cà sa, là một cao tăng vô cùng trang nghiêm; mà tên còn lại kim quan bó phát, tay cầm phất trần, cả người mang khí chất phiêu dật xuất trần, pha thêm vài phần tiên phong đạo cốt.

Bách Vị vừa nhìn thấy hai người này, tâm không khỏi trầm xuống, đứng ở phía sau bình phong run rẩy hồi lâu.

Chợt nghe Kiều Phúc nói ở phía sau:

”Bách Vị, người trốn ở chỗ này làm gì? Nhanh đi ra ngoài đi, đó là trụ trì Bạch Vân Tự và Minh

Nguyệt Quan đạo trưởng đấy.”

Hắn vốn tưởng rằng cho Bách Vị biết rõ thân phận của hai người này để Bách Vị không chậm trễ nữa. Ai ngờ lời vừa ra khỏi miệng, liền thấy Bách Vị càng ngày càng lùi về phía sau, trong miệng lẩm

bẩm:

“Nhìn không thấy ta nhìn không thấy ta, cũng nhìn không thấy ta. . .”

Kiều Phúc càng lúc càng thấy kỳ quái, không nhận được thúc giục:

”Bách Vị, người làm cái gì vậy. . .”

Lời nói chưa hết, chỉ thấy Tịch Diệt trụ trì cùng cực tôn đạo trưởng vội vàng đứng lên chào hỏi.

Kết quả còn không chờ hai người nói chuyện, Bách Vị liền hét lên một tiếng, sau đó đột nhiên nhảy lên đi ra ngoài.

”Bách Vị. . .”

Kiều Phúc liên tục đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm không tốt rồi, Bách Vị sẽ không phải bị điên rồi đi? Nhảy qua cửa cao như vậy, gia trở về còn không lột da ta a.

Bởi vậy hắn cũng không kịp cùng Tịch Diệt chủ trì cùng cực tôn đạo trưởng chào hỏi, ngay sau đó liền đuổi theo, còn lại một tầng một đạo đành phải cười khổ ngồi xuống, thoáng nhìn nhau, Tịch Diệt chủ trì

liền nói:

“Ôi, xem ra chúng ta đã làm phu nhân của Giang thí chủ kinh sợ rồi, kỳ thật. . . Chúng ta thật sự không có làm cái gì đi?”

Cực tôn đạo trưởng cũng cười khổ nói:

“Chúng ta đương nhiên là không có làm cái gì, hết thấy đều do tiểu yêu tinh nọ có tật giết mình, chỉ bắt quá. . . Nếu hắn phát điên bỏ đi rồi, người cảm giác được Giang Hãn sẽ tin chúng ta sao? Chúng ta làm chứng cho nhau, tựa hồ. . . Hiệu quả sẽ không tốt lắm thì phải?”

Tịch Diệt chủ trì nói:

“A Di Đà Phật, này cũng là lo lắng của bản tăng a, bắt quá cũng may còn có Kiều thí chủ ở đây, hắn sẽ thay chúng ta làm chứng, bây giờ, chúng ta chỉ cần tiếp tục ngồi chờ Giang thí chủ trở về thôi, ta nghĩ, con dương yêu đó thấy chúng ta không có đuổi theo nó, hẳn là sẽ không sợ hãi nữa chứ.”

Cực tôn đạo trưởng gật đầu nói:

“Hắn là như thế, chỉ bắt quá hắn cũng phải hảo hảo suy nghĩ một chút, nếu như bản đạo không làm, hẳn hắn đã đến phi tiên thời khác. Nên ở lại nhân gian cùng con người kết giao, làm một đôi uyên ương ngày ngày bầu bạn với nhau, từ bỏ việc phi tiên hay là một mình phi tiên đi hưởng cuộc sống nơi

tiên cảnh? Này chỉ có thể là do chính hắn lựa chọn.”

Hai người đang nói, liền nghe bên ngoài vang lên một tiếng cười sang sảng, nguyên lai là Giang Hãn đã trở về.

Ba người cùng nhau hàn huyên rồi một trận, bọn hạ nhân liền mang bàn cờ lên, biết là chủ nhân nhà mình nhất định phải cùng bọn họ tỉ thí một trận.

Hai người đến bên cạnh bàn cờ, vừa muốn ngồi xuống, liền nghe thấy tiếng bước chân phía sau bình

phong, tiếp theo thì thấy Kiều Phú đi ra, lo lắng mà đối với Giang Hân hô:

“Ai nha gia a, người đã trở về, người nhanh ra phía sân sau xem một chút đi, ta. . . Ta cũng không biết nói như thế nào nữa, Bách Vị không biết làm sao, ta đưa hân tới gặp nhị vị đại sư, kết quả hân chạy, sau đó đem chính mình khóa lại trong phòng, mặc cho ta gõ cửa kêu to thế nào cũng không trả lời

, này rất lâu rồi không có động tĩnh gì, ta thật sự là lo lắng. . .”

Không đợi hân nói xong, Giang Hân đã đứng dậy chạy nhanh như gió đến phòng Bách Vị .

Hai vị đại sư nhìn nhau rồi theo Kiều Phúc dời bước đến hậu viện, chỉ thấy nơi này đã tụ tập rất nhiều gia nhân trong phủ, một nữ tử dung mạo khuynh quốc đang dùng sức đập cửa, thanh âm cũng gấp đến độ đã khàn hân đi.

“Tránh ra.”

Đột nhiên nghe Giang Hân hét lớn một tiếng, tiếp theo hân xuất chưởng thật mạnh về phía trước, cánh cửa liền bị phá ra, hân vọt vọt vào như cơn lốc, chợt lao đảo một cái, suýt nữa té trên mặt đất, cuối cùng hân giống như một con rối không có ai điều khiển, ngã ngốc đứng như tượng tại nơi đó.

Gia nhân trong phủ cũng tranh nhau nhìn vào trong, vừa nhìn thấy tình cảnh trong phòng, đám người bắt đầu hỗn loạn. “Yêu tinh a!”

“Quý a!”

” Một con dê thật lớn a!” Âm thanh ồn ào không dứt.

Tiếp theo, tất cả mọi người tự động tránh ra một con đường, để cho Tịch Diệt trụ trì cùng cực tôn đạo trưởng tiến vào.

P/s: em ý đã bị lộ rùi, hẹn gặp các nàng vào ngày mai, bộ này có 9 chương và một phiên ngoại, nên còn 5 ngày nữa ta sẽ có thể hoàn bộ này rùi hi hi

Chú thích:

(1) lô tịch là một loại tranh thư pháp, nhưng nó làm bằng cỏ lau ghép lại thành mảnh(cái này ta đem đi hỏi thì Fynnz tỷ thì tỷ ấy giải nghĩa cho ta thế)

(2) âm trắc trắc : âm thanh (giọng) nói lạnh lùng ác độc

(3) Ác nhân tự có ác nhân ma: nghĩa là người làm việc xấu tự khắc có người xấu hơn trừng trị

(4) danh viện thực nữ : nữ tử ôn nhu hiền thực, con nhà danh giá Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

“Thật sự là. . . Tiểu dương sao?”

Giang Hân khấn trương nhìn vào con dê trắng trong phòng, con dê này rất lớn, xem ra nó phải bằng một con nghé. Hân thấy nó giơ hai móng trước cào cào trên tường, hai chân sau thì đứng thẳng trên mặt đất, đại dương nọ quay đầu nhìn ra phía cửa, trong ánh mắt nó tràn ngập sự hoảng sợ.

Nhìn thấy Giang Hân tiến vào, nó liền rơi lệ, sau đó là một âm thanh quen thuộc vang lên:

“Đứng . . . Đứng lại, vốn. . . Vốn dê không dễ chọc đâu, các người. . . Các người đừng khinh người

quá đáng, bức ta nóng nảy, ta. . . Ta sẽ cắn người đó.”Giang Hân trong nháy mắt liền hiểu rõ mọi chuyện, chỉ là trong nhất thời có chút khó có thể chấp nhận, bất quá khi hân nhìn thấy đại dương này rơi lệ thì mọi sự khó chịu liền biến mất vô tung vô ảnh.Ngữ khí thoải mái, hân hướng đại dương vươn hai tay, nhẹ giọng dỗ dành nói:

“Ta biết ngươi là Bách Vị, đến, lại đây với Hân ca ca, ngươi yên tâm, chưa có ai dả thương ngươi, cũng không có người nào muốn làm ngươi bị thương cả.”

“Ngươi. . . Ngươi nói vậy, ngươi. . . Ngươi đã biết thân phận ta là yêu tinh nên mới muốn mời bằng hữu của ngươi đến hàng phục ta. . .”

Đại dương giơ một móng về phía Giang Hân:

“Ta. . . Ta nói cho các ngươi biết, ta có thể gọi sét, cũng có thể phóng điện, ta. . . Ta không dễ chọc đâu. . .”

Cực tôn không nhịn được cười thành tiếng, nói với Bách Vị:

“Chúng ta biết, tất cả các yêu tinh đều có thể gọi sét phóng điện, đó là thủ đoạn sơ đẳng nhất của mọi yêu tinh.”

Nước mắt Bách Vị lập tức lại rơi xuống, lớn tiếng nói:

“Ta. . . Ta không phải chỉ biết hai thứ đó, ta. . . Ta còn biết biên chiếu(1), còn. . . Còn có thể thổi tiêu, là. . . là do Hàn tương tử tiền bối dạy cho ta, ta. . . Ta còn biết. . .”

Tịch Diệt trụ trì khó hiểu nói:

“Ngô, đích thật là không ít, nhưng. . . Nhưng đều không phải là thủ đoạn lợi hại gì cả a?”

Giang Hân trong tâm đã hoàn toàn mềm xuống, đến gần đại dương vỗ vỗ tay, ôn nhu nói:

” Bách Vị, mặc kệ ngươi có thủ đoạn gì, tất cả đều không phải là vấn đề, bởi vì nơi này căn bản không có người nào có thể làm hại ngươi, có Hân ca ca ở đây, không ai dám dả thương ngươi, đến đây ...”

“Ngươi nói vậy. . .”

Bách Vị không đợi Giang Hân nói xong lại bắt đầu kêu to:

“Bọn họ. . . Bọn họ một người là Tịch Diệt, một người là cực tôn, đều. . . đều là do ngươi mời tới để hàng phục ta, ta biết, chỉ cần nghe tên của bọn họ là ta đã biết. . .”

Lần này cực tôn đạo trưởng và Tịch Diệt trụ trì lại càng thấy khó hiểu, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng nói:

“Yêu tinh thí chủ, pháp hiệu của chúng ta là có ngay từ khi chúng ta bắt đầu xuất gia tu hành, cái đó và việc hàng phục ngươi không có. . . hình như không có quan hệ gì mà?”

Hai vị đại sư vừa nói xong, bọn người hầu cho dù đang khiếp sợ, cũng nhịn không được mà cười vang lên.

Giang Hân thấy đại dương không nói gì, chỉ có hai móng trước cào cào trên tường, nhất thời buồn cười, nghĩ thầm trong đầu : nếu như tiểu dương khôi phục lại thành hình người, nhất định là đang đổ mắt a, đáng dấp của hắn khẳng định so với quả táo chín đỏ mọng vào mùa thu còn muốn mê người hơn, ai, nếu như hắn thật sự là quả táo thì thật tốt, ta có thể một ngụm nuốt hắn vào trong bụng, từ nay về sau có thể yên tâm hưởng thụ những ngày tháng “chích tiện yên ương bất tiện tiên”(2) rồi.

“Bách Vị, hai vị đại sư quả thật không phải đến để hàng yêu đâu, bọn họ hàng năm nếu có thời gian nhàn rỗi thì đều đi ngao du sơn thủy một phen, tiện đường tới đây cùng ta đánh cờ, sự thật là thế mà, đây là việc mà cả thành Kim Lăng này đều biết, ngươi không cần sợ, qua đây, chỉ cần có ta ở đây, sẽ

không có ai có thể tổn thương ngươi.”

Đại Dương vươn dài cổ ra nhìn Giang Hân, sau đó thì thảo luận bắt đầu:

” Nếu không phải là muốn hàng phục ta, tạo sao lại phải gặp cả người bằng hữu là quốc sư của người a? Ô ô ô, nhân gian thật là nguy cơ tứ phía, sớm biết vậy ta thà trốn ở trên núi, không xuống dưới này tìm đáp án, khi quay về con chuột tốt với ta như vậy, nếu hần có đáp án nhất định sẽ nói cho ta biết.”

“Cái gì đáp án? Người nói ta nghe, không chừng ta sẽ biết a.”Giang Hãn có chút kỳ quái, nhin không được mở miệng hỏi, đã thấy Đại Dương kinh hỉ ngẩng đầu, nhảy nhót nói:

“Người. . . Người thực sự sẽ giúp ta sao? Đáp án cho câu hỏi ” Hỏi thế gian tình ái là chi?”, Hãn ca ca người biết là cái gì không?”

” Hỏi thế gian tình ái là chi?”

Giang Hãn nhú nhú mày, nghĩ thầm tựa hồ cũng có nghe nói qua, câu tiếp theo là

” Mà đôi lứa thề nguyện sống chết.”

Hần mỉm cười, vừa muốn mở miệng nói cho Bách Vị , chợt nghe cực tôn đạo trưởng khụ một tiếng nói:

“Nga, vấn đề này quả thật vô cùng khó khăn, không chỉ có Giang công tử, bản đạo cũng không biết đáp án là gì cả.”

Giang Hãn nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy cực tôn không ngừng ra hiệu, hần có chút minh bạch, Vì vậy cũng lắc đầu nói:

“Đúng vậy Tiểu Dương, vấn đề này thực sự quá khó khăn, bất quá không quan hệ, người biến lại thành người đi, sau đó chúng ta chậm rãi tìm kiếm, người biến thành Đại Dương như vậy thì làm sao mà tìm được, không bằng cứ biến lại hình người đi tìm cho dễ dàng hơn được không?”

Bách Vị ngậm móng trước trong miệng, dường như đang suy nghĩ, cắn móng tay một hồi, sau đó cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

” Ân. .Vậy người cho bọn họ lui xuống đi, không nên. . .Không nên nhìn ta biến thân. . .”

Không đợi hần nói xong, bọn người hầu liền làm âm lên:

“Không được, biến ở chỗ này đi mà, chúng ta muốn xem ảo thuật, Bách Vị người cố gắng lên, không nên xấu hổ, biến cho chúng ta xem đi.”

Đại Dương nóng nảy, xoay người lại lấy móng che mặt, ô ô nước nử nói:

“Các người. . . Các người sao đều như vậy a, đều là muốn cười nhạo ta, các người. . . Các người này đại phôi đản, Tiểu Dương ta. . . Tiểu Dương ta không dễ chọc đâu, các người có biết hay không?”

Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, tiếp theo thấy Giang Hãn ôm lấy dương thân của hần, ha hả cười nói:

” Mọi người không phải muốn cười nhạo người, mà là thấy người quá khả ái, nhin không được muốn nhìn bộ dáng người biến từ dê thành người như thế nào thôi, người phải biết rằng, loại pháp thuật này rất hiếm có, thường ngày chưa bao giờ bọn họ được nhìn thấy a.”

Bách Vị ngẩng đầu, ngây thơ hỏi:

“Thật vậy chăng? Mọi người là bởi vì thích tài năng này của ta nên mới bảo ta biến thân cho bọn

họ xem ư ?”

Chợt nghe một người khác nói:

“Đương nhiên rồi, mọi người là bởi vì thích tài năng của ngươi nên mới bảo ngươi ở chỗ này biến thân cho họ xem, chứ nếu không thì tất cả đã sớm bỏ chạy rồi.”

Nguyên lai là Hương Tuyết và Kiều Phúc cũng đã đi tới trước mặt Bách Vị.

Lại nghe hương tuyết bỗng nhiên hiểu ra nói:

“A, ta hiểu được, vài ngày trước đó trong phủ đồn đãi có yêu tinh xuất hiện ở hậu viện, nguyên lai là Bách Vị a, di , Bách Vị ngươi làm gì ở hậu viện thế?”

Bách Vị nhẹ nhàng đẩy Giang Hân ra, sau đó Đại Dương xoay một vòng, thì thấy sau đám sương mù xuất hiện một bạch y mỹ nhân, không phải Bách Vị thì còn ai vào đây, hắc xấu hổ cúi đầu , nhưng bỗng nhiên nghe được tiếng vỗ tay ủng hộ vang trời của mọi người ở phía dưới, liền ấp úng nói.

“Ta, ta đến hậu viện ăn cỏ, bởi vì. . . Bởi vì mồm của con người quá nhỏ, ăn cỏ thật rất bất tiện nhưngta lại ham ăn quá, vì vậy . . .vì vậy ta mới biến về nguyên hình, không nghĩ tới. . . Không nghĩ tới ta đã cẩn thận như vậy, có đôi lần vì tham ăn mà bị người ta nhìn thấy, vì thế nên trong phủ mới có lời đồn đại như vậy.”

Bách Vị cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, lấp bắp trả lời Hương Tuyết, thấy khuôn mặt nàng lộ ra vẻ thiện ý tươi cười, sự khiếp đảm hồi hộp ban đầu rất cục cựa chậm rãi tán đi.

“Di, Bách Vị, vừa rồi rõ ràng thấy ngươi không có mặc y phục a, sao biến thành hình người lại thành có mặc y phục vậy?”

Một người hiểu kỳ tiến lên hỏi.

Nhưng sau đó một khắc liền thấy ánh mắt chủ tử nhà mình giống như muốn ăn thịt người, âm trầm trầm nói

“Cái gì? Ngươi còn muốn nhìn thấy Bách Vị không mặc y phục? Ngươi nghĩ muốn cái gì? Không bằng nói với gia, gia ta hảo tặng cho ngươi.”

Người hầu kia sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng cười nói:

“Gia, ngài nghìn vạn lần cũng đừng hiểu lầm, ta bất quá chỉ hiểu kỳ mà thôi, tuyệt đối không có suy nghĩ không an phận đó, Bách Vị là ai a, ta nào dám có tâm tư đó đối với hắc chủ, thực sự chỉ là hiểu

kỳ mà thôi, gia ngươi hiểu không? Y phục của Bách Vị rốt cuộc ở đâu ra nhỉ?”

Thấy tên này phân bua cả nửa ngày, Kiều Phúc nhìn không được mà khinh khỉnh nhìn hắc chủ , nghĩ thầm người này quả thật chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ta đã gợi ý cho hắc chủ như vậy rồi, rốt cuộc vẫn động vào cái vấn đề kia, phi, nếu có ngày gia đuổi ra bên ngoài thì cũng là đáng đời, cũng không phải là ta không chiếu cố đến hắc chủ.

Giang Hân hừ lạnh một tiếng, đang muốn hạ lệnh đem tên này đuổi ra ngoài, thì lại nghe Bách Vị vui vẻ đáp:

“Điều không phải, kỳ thực y phục của ta là do bộ lông trên người ta biến thành, khi ta biến thành dê, y phục sẽ trở thành bộ lông của ta, còn khi ta biến thành người thì bộ lông lại biến thành y phục của ta, đơn giản như thế đó, Gia Hắc chủ ngươi hiểu chưa?”

Nguyên lai Bách Vị thường ngày không có việc gì thì thường cùng bọn hạ nhân nói chuyện phiếm, đồng thời còn để nghe ngóng về lời đồn đại trong phủ, bởi vậy hạ nhân trong phủ, phần lớn hắc chủ đều có thể nhận thức được.

Gia Hải biết được đáp án, lại thấy sắc mặt gia cũng không quá xấu, liền vui mừng lui ra.

Giang Hân thấy rất nhiều người tranh nhau tiến về phía trước, rất sợ Bách Vị cứ như vậy bị bọn họ chiếm mất. Vì vậy họ khan một tiếng, đối Kiều Phúc nói:

“Người bảo tất cả mọi người lui xuống đi, tất cả cùng đến xem nào nhiệt, bỏ bê hết mọi việc sao, buổi trưa còn muốn làm tiệc chay khoản đãi hai vị đại sư, ta thấy thế này thì chắc phải đến tận lúc trời tối đen mới có tiệc a.”

Hân vừa dứt lời, người làm trong trù phòng nhất tề hét thảm một tiếng, tiếp theo nhanh như chớp liền mất dạng.

Hai vị đại sư dùng cơm xong, Giang Hân vốn muốn giữ bọn họ trụ lại một đêm, nhưng giữ thế nào cũng không được.

Vì vậy đành nắm tay Bách Vị tiễn hai người đó đến tận cửa lớn, đối bọn họ trịnh trọng nói:

“Hai vị đại sư, thân phận của Bách Vị cần phải giữ kín, người trong phủ ta đều là người đã theo ta từ nhỏ, vài chục năm nay cungxk hông có thêm người mới nào, ta đã sai Kiều Phúc dẫn dò bọn họ rồi, bởi vậy chắc chắn bọn họ sẽ không gây ra tai hoạ, chỉ e hai vị đại sư không cẩn thận nói lộ ra, phải biết rằng, trên đời này các người giống như người khai sáng cho không ít hòa thượng đạo sĩ, vạn nhất có kẻ thích xen vào việc của người khác mò đến đây, muốn làm tổn thương cho Tiểu Dương của ta, thì

đừng trách ta muốn đánh vào sơn môn của hai vị.” Tịch Diệt đại sư và cực tôn đạo trưởng đều cười nói :

“Người cứ yên tâm đi, nếu chúng ta muốn thu hấn, sao lại phải dùng đến mưu kế, Bách Vị thí chủ thiện lương thuần phác, mặc dù là yêu tinh, nhưng so với rất nhiều người gian trá trên thế gian này thì

còn tốt hơn nhiều, Giang Hân người tốt nhất nên quý trọng lương duyên trời ban này a.”

Nói xong cực tôn đạo trưởng kéo Giang Hân qua một bên, đối hấn nhỏ giọng thì thầm nói:

“Người nhất định phải nhớ kỹ, đừng để cho Bách Vị tìm ra đáp án cho câu hỏi ” Hỏi thế gian tình ái là chi” đó đấy, tuy rằng ta đối với yêu tinh biết không nhiều lắm, nhưng ta thấy vóc người Bách Vị, rõ ràng là yêu tinh đã tu luyện nghìn năm, mặc dù cực kỳ ngốc nghếch, nhưng cũng là sắp phi tiên rồi, nghe nói trước khi bọn họ phi tiên, thượng giới yêu tiên sẽ ra đề mục để khảo thí, bản đạo suy đoán cái đáp án hấn muốn tìm kia chính là để giải đề mục khảo thí của tiên yêu đấy, ản, tuy rằng đề mục này thực sự quái dị, đối với hành vi của người tu hành chúng ta thật không đúng, nhưng. . . Có thể yêu tiên

giới muốn cải cách một chút cũng chưa biết chừng.”

“Nói chung nếu người muốn giữ Tiểu Dương của người ở bên người lâu dài, thì đừng nói đáp án cho hấn, có lẽ nên nhanh chóng cùng hấn hoà hợp thân thể, yêu tinh sau khi đã hành phòng thì sẽ không thể phi tiên được nữa, khái khái. . ., nếu nói lý lẽ thì bản đạo cũng không nên lời này, nhưng người là bạn tốt của chúng ta, không thể không nói, cùng lắm thì lúc độ kiếp chịu thêm một tội nữa nữa mà thôi,

khái khái, Giang Hân người phải cảm tạ tình bằng hữu sâu sắc của ta với người a.” Giang Hân vội vàng nói tạ ơn, Tịch Diệt cùng cực tôn cười tùm tùm rồi đi.

Hân trở lại bên người Bách Vị, lại nghe Bách Vị hiểu kỳ nói:

“Hân ca ca, lão đạo sĩ nói gì với người đó? Sẽ không phải là dạy người cách thu phục ta đi? Ta. . . Ta cũng nói cho người, hắc. . . Huyết của hắc cầu đối với ta cũng vô dụng mà thôi, người. . . Người

không nên uống phí tâm cơ.”

Nói đến đây, trong mắt hấn lại lộ ra thần sắc sợ hãi, vô cùng cảnh giác.

Giang Hân nghĩ thầm Tiểu Dương này nói vậy không phải giấu đầu lòi đuôi sao? Vì vậy cười nói:

“Người cứ yên tâm đi Tiểu Dương, hai vị đại sư là người như thế nào chứ, nếu muốn thu người, bọn họ một người là đủ rồi, còn cần đến ta ra tay sao?”

Bách Vị hừ một tiếng nói:

“Cũng không hẳn, ta là yêu tinh đã tu luyện ngàn năm, còn có thể biên chiêu cùng thổi tiêu, bọn họ muốn thu phục ta, cũng không có dễ dàng như vậy đâu.”

Giang Hân không nhịn được cười. Nghĩ thầm Tiểu Dương a Tiểu Dương, người thật sự là quá đáng yêu rồi, biên chiêu và thổi tiêu với thủ đoạn lợi hại có quan hệ gì chứ? Hắn toàn là cố tỏ ra vẻ cứng

cỏi, có thể sống đến bây giờ thực sự là kỳ tích. Ngoài miệng vẫn ôn nhu nói

“Tiểu dương, người thực sự bắt sợ bọn họ sao? vì sao người vừa nhìn thấy bọn họ, thì sợ đến mức phải chạy trốn, còn biến trở về nguyên hình chuẩn bị cùng bọn họ liều mạng đây?”

“Ta. . . Ta vốn là không sợ bọn họ.”

Bách Vị ban đầu còn hùng hồn nói, nhưng sau đó lại ủ rũ cúi đầu nói:

“Bất quá. . . Bất quá chúng ta là yêu tinh sắp phi tiên, khi đến nhân gian rèn luyện thì không được lộ ra nguyên hình, bằng không sẽ phải gánh chịu thiên kiếp rất đáng sợ, ta vừa rồi đã lộ nguyên hình, nếu như lại tùy tiện sử dụng pháp lực cùng bọn họ đánh nhau, thượng giới yêu tiên nhất định sẽ biết, đến lúc đó thiên kiếp đánh xuống, ta sẽ không có năng lực chống đỡ, bọn họ lại ở bên cạnh bỏ đá xuống giếng, ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Nói đến cái chết, Giang Hân bỗng nhiên ôm chặt lấy Bách Vị lớn tiếng nói:

“Không có khả năng, tiểu dương người yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào làm tổn thương người.”

“Hân ca ca, người. . . Người thực sự không muốn giết chết ta sao? Ta. . . Ta là yêu tinh a, người không phải đều nói người và yêu không thể cùng tồn tại sao?”

Bách Vị đang nằm trong lòng Giang Hân đột ngột lên tiếng, càng nghĩ đến tình cảnh vừa rồi lại càng thấy ủy khuất, nhưng trong lòng lại muôn vàn cảm động, hắn cũng không nhịn được nữa, nước mắt

chảy thành dòng:

“Hân ca ca, người. . . Người vừa rồi không cho bọn họ giết ta, ta. . . Ta hảo cảm động, ta thực sự hảo cảm kích người, người. . . Người thật sự là thích ta đúng không?”

Giang Hân ôm lấy Bách Vị, trong lòng cũng rất xúc động, nhưng đều hóa thành nhu tình mật ý, nhẹ nhàng vỗ về hắn nói:

“Tiểu Dương, ta nói rồi ta sẽ bảo hộ người, ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội làm hại người, tiểu dương ngốc, người có phải vì mình là yêu tinh, cho nên mới không dám đem bản thân cho ta hay không?, không dám cùng ta làm cái loại sự tình này, là vì tương lai muốn phi tiên sao? Hay là vì sợ ta khi biết thân phận thực sự của người sẽ ghét bỏ người? ”

Hiện tại Giang Hân sốt ruột nhất chính là muốn hiểu rõ ràng vấn đề này, hắn muốn biết cảm nhận đích thực của Bách Vị.

“Kỳ thực. . . Kỳ thực sau khi ta gặp Hân ca ca, ta. . . Sau khi ta cùng Hân ca ca ở chung một chỗ đã. . . Đã không nghĩ muốn phi tiên nữa.”

Bách Vị dựa sát vào Giang Hân, thấp giọng nói:

“Ta. . . Ta nghĩ cùng Hân ca ca cùng một chỗ, vĩnh viễn cùng một chỗ, ta nghĩ yêu tiên giới không

có Hân ca ca, nhất định. . . Nhất định sẽ rất buồn chán, phải có Hân ca ca mới được, ngay cả khi ta ở cùng các bằng hữu trên Vụ Ấn Sơn cũng không có cảm giác giống lúc ở cùng Hân ca ca, ta cũng không biết, thế nhưng. . . Thế nhưng hình như. . . Hình như ta thấy trong sách có nói, ta là . . . thích Hân ca ca sao?”

Không có gì có thể làm cho Giang Hân vui mừng hơn những lời này của Bách Vĩ, tại trên mặt hân nhin không được hôn một cái, vui vẻ nói:

“Nói như vậy, nói như vậy Bách Vĩ ngươi là thích ta, ngươi không chịu cho ta, là vì sợ ta biết ngươi là yêu tinh sau đó ghét bỏ ngươi, là như vậy sao?” Bách Vĩ mắc cỡ đỏ mặt gật đầu.

“Ngươi. . . Ngươi cái này tiểu yêu tinh ngốc nghếch.”

Giang Hân bế hân ngồi lên bàn nói:

“Ngươi có biết ngươi lãng phí bao nhiêu thời gian của chúng ta hay không? Ngươi. . . Ta nếu như biết lý do của ngươi chỉ là như vậy, ta sớm đã bính ngươi rồi, ngươi a ngươi. . .”

Hân nói xong vội vàng chạy vào nhà, toàn bộ người hầu trong phủ không phát hiện tại sao chủ tử lại sốt ruột như vậy, không khỏi đều ngẩn cổ chờ đợi, đều suy đoán xảy ra chuyện gì.

Giang Hân ôm Bách Vĩ, đi thẳng tấp về phòng, không nói hai lời đã đem hân đặt lên giường, sau đó cũng cúi người nhào tới, hắc hắc cười nói:

“Tiểu dương a tiểu dương, ta hôm nay cuối cùng cũng kết thúc được cuộc sống bị cấm dục rồi, từ nay về sau, mỗi ngày ban đêm ta đều phải cùng tiểu dương hảo hảo nghỉ ngơi tịnh dưỡng, ngươi an tâm chưa.”

Vừa dứt lời, hân liền một hơi xé hết ngoại sam trên người Bách Vĩ.

Bách Vĩ nhìn vẻ mặt của hân, nghe hân nói, cũng đã minh bạch đây là cái ý tứ gì rồi. Hân cuống quýt đẩy tay Giang Hân ra, một bên vội vàng nói:

“Hân ca ca, ngươi. . . Ngươi trước tiên đừng gấp như thế, ta. . . Ta còn có một việc muốn nói cho ngươi. . . Ngươi nghe xong rồi, nếu như. . . Nếu như thực sự không ghét bỏ ta, đến lúc đó chúng ta tái làm. . .”

Không đợi hân nói xong, Giang Hân liền hét lớn: “Ngươi vẫn bắt ta đợi? Ta không chờ được nữa, ngày hôm nay nếu ngươi có biến về nguyên hình,

ta cũng phải bính ngươi, có chuyện gì đều đợi đến ngày mai sẽ bàn, chuyện gì cũng không ngăn cản được quyết tâm muốn bính ngươi của ta.”

Hân một bên gào lên, Bách Vĩ liền co rúm lại, sau cùng hân nghĩ tối nay xem ra trốn không thoát rồi, càng như thế này, lại càng là muốn cùng Giang Hân nói rõ ràng, hân không cho nói cũng phải nói.

Hân ca ca. . . Ta. . . Ta mặc kệ thế nào, cũng muốn nói cho ngươi, ngươi. . . Ta sau khi cùng ngươi sinh hoạt vợ chồng, ta. . . Ta rất có thể sẽ mang thai.”

Hân một hơi nói hết xong, liền lập tức xoay người tựa lên cái gối, lo sợ bất an chờ Giang Hân phán quyết.

Giang Hân sững sốt một chút, có chút không dám tin tưởng đích nói:

“Tiểu. . . Tiểu dương ngươi nói cái gì? Hoài. . . Mang thai?”

Bách Vĩ vui đầu vào gối gật đầu, một bên rầu rĩ nói:

“Xin lỗi a Hân ca ca, ta nhất định phải cho ngươi biết, kỳ thực yêu chúng ta trước khi phi tiên thì không được hành phòng, nếu đã có sinh hoạt vợ chồng thì chắc chắn sẽ mang thai, đây là ở cuối tu

luyện thư đã nói rõ ràng.”

Giang Hãn nằm úp sấp trên người hãn, môi kề sát bên tai hãn, có chút không chắc chắn hỏi thăm:

“Na. . . Nếu như người mang thai, có thể sẽ sinh ra một con dê con không? Hay là sinh ra một đứa trẻ?”

Chưa nói xong, liền thấy Bách Vị bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cả giận nói:

“Hãn ca ca người nói bậy bạ gì đó? Thế nào lại sinh ra dê con, ta hiện tại là hình người, người cũng là người, chúng ta thế nào lại sinh ra dê con được?”

“Nga, vậy là tốt rồi, ha ha ha. . .”

Giang Hãn cười đến toét cả miệng.

“Như vậy thì hoàn hảo rồi, , chúng ta có một hài tử, sau đó ta còn có tiểu dương, ha ha ha, còn có người có thể hạnh phúc hơn ta sao? Tiểu dương a, người không nói cho ta biết thì thôi, hôm nay người nói cho ta rồi, khiến ta càng muốn yêu người hơn.”

Hãn nói xong liền liếm láp vành tai Bách Vị, thân thể không ngừng cọ sát.

Bách Vị ngẩn người không nói ra lời, nghĩ thầm Hãn ca ca sao lại có loại phản ứng này? Nam nhân sinh hài tử, hãn chẳng lẽ không thấy kinh khủng sao?

Bất quá nghĩ lại, ân, quả thực là Giang Hãn có thể chấp nhận loại chuyện này, thời điểm hãn biết chính là yêu tinh cũng không có sợ, Vì vậy hãn cũng yên tâm, nghĩ thầm như vậy là tốt rồi, chính rốt cục có thể toàn tâm toàn ý yêu Hãn ca ca rồi.

Một phen điên loạn đảo phượng, Giang Hãn cùng Bách Vị mãi cho đến nửa đêm mới tạm thỏa nguyện mà dừng lại. Hai người tắm rửa xong xuôi

Giang Hãn biết Bách Vị lần đầu tiên hầu hạ mình, khó tránh khỏi đau đớn, vì vậy liền ôm hãn trò chuyện trên giường, câu được câu không, nhằm làm phân tán lực chú ý của hãn, tránh cho hãn nhớ tới thân mình đau nhức, đỡ cho hãn ngủ được là tốt rồi.

Đang nói, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề, vì vậy hiếu kỳ nói:

“Bách Vị, người rốt cuộc là yêu tinh gì?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Bách Vị mở to hai mắt nhìn, không tin tưởng nói:

“Hãn ca ca, người sao lại hỏi cái loại vấn đề này? Người cùng ta sắp có con thừa tự rồi, vậy mà còn hỏi ta là yêu tinh gì? Người. . . Người không thấy nguyên hình của ta sao? Hơn nữa nhũ danh của ta còn gọi Tiểu Dương, ta cũng nói qua ta là dê rồi, người. . . Người không phải ngốc nghếch đến thế chứ?”

Giang Hãn cười nói:“Ta cũng thấy nguyên hình của người dường như là dê, thế nhưng nào có con dê nào lớn như vậy

đâu? Người trông to như con trâu vậy. Nói như vậy, nguyên hình của người đích thật là dê rồi?”

Bách Vị liền cười nói:

“Đó là tự nhiên, ta là yêu tinh tu luyện nghìn năm, lớn một chút có cái gì ngạc nhiên, người không thấy bằng hữu của ta đó chứ, nếu thấy rồi, cam đoan người sẽ bị hù dọa đến ngất đi mất.”

Hai người vừa nói chuyện, dần dần liền ngủ mất, đến lúc mặt trời lên cao, Giang Hãn phải thức dậy làm việc, Bách Vị sau khi được ngủ một giấc thoải mái, cũng hăng hái đứng lên, rửa mặt chải đầu xong

xuôi, thì thấy Hương Tuyết bưng một cái rổ đi đến, một bên cười nói:

“Bách Vị mau tới, xem ta mang cho ngươi cái gì này, là bữa sáng ngươi thích nhất nga.”

Bách Vị vừa nghe thấy thế, lại ngửi thấy mùi cỏ xanh thơm mát, mừng rỡ kêu một tiếng, nhảy người lên chạy về phía cái rổ, một bên nhào tới trên người hương tuyết cọ cọ, ha hả cười nói:

“Hương tuyết tỷ tỷ ngươi thật tốt, ngươi sao lại biết ta thích ăn cỏ xanh?”

Hương Tuyết véo nhẹ mũi hắn nói:

“Ngươi a, ngươi là dương yêu mà, dê không phải đều thích ăn cỏ xanh sao? Ngươi chẳng lẽ có thể ngoại lệ? Hơn nữa, trước đây mọi người nhìn thấy một cái bóng trắng ở hậu viện còn không phải là ngươi sao? Ngươi vì ăn vụng cỏ xanh, ngay cả nguyên hình đều lộ ra, có thể thấy được mức độ yêu

thích của ngươi đối với cỏ xanh a.”

Nàng vừa nói vừa đem cái rổ để lên bàn:

“Được rồi, chỗ cỏ này đủ cho ngươi ăn sáng không?” Bách Vị mãnh liệt gật đầu, sau đó lại đứng lên cười nói:

“Hương Tuyết tỷ tỷ, ta có thể biến trở về . . . nguyên hình ăn những cây cỏ xanh này hay không?”

Ngươi biết đấy, miệng của loài người quá nhỏ, không bằng mồm của ta khi trở về nguyên hình đâu.”

Nói xong thấy hương tuyết cười gật đầu, hắn vui mừng kêu một tiếng, quay người lại, liền biến thành đại dương Hương Tuyết vừa nhìn thấy hôm qua, dùng hai móng trước nâng rổ lên, vui sướng đứng lên ăn.

Chú thích(1) Biên chiếu : đan chiếu

(2) “chích tiện uyên ương bất tiện tiên” : thà là uyên ương không làm tiên Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 7

Hiện tại Bách Vị quả thật đang trải qua cảm giác ” thà làm uyên ương không làm tiên”, Giang Hân thương hắn sủng hắn chưa từng thấy, Hương Tuyết mỗi ngày đều bảo gia nhân trong phủ chuẩn bị mấy rổ cỏ xanh cho hắn ăn sáng ăn trưa, có đôi khi Bách Vị lại biến về nguyên hình, tự mình ra hậu viện an nhàn chậm rãi ăn cỏ, rất nhanh, cây cỏ trong hậu viện đều bị Bách Vị ăn hết sạch, bọn người hầu sủng hắn, liền lên trên núi cắt cỏ xanh tươi non về cho hắn, làm cho Tiểu Dương hết sức cảm động, đến ngay cả Vụ Ân Sơn ở nơi nào cũng đều quên hết.

Chỉ bất quá từ đó thật sự là quá nhàn nhã, nhàn nhã đến mức Bách Vị rất nhanh liền buồn tẻ không vui, dù sao hắn cũng không thể suốt ngày chỉ biết đi ăn cỏ, Giang Hân nhìn ra hắn là tại vì trong phủ không có việc gì làm mà buồn tẻ thì lo lắng vô cùng, liền nghĩ đến việc cho hắn làm gì đó, có lẽ như vậy hắn sẽ không bị dè nén nữa.Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Tiểu Dương là tới đây vì cáo thị mời sư gia, hiện tại xem ra vị trí sư gia hắn hiển nhiên là đảm đương không nổi, nhưng bởi vì hai ngày trước lão nho thường than phiền bọn tiểu hài tử quá mức nghịch ngợm, rất khó quản lý, thường ngày trên lớp thì nói chuyện, lúc kiểm tra thì chép sách trong sách. Vì vậy Giang Hân liền nảy ra chủ ý.

Hôm nay Giang Hân mời cả Bách Vị và tiên sinh tới, nói với bọn họ:

“Tiên sinh, người tuổi tác đã cao, hèn chi mấy thằng tiểu tử đó dám khi dễ ngươi, hôm nay ta đưa

Bách Vị đến bên cạnh giúp đỡ ngươi, phạm là có kẻ không nghe lời hoặc là nghịch ngợm quấy rối, dám chép sách lúc kiểm tra, liền nhượng Bách Vị trách phạt bọn chúng, như vậy tiên sinh cũng không

tức giận tới một nhọc, mà công khóa cũng bổ ích hơn, tiên sinh nghĩ sao?”

Lão nho nghe nói như thế, tự nhiên đầy mặt vui mừng.

Bách Vị nghe thấy chức vụ này, cũng thấy thập phần thú vị. Vì vậy Giang Hân đã đem một cây roi đưa tới tay Bách Vị, sủng nịch cười nói:

“Tiểu Dương a, tính cách của người thực sự rất mềm yếu thiện lương, sợ dĩ ta cấp cho người cây roi này là mong muốn người có thể dùng cây roi này nghiêm khắc trừng phạt những đệ tử không chịu tiến bộ, chân chính làm theo được kinh điển danh ngôn của người: “Vốn dễ không dễ chọc”, chớ để chỉ là lời nói ngoài miệng, người có thể làm được không?”

Bách Vị gật đầu không ngừng, cầm lấy roi vui vẻ đứng lên, hân quả thật đang rất hài lòng. Giang Hân tuy rằng nói như vậy, nhưng hân biết rõ tính cách của Bách Vị, vì vậy tập trung tất cả bọn đệ tử

đến, lạnh lùng nói:

“Gần đây ta nghe tiên sinh nói, các người học tập lười biếng, khi kiểm tra còn giở thủ đoạn, bởi vậy hôm nay ta đưa Bách Vị đến giúp tiên sinh quản lý các người, các người đều chú ý cho ta, nếu còn tiếp tục lười biếng, cây roi trong tay Bách Vị sẽ không tha cho bất cứ ai.”

Bách Vị liền làm ra vẻ tức giận tiến lên, ba ba quát mấy roi, cười ha ha nói:

“Ta nói cho các người biết a, bản dương không phải dễ chọc đâu, nếu sau này còn dám không nghe lời, người nào cũng sẽ được cây roi này ” hầu hạ” như nhau.”

Giang Hân cũng thừa dịp nói tiếp :

” Chắc hẳn các người cũng biết, Bách Vị tuy rằng lớn lên khả ái, bất quá hân lại là yêu tinh, sau này các người có ai còn dám không nghe lời, cẩn thận làm hân nóng nảy, hân sẽ một ngụm nuốt chửng các người vào bụng, nghe rõ rồi chứ?”

Bọn tiểu tử này tất cả đều mới có khoảng 11 tuổi, đứa lớn nhất cũng mới mười ba tuổi, thường ngày tuy rằng nghịch ngợm gây sự không gì không làm, nhưng lúc này do khiếp sợ uy phong của Giang Hân cùng thân phận yêu tinh của Bách Vị, dĩ nhiên đều ngoan ngoãn nghe lời.

Tiên sinh ở bên cạnh nhìn, cũng không nhịn được mà mỉm cười, thầm nghĩ những tiểu tử này đều là con nhà quyền quý, luôn chơi bởi lêu lổng, cuối cùng cũng có người chế ngự rồi, lão từ nay về sau liền không cần hao tổn tâm trí nữa, cuối cùng cũng có thể được hưởng thanh nhàn rồi.

Bách Vị hài lòng tiếp nhận công việc, cũng không chờ lâu, ngày thứ hai liền đi nhậm chức, khi Giang Hân bị hân làm cho thức dậy thì thấy Tiểu Dương thường ngày luôn ngoan ngoãn nằm trong lòng mình đã biến mất từ lúc nào, làm cho hân có một cảm giác mất mát, lưu luyến vuốt ve cái chăn mềm

mại, hân thở dài, lẩm bẩm:

“Không nghĩ tới Tiểu Dương lại quá chăm chỉ như vậy a, người nói lúc này người chạy đi có ích lợi gì, trời còn chưa sáng, tiên sinh và bọn đệ tử vẫn chưa ai có mặt đâu.”

Lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, vừa xoay người lại nhìn, chỉ thấy Bách Vị y phục chỉnh tề đang ủ rũ quay về, vừa nhìn thấy hân, Tiểu Dương liền nhào tới, ghen ngào nói:

“Hân ca ca, bọn họ hảo lười biếng, tiên sinh lười biếng, học sinh cũng lười biếng, ta ở đó đợi bọn họ đã lâu, thể nhưng căn bản là không có ai tới cả, ô ô ô, Hân ca ca người phải nghiêm phạt bọn họ a.”

“Tiểu Dương ngoan, nào có ai sớm như vậy đã đến trường a, lúc này tất cả mọi người còn đang nằm ngủ trong chăn thôi, canh ba đã thấp đèn thế này, sợ rằng trong tộc chỉ có một mình ta thôi.”

Giang Hân đứng lên sờ sờ đầu Bách Vị:” Cho nên sau này người nhớ kỹ, không cần dậy sớm như vậy, chờ sau khi ta thức dậy, người ngủ

tiếp một giấc, sau đó bắt đầu làm việc sẽ rất đúng giờ.”

“Ta hiểu được.”

Bách Vị chớp chớp hai hàng mi dài, đôi mắt to tròn lúc này đang ngập đầy nước thật mê hoặc làm cho Giang Hãn suýt chút nữa không khống chế được, đã nghĩ tái bính hần một lần, bất quá rốt cuộc đúng là Kim Lăng đệ nhất công tử, định lực siêu phàm, bởi vậy Giang Hãn bất quá chỉ chảy xuống một đạo nước bọt mà thôi, hơn nữa sau đó hần cũng rất điềm tĩnh lấy tay lau đi ngay.

Từ đó về sau Bách Vị liền vui sướng phụ trách nhiệm vụ giám sát bọn đệ tử học hành, Giang Hãn thấy hần mỗi ngày mang bộ dạng cực kỳ hứng thú trở về, cũng cảm thấy thập phần mừng rỡ.

Thỉnh thoảng hai người cũng sẽ ra ngoài thành Kim Lăng dạo chơi, càng làm cho Tiểu Dương mở rộng nhân giới về giới nhân gian phồn hoa này, căn bản đã đem việc phi tiên vứt bỏ khỏi tâm trí, thế cho nên có đôi khi nửa đêm hần tỉnh giấc, nghĩ tới ngàn năm tu luyện của mình lại đổi lấy kết quả này, cũng không khỏi trên mặt từng đợt nóng rần lên, thầm nghĩ nếu như thượng giới tiên yêu biết được các ngài ấy đã có một đệ tử tâm tính bất kiên định như thế này, không biết có bị làm cho tức giận đến sùi bọt mép hay không nữa.

Bất quá ngày vui ngắn chẳng tày gang(1), không đến vài ngày, Giang Hãn liền phát hiện Tiểu Dương bắt đầu rầu rĩ không vui, hỏi hần rốt cuộc vì sao hần cũng không nói, vừa lúc gần đây Giang Hãn thực sự bận rộn, thấy Tiểu Dương chỉ là có chút u sầu, lại nghĩ hần vì hoài niệm đồng bọn trên Vụ Ấn Sơn, cho nên mới có tâm trạng như vậy, bởi vậy mỗi ngày liền mời đào kép đến biểu diễn cho hần xem, còn mình thì vẫn bôn ba ở bên ngoài, có đôi khi buổi tối cũng sẽ bồi hần bắn pháo hoa để mua vui, làm cho mọi người trong thành Kim Lăng đều chạy đến phụ cận Giang phủ để chiêm ngưỡng.

Nhưng Tiểu Dương càng ngày càng buồn bã, Giang Hãn cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ. Vì vậy, có một hôm hần thức dậy sớm, làm bộ chuẩn bị xuất môn như bình thường, nhưng thực chất hần chỉ đi ra ngoài

phủ một vòng rồi liền trở về, trốn ở một góc khuất để xem xét động tĩnh trong phòng của Tiểu Dương.

Chỉ chốc lát sau, cửa liền mở ra, Hương Tuyết đưa Bách Vị đi ra, mà cái làm Giang Hãn buồn bực chính là, nàng cư nhiên lại đưa cho Tiểu Dương một chiếc khăn tay mới tinh, dưới ánh nắng, Giang Hãn thấy rõ ràng đó là một chiếc khăn tay được thêu một đôi uyên ương hí thủy(2), tâm tư hần thay đổi thật nhanh, sau đó giận tím mặt, thầm nghĩ không phải chỉ có mấy hôm ta bận rộn không ở nhà, Hương Tuyết lại dám ái mộ mỹ mạo của Tiểu Dương, còn biết hần là yêu tinh pháp lực vô biên, lại

dám lớn mật câu dẫn hần sao?

Bách Vị đang phải hầu hạ dưới thân nam nhân, nay lại cảm thụ được tư vị nữ nhân, bởi vậy Bách Vị không nhin được đã bị nàng câu dẫn, hần cảm thấy có lỗi với ta, cho nên trong lòng mâu thuẫn, khổ

tâm, mấy ngày nay mới biến thành dáng vẻ như vậy. Càng nghĩ càng thấy rất có lý

Vì vậy đợi Tiểu Dương đi rồi, hần liền đi tới trước cửa phòng, đẩy cửa ra đi vào. Hương Tuyết đang ngồi thêu trong phòng, nghe thấy tiếng mở cửa, vội vàng ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy hần, không

khỏi kinh ngạc nói:

“Gia, sao hôm nay người có thể trở về sớm như vậy?”

Trong lòng Giang Hãn lại càng bực bội, nghĩ muốn nhìn một chút, nữ nhân này thật là khéo diễn trò, cư nhiên nửa điểm hoảng loạn cũng không có, nhưng chỉ dựa vào một chút định lực này mà muốn so với ta sao, hần liền tức giận nói:

“Ta trở lại sớm như vậy, đương nhiên là có nguyên nhân, nói lầm bầm, ta cũng không tin, lấy uy danh Kim Lăng thành đệ nhất công tử của ta, lại không quản được hậu viện của mình sao?”

Hần vừa nói, một bên ngồi xuống ghế, đập mạnh một chưởng lên bàn.

Hương tuyết là người thông minh, vừa nghe liền biết lời này là có chủ đích, nói không chừng là

gia đang nói về mình, bởi vậy trầm ngâm một chút, chậm chậm đứng lên, sau đó liền quỳ xuống nói “Gia, nô tỳ không biết ngài vì sao lại nói như vậy, là hướng về người khác, hay là chỉ nô tỳ, nhưng

nô tỳ tự nhận là sau khi đến Giang phủ thì luôn tuân theo khuôn phép cũ, an phận thủ thường, tận tâm tận lực hầu hạ phu nhân, chưa bao giờ dám vượt quá giới hạn của mình, hôm nay nô tỳ cả gan, nếu đúng là gia nói về nô tỳ, mong rằng gia nói thẳng, nô tỳ sẽ lập tức sửa chữa cho tốt, nhưng nếu ngài có gì đó hiểu lầm nô tỳ, nô tỳ có chết cũng vẫn bị oan uổng.”

Giang Hân nghĩ thầm nàng ta mồm miệng thật lạnh lợi a, lập tức cười lạnh một tiếng nói:

“Oan uổng? Người vẫn còn dám nói đến hai chữ oan uổng, không sai, ta biết người tận tâm tận lực

hầu hạ Bách Vị, chỉ bất quá, ta lại lo lắng người hầu hạ quá tận tâm tận lực mất rồi. Người đã muốn làm rõ, ta cũng không cần phải giữ thể diện cho người nữa, Hương Tuyết, chính người nói, có đúng hay không người câu dẫn Bách Vị, thế cho nên mấy ngày nay hân rầu rĩ không vui, vì hân đã tham luyện mỹ

sắc của người, cảm thấy có lỗi với ta, vì vậy suốt ngày không vui”

Hân càng nói lại càng bức bối, trong đầu nghĩ muốn nhân lúc Bách Vị không ở trong phủ đuổi Hương tuyết này đi.

Đối với Hương Tuyết mà nói, những lời này thực sự là ngũ lôi oanh đỉnh, sắc mặt của nàng trong nháy mắt liền đỏ bừng lên, nhẹn không được cao giọng nói:

“Gia đang nói cái gì vậy?” Hương Tuyết tuy rằng xuất thân thanh lâu, nhưng cũng là do bị phụ thân bán vào, chứ không phải là bởi vì nô tỳ trời sinh *** đang không biết liêm sỉ, nếu không có bị ép, nô tỳ sao lại mạo hiểm cầu gia cứu nô tỳ ra khỏi nơi đó, Bách Vị là chủ tử của nô tỳ, nhưng trong thâm tâm nô tỳ luôn coi hân là tiểu đệ đệ của mình mà đối đãi, tuy là có chút quá phận, nhưng nô tỳ là thật tâm thương yêu hân, này cùng với tình cảm của gia đối với hân hoàn toàn là bất đồng, nô tỳ cùng Bách Vị trong sáng như nhật nguyệt, nếu gia thực sự không tin, nô tỳ nguyện lấy cái chết để tỏ rõ sự trong

sạch của mình.”

Giang Hân nhìn nàng kích động nói ra, trong lòng âm thầm suy nghĩ, có khả năng mình thật sự đã oan uổng cho Hương Tuyết, bởi vậy liền thu liễm vài phần giận dữ nói:

“Đã như vậy, ngày hôm nay vì sao người lại cho hân khăn thêu uyên ương hí thủy?” Ta đứng trên hành lang đã thấy hết rồi, người giải thích thế nào đây?”

Hương Tuyết nói:

“Gia, nô tỳ không phải hôm nay mới đưa khăn cho hân, mà là hiện tại mỗi ngày nô tỳ đều phải cho hân một chiếc khăn lụa. ”

Nàng vừa nói vừa lấy mấy chiếc khăn ở hai bên tủ ra đưa cho Giang Hân:

“Thỉnh Gia nhìn xem, nô tỳ mỗi ngày đều phải cấp cho Bách Vị một chiếc khăn để hân mang đi,

cũng không biết chuyện gì xảy ra, mấy ngày này hân trở về, những chiếc khăn đều rách nát, không dùng được nữa, hỏi hân cũng không nói, nô tỳ làm sao dám ép hỏi hân, không thể làm gì khác hơn là để mặc hân, dù sao thêu khăn này cũng không vất vả, về phần hình uyên ương hí thủy, thực sự không phải chủ ý của nô tỳ, Bách Vị nói thời gian hân còn là dè, đã từng cùng chơi đùa với một con vịt, tình cảm rất tốt, bởi vậy thấy trên khăn thêu hình con vịt liền nhớ lại chuyện cũ, nô tỳ nói qua đây là uyên ương, điều không phải vịt hoang lại càng không phải là con vịt đó, hân cũng không nghe, về phần hân vì sao mỗi ngày đem khăn lần qua lần lại thành hình dáng này, cùng với nguyên nhân mấy ngày này hân rầu rĩ không vui, nô tỳ cũng buồn bức, lại đoán đại khái nguyên do là ở học đường, hôm nay nếu gia đã sinh

nghi, sao không đến học đường lặng lẽ kiểm tra một phen?”

Giang Hân nghe Hương Tuyết nói như vậy, cảm thấy rất có lý, vì vậy ôn tồn nói:

“Ta nhất thời tức giận, oan uổng người rồi, đã như vậy, người cùng ta đến học đường âm thầm kiểm tra đi.”

Hương Tuyết vui vẻ đứng lên nói:

“Nô tỳ sớm đã muốn làm như vậy rồi, nhưng học đường là trọng địa, nô tỳ chỉ là một nữ tử, saodám tùy tiện đặt chân vào, bởi vậy mỗi khi nghĩ đến đây liền không dám đi tới đó.”

Hai người lập tức đi đến học đường, ở rất xa đã nghe thấy tiếng đọc sách vang vang, Giang Hân thập phần vui mừng, thầm nghĩ đệ tử trong tộc nếu đều chăm chỉ học tập như vậy, hẳn sẽ không cần phải lo nghĩ không có người kế thừa sản nghiệp Giang gia nữa. Vừa nghĩ, liền đi tới cạnh cửa sổ, dùng nước bọt chấm lên ngón tay, đâm thủng cửa để nhìn vào, Hương Tuyết lập tức làm theo hẳn nhìn vào bên trong.

Chú thích

(1) Ngày vui ngắn chẳng tày gang : điều tốt đẹp không tồn tại mãi

(2) uyên ương hí thủy: đôi uyên ương nô đùa trong nước

Ai ngờ vừa mới nhìn vào trong, cả Giang Hân lẫn Hương Tuyết đều giận sôi lên.

Bên trong phần lớn bọn đệ tử đều ngồi nghiêm chỉnh đọc sách, thế nhưng có mấy hài tử bộ dáng thông minh sắc sảo ở phía sau chỉ ngồi nghịch giấy tạo ra vài tiếng ” Ba ba ” đối lập rõ ràng với âm thanh đọc sách kia.

Tái nhìn về phía trước, chỉ thấy Bách Vị hung dữ nhìn chằm chằm mấy tên đệ tử, trong miệng ngậm một cái khăn lụa, nhìn kỹ thì thấy đó chính là cái khăn sáng nay Hương Tuyết đưa cho hẳn, mặt trên

chiếc khăn đã bị hẳn cắn rách, sau đó lại thấy Bách Vị cuộn khăn lại, quay mặt kia lên tiếp tục cắn.

Giang Hân liền đi nhanh tới trước cửa học đường, đẩy cửa ra đi vào, nhất thời mọi tiếng đọc sách và lật giấy đều ngừng lại

Bách Vị thấy hẳn, hoảng hốt một lúc rồi đứng lên, áp ứng:

“Hân. . . Hân ca ca, người. . . Sao người lại tới đây?”

Nói xong hẳn ủy khuất dừng lại, tựa hồ có rất nhiều việc muốn nói, nhưng cuối nhưng cái gì cũng

không nói, chỉ là trên đôi mắt to tròn của hẳn rơm rớm nước mắt, biểu hiện ra hẳn đích xác thập phần ủy khuất.

” Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?”

Giang Hân lập tức lớn tiếng chất vấn, Bách Vị sợ hãi liền cúi gằm đầu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong miệng không biết thì thảo cái gì

Giang Hân tự nhận nội lực cao cường, nhưng mà nghe một hồi vẫn không nghe rõ được hẳn đang nói cái gì.

Hương Tuyết cũng bối rối theo, đi tới bên người Bách Vị nói:

” Bách Vị , người có ủy khuất gì thì cứ nói, gia sẽ làm chủ cho người mà, người đừng sợ hãi nữa, vừa nãy không phải gia nói người đâu, gia yêu thương người còn không hết mà.”

Giang Hân nghiêm khắc nhìn về phía mấy đệ tử lúc nãy ngồi nghịch sách, lạnh lùng nói:

“Các người đến trường lại không chịu đọc sách, có phải là muốn làm phản rồi hay không? Nói, có đúng các người khi dễ Bách Vị hay không?”

Mấy người đó nhìn nhau một chút, sau đó tất cả liền đồng thanh nói:

“Tộc trưởng thúc thúc bài tập của chúng ta đều đã hoàn thành xong rồi, tiên sinh cũng không có giao thêm cho chúng ta, những bài tập này chỉ dành cho bọn đệ tử gốc gác kia thôi, chúng ta đều có thể giải đáp hết rồi.”

Bọn họ vừa dứt lời, Bách Vị bỗng nhiên nhào tới trong lòng Giang Hãn, khóc thút thút nói:

“Hãn ca ca, bọn họ, chính là bọn họ khi dễ ta, khi dễ ta cùng tiên sinh, ô ô ô. . .”

“Bách Vị, người chậm rãi nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Giang Hãn vỗ vỗ vai trấn an hãn, sau đó tàn bạo trừng mắt nhìn mấy tên tiểu tử thối kia, trong lòng hãn hiểu rõ, mấy hài tử này đích thật là cực kỳ thông minh, tính tình lại kiêu ngạo, bản thân hãn vẫn muốn tìm một cơ hội để cho bọn họ rèn luyện một chút, nhưng vì tuổi tác bọn chúng còn quá nhỏ, bởi vậy cũng chưa có tìm được cơ hội thích hợp.

Chợt nghe Bách Vị vừa khóc vừa nói :

“Bọn họ. . . Bọn họ không nghe sư phụ nói, ta phát roi, bọn họ. . . Bọn họ lại đồng thanh bắt chước câu nói của ta ”

” Bồn dương không phải dễ chọc đâu”

“Sau đó tất cả đệ tử đều cười ha ha, ô ô ô, Hãn ca ca, ta. . . Ta không xứng đáng với chức vụ, ta không có hoàn thành tốt nhiệm vụ người giao cho, ô ô ô. . . Hãn ca ca, ta thực sự là vô dụng, ta ngay cả mấy tiểu hài tử cũng không quản được.”

Giang Hãn một bên nghe, trong đầu đã tự động phác lên tình cảnh lúc đó, thương cảm Bách Vị quát roi trên học đường, thế nhưng bởi vì mềm lòng, roi này cũng chẳng quất vào ai, lại làm rơi cả roi, làm cho mấy tên tiểu ác ma này nhìn thấu bản tính của hãn, tuyệt không sợ hãn, thậm chí còn nhại lại câu cửa miệng của hãn mà giễu cợt

Tiểu Dương lại là một yêu tinh hiền lành tốt bụng, đối với những đệ tử này thật sự là không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là cầm giặc xé rách khăn tay để trút giận, bắt đắc dĩ lại trở thành một cử chỉ rất đáng yêu của hãn.

” Mấy người các người, tan học đến gặp ta.”

Giang Hãn quyết định phải cùng mấy tiểu tử kia hảo hảo nói chuyện một lần, bọn họ tuy rằng niên kỷ còn nhỏ, nhưng thông minh tài trí thậm chí còn hơn người đã trưởng thành, cần phải dạy bọn chúng một ít lễ nghĩa liêm sỉ, đạo lý nhân sinh rồi

Ngoại trừ chính hãn, có lẽ không ai có thể áp đảo được những tiểu tử kia, ngay cả lão tiên sinh cũng không quản được, cho nên Bách Vị quản không được bọn họ cũng là bình thường.

“Hãn ca ca, có phải người muốn khai trừ ta hay không?”

Bách Vị ngẩng đầu, mở to hai mắt đắm lệ nhìn Giang Hãn. Lại nghe hãn ôn hòa nói:

“Không có, ta không có khai trừ Bách Vị, người thích ở chỗ này, nếu như không tức giận thì tiếp tục ở chỗ này đi, bọn tiểu quỷ nghịch ngợm này tối nay ta sẽ hảo hảo giáo huấn, ta cam đoan, bọn họ ngày mai không bao giờ như vậy nữa.”

Hãn biết rõ rằng đối phó những tiểu tử kia không thể dùng vũ lực, có lẽ cùng bọn chúng giảng đạo lý, là biện pháp duy nhất.

“Thật vậy chăng?”

Bách Vị vẫn là hai mắt đắm lệ, hai tay vẫn giằng xé chiếc khăn lụa, Giang Hãn nhìn động tác cùng vẻ mặt ngây thơ vô tội của hãn, trong lòng cảm thấy phi thường khả ái, thậm chí tuy rằng phải nghiêm phạt mấy tiểu tử không nghe lời kia một chút, thế nhưng động tác này của Bách Vị nhất định phải ghi nhớ,

một ngày nào đó ở trên giường có cái gì tiểu ma sát, không cần cái gì khác, chỉ cần nhìn thấy động tác này của hắn, liền có thể gia tăng không ít tình thú rồi.

Bất quá lời này đương nhiên không thể nói ra, Giang Hãn cùng tiên sinh nói chuyện với nhau vài câu, liền nhượng Bách Vĩ cùng Hương Tuyết về phòng trước, chờ hắn hảo hảo trừng trị mấy tiểu tử nghịch ngợm kia, chập tối sẽ trở về sau.

Vì vậy Bách Vĩ khi về tới trong phòng thì tưởng tượng ra rất nhiều thứ, trong đầu hiện lên một hình ảnh vô cùng tươi sáng, mấy tiểu tử nghịch ngợm đó cũng học theo các đệ tử khác ngoan ngoãn đọc sách, khi nhìn thấy mình sẽ đứng lên hô “Bách Vĩ tiên sinh”, hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng nhịn không được mà cười ra tiếng.

Buổi tối Giang Hãn trở về, quả nhiên làm cho mấy tiểu tử kia ngoan ngoãn hắn lên, cũng không biết

hắn dùng biện pháp gì, quả nhiên mấy tiểu tử này từ đó an phận hơn

Bất quá đương nhiên cũng không có giống như tưởng tượng của Bách Vĩ mà cung kính gọi hắn là Bách Vĩ tiên sinh, nhưng vẫn tuân theo căn dặn của Giang Hãn, tiên sinh giao thêm bài tập cho bọn hắn

từ nay về sau bọn họ không bao giờ Sinh sự chơi đùa tại lớp học nữa. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Ngày lại ngày trôi qua, mới đó mà đã qua hai tháng, một ngày Giang Hãn sau khi hoàn tất việc làm ăn, liền trở về chuẩn bị cùng Tiểu Dương đến sông Tần Hoài để du ngoạn trên thuyền hoa

Hắn đã sớm muốn đưa Bách Vĩ đi tham quan nơi đẹp nhất Kim Lăng thành này, bất quá hắn lại sợ Bách Vĩ hiểu lầm là bản thân hắn lưu luyến nữ sắc, cái nữa là bởi vì Bách Vĩ thực sự quá mức tuấn mỹ, hắn không thích người khác nhìn chằm chằm vào Tiểu Dương của hắn, bởi vậy thủy chung chưa thể đi được.

Tối nay sở dĩ muốn dẫn hắn đi, là bởi vì hắn thấy tình cảm của hai người đã gần bó vững chắc rồi, hơn nữa Bách Vĩ lại toàn tâm toàn ý tín nhiệm hắn, mà chính hắn từ sau khi có Bách Vĩ cho tới bây giờ đều là đứng giờ về nhà, mặc dù là dẫn Tiểu Dương đến thuyền hoa, Bách Vĩ hắn là cũng sẽ không ăn dấm chua đâu.

Ngoài ra hoa khôi tối nay nhất định rất xinh đẹp nên bên ngoài sẽ cực kỳ náo nhiệt, hoa đăng cũng đều là thập phần mỹ lệ, bởi vậy hắn toàn tâm toàn ý muốn dẫn Bách Vĩ đi đến đó chơi, Bách Vĩ chắc chắn chưa từng nhìn thấy những thứ đó bao giờ.

Ai ngờ khi đi vào phòng, đang muốn nói cho trù phòng tối nay không cần chuẩn bị cơm, lại thấy Bách Vĩ nhú nhú mày, ngồi ở trên giường rầu rĩ không vui, hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái, vội hỏi xem bảo bối bị làm sao, nhưng Bách Vĩ chỉ nhìn hắn một cái, liền nói chẳng qua là cảm thấy buồn bực một chút thôi, không có việc gì, Giang Hãn thấy hắn không muốn nói, cũng không muốn tái ép buộc hắn, đành phải len lén ra ngoài hỏi Hương Tuyết, kết quả ngay cả Hương Tuyết cũng không biết vì sao.

Vì vậy hắn nghi ngờ bọn đệ tử ở học đường lại nghịch ngợm làm cho Bách Vĩ khó chịu, vừa lúc ngày hôm sau Bách Vĩ nói thân thể khó chịu, không muốn đi học đường.

Vì vậy Giang Hãn phát hỏa, nổi giận đùng đùng tiến vào học đường, không đợi tiên sinh cùng bọn đệ tử mở lời liền đem bọn chúng mắng nhiếc không tiếc lời, khi hắn mắng xong rồi, lúc này tiên sinh

mới nơm nớp lo sợ nói:

”Giang . . . Giang công tử, người nói cái gì vậy, hai ngày nay biểu hiện đích thực ưu tú, Bách Vĩ rầu rĩ không vui cũng không phải bởi vì bọn họ a, vừa rồi thật là oan uổng cho bọn họ.”

Giang Hãn ngậy ngậy cả người, đang chán nản muốn ly khai, nhưng mấy tiểu quỷ này đều là hạng người to gan lớn mật không gì sánh được, tuy rằng đúng là người trong họ tộc nhưng đều xông tới,

dùng những lời lúc trước Giang Hãn giáo dục bọn họ nói lại hắn, buộc hắn xin lỗi

Giang Hân vin vào uy nghiêm của tộc trưởng mà tránh né, nhưng không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là chật vật hướng những Tiểu quý này nói xin lỗi, vừa nói dứt lời liền tặng bọn chúng mỗi người một phần văn phòng tứ bảo để đền bù.

Giang Hân nghĩ nếu điều không phải là chuyện ở học đường, vậy hay là Bách Vĩ đang tưởng nhớ bằng hữu, vì vậy mỗi ngày vừa bận bịu sinh ý, vừa tìm mọi cách khuyên bảo hân, nhưng Bách Vĩ càng

ngày càng không vui, cỏ xanh cũng không cũng không ăn, mỗi đêm trần trọc vô pháp ngủ say

Giang Hân vừa hỏi chuyện gì, hân lại tìm ra một lý do không thể tưởng tượng nổi để bưng bít cho qua.

Giang Hân mất thấy đồ ăn tiểu dương thích nhất là cỏ xanh cũng không thể đả động hân, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối, bỗng nhiên có một ngày Hương Tuyết gọi hân ra ngoài phòng, đối hân lặng

lẽ cười nói:

“Gia của ta a, ta nhớ kỹ trước đây Bách Vĩ nói qua hân cũng là có thể mang thai đó, chẳng biết có phải thế không? Nếu là như vậy, hình dạng của hân liền không có gì kỳ quái cả.”Giang Hân như vậy trong lòng khẽ động, mừng rỡ nói:

“Cái gì? Người là nói, tiểu dương là có. . .”

Hương Tuyết vội vã đưa lên môi ra hiệu hân chớ có lên tiếng, một bên nói:

“Thường ngày ta hay nghe hân nói, hân tựa hồ là đối với hài tử có chút sợ hãi, cho nên người nghìn vạn lần chớ để cho hân biết, vạn nhất Tiểu Dương vì vậy mà đối với thai nhi trong bụng bất lợi, lắm của chúng ta có thể to lắm.”

Giang Hân gật đầu, thỉnh thoảng khi nói chuyện với nhau vào buổi tối, hân cũng cảm giác được Bách Vĩ kỳ thực cũng không muốn mang thai.

Lại nghe Hương Tuyết nói:

“Nói lý lẽ ta là một nữ nhi khuê các, những lời này ta không nên nói ra, nhưng ngày trước ta còn ở quê trồng trọt, cũng từng thấy qua mấy tỷ muội đã hoài thai, bộ dáng cùng Bách Vĩ bây giờ quả thật vô cùng giống nhau, cũng mệt mỏi không muốn hoạt động, cũng không thích ăn cái gì, phản ứng gay gắt như vậy, lại còn bị ới mửa rất nhiều, bởi vậy mới nói, người nên thỉnh một đại phu đến xem, nếu là có thai rồi, cũng đừng để cho hân nói cho Bách Vĩ, chúng ta lặng lẽ giấu diếm, đợi đến lúc hân không có biện pháp đối thai nhi bất lợi tái nói cho hân biết cũng không trễ cũng không muộn.”

Chủ ý này Giang Hân thập phần tán thành, đang muốn phân phó người đi làm, chợt nghe Bách Vĩ hô lớn trong phòng:

“Hân ca ca, Hương Tuyết, các người tiến vào, ta có chuyện này phải cùng các người nói cho rõ ràng.”

Hai người thoáng nhìn nhau, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đều sợ Bách Vĩ nghe thấy bọn họ nói, bất quá tỉ mỉ nghĩ, nơi này cách phòng ngủ khá xa, hai người lại nói nhỏ vô cùng, tuyệt đối hân không thể nào nghe được, chắc là Tiểu Dương có việc, vì vậy liền trả lời sau đó quay về phòng ngủ.

Mở rộng cửa, chỉ thấy Bách Vĩ ngồi ngay ngắn trên ghế, đôi mắt trong suốt dường như đang lên án mà nhìn bọn họ, viên mắt lấp lánh nước, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, bộ dáng có vẻ như sắp khóc đến nơi, trông thực sự là đáng yêu không kể xiết.

Nhất là Giang Hân, chịu không nổi dáng dấp Tiểu Dương nhà mình như vậy, vẫn chưa đi tới gần hân nhưng đã cảm thấy xương cốt có chút mềm yếu.

“Các người ở nơi nào len lén nói thầm cái gì? Người ca ca nói, dân gian có câu, bất luận là chuyện gì, vụng trộm nói lén sau lưng người khác đầu lưỡi sẽ bị kéo dài ra, các người ở sau lưng ta nói vậy,

còn không sợ đầu lưỡi bị nát vụn chịu không nổi sao?”

Giang Hân và Hương Tuyết cùng nhau lắc đầu, hương tuyết nói:

“Không có a Tiểu Dương, chúng ta không có ở sau lưng người nói vậy a, người vì sao lại nói như vậy, chúng ta đang thương lượng người gần đây mệt mỏi, lại không thích ăn cái gì, suy nghĩ người có đúng hay không bị bệnh, muốn mời một đại phu xem cho người, thực sự cũng không nói vậy gì về người cả.”

“Hừ hừ, quên đi, ta đều nghe thấy được, các người đã quên sao? Ta là yêu tinh, là yêu tinh, trời sinh thính tai hơn người.”

Bách Vị bĩu môi, một dòng nước mắt lại chảy dài trên gò má, hân chỉ vào Giang Hân cùng Hương

Tuyết khóc lóc kể lể nói:

“Các người đang nói ta không muốn mang thai, nói ta sẽ hại chết cục cưng, các người nói thỉnh đại phu lại xem cho ta có đúng là có hỉ mạch hay không, còn nói nếu như đúng là có hỉ mạch, cũng muốn lừa gạt ta, đợi cục cưng lớn lên rồi, ta không có biện pháp đối hân hạ thủ thì mới nói cho ta biết, nói,

có phải các người nói như vậy hay không?”

Hân tuy rằng là đang đặt câu hỏi, nhưng ngữ khí thì rõ ràng là đã khẳng định rồi, nói không sai một chữ, ngay cả Giang Hân và Hương Tuyết cố tình phản bác , cũng phản bác không được, đều sững sờ đứng đó.

Mắt thấy nước mắt Bách Vị lăn dài trên mặt, Giang Hân đành phải kiên trì đi tới trước mặt hân,

cười nói:

“Không sai, chúng ta vừa rồi đúng là có nói như vậy, nhưng chúng ta cũng là vì muốn tốt cho cả người và cục cưng, Bách Vị, lẽ nào người không muốn chúng ta có hài tử sao? Bảo bối mập mập trắng nõn, có đặc điểm của cả người và ta, không đến một năm sẽ bì bõm học nói, mở miệng gọi người mẹ, gọi ba ba, Bách Vị, người không muốn có một tiểu bảo bối như vậy sao? Bảo bối thuộc về hai

người chúng ta đó!”

Bách Vị chăm chú gật đầu:

“Ta nghĩ muốn a, ta nằm mơ đều muốn có một cục cưng lớn lên giống như Hân ca ca, làm sao ta lại có thể hạ thủ với cục cưng của mình chứ, các người ở sau lưng nói xấu ta như vậy, các người đều bại hoại như nhau, ta rất thương tâm, lẽ nào bình thường ta lưu lại cho các người ấn tượng xấu xa như

vậy sao?”

Giang Hân cùng Hương Tuyết vội vã lắc đầu nói:

“Không có a không có a, chúng ta tuyệt đối không bao giờ nghĩ như vậy.”

Nói xong Bách Vị lại khóc ròng lớn tiếng nói :

“Vậy sao các người lại vu oan cho ta, các người phải xin lỗi ta, các người phải bồi thường tinh thần đã bị thương tổn của ta, phạt các người phải mua một trăm con dê con dươg lớn lên, hiện nay những con dê ta đang nuôi đều lớn hết cả rồi, bắt hảo chơi, ô ô ô.”

Giang Hân cùng hương tuyết đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm náo loạn nửa ngày, Bách Vị cũng chỉ đưa ra chủ ý này, vì vậy liền vội vã đáp ứng.

Giang Hân linh cơ khẽ động, thừa dịp nói:

“Tiểu dương a, người dưỡng; bao nhiêu dê con cũng được, thế nhưng người phải nói cho ta biết, vì

sao mấy ngày này người không thích ăn cái gì, bộ dạng lại miễn cưỡng như thế, nếu người không như vậy, ta cùng Hương Tuyết làm sao có thể nghi ngờ là người đang có bảo bảo chứ, nếu như không phải là người đã hoài thai thì là tại sao ? bọn đệ tử ở học đường lại khi dễ người sao? Nhưng tiên sinh lại

nói không có a, tới lai, người nói cho Hân ca ca, ta sẽ làm chủ cho người.”

Vừa nói tới cái này, Bách Vị liền nhú mày, quá nửa ngày mới lắp bắp nói:

“Kỳ thực. . . Kỳ thực cũng không có gì, ta. . . Ta cũng không phải bởi vì mang thai mới thành ra bộ

dạng đó, mà là bởi vì ta bị đau răng! Ai, mấy ngày này răng đau nhức ta thực sự là không muốn sống, đau đến chết đi sống lại, bất quá cũng may hiện tại cuối cùng cũng bớt đau một chút rồi, ta nghĩ đến ngày mai đại khái sẽ không tái đau nhức nữa, đến lúc đó ta lại có thể ăn rất nhiều rất nhiều cỏ xanh, cả

người cũng sẽ khôi phục bình thường, các người cứ yên tâm được rồi. ”

Cái đáp án này thật đúng là khiến cho Giang Hân cùng Hương Tuyết không thể nói được gì, Giang

Hân có chút không dám tin tưởng nhìn Tiểu Dương nói:

“Người là yêu tinh cũng sẽ bị đau răng sao? Hơn nữa người đau răng, vì sao không dám nói cho ta biết? Đây cũng không phải chuyện gì mất mặt, hại ta còn chạy đi oan uổng mấy tiểu tử thối kia, vì thế bị bọn họ rất nhiều vết tài sản đó.”

Bách Vị cúi đầu, rầm rì nói:

“Cái kia. . . đúng là như người nói, người nói yêu tinh cũng có thể bị đau răng sao? Kỳ thực. . . Kỳ

thực tuyệt đại đa số yêu tinh đều không bị đau răng, chúng ta là yêu tinh mà, khả. . . Nhưng chúng ta cũng có bệnh tật, cứ một trăm năm, sẽ có một cái răng bị đau nhức đến chết đi sống lại vài ngày, bất luận dùng biện pháp gì cũng không đỡ đau được, ta thực sự nghĩ hao mất mặt, mới không dám nói cho các người, ai biết các người lại đi bịa chuyện nói oan cho ta, rốt cuộc chính là bức ta đem bí mật này

nói ra, ô ô ô, một trăm con dê không đủ, các người phải bồi ta hai trăm con dê mới được.”

“Được được được, hai trăm con dê, hai trăm con dê.”

Giang Hân rốt cục có thể thở dài một hơi, thầm nghĩ hoàn hảo, Tiểu Dương tuy rằng hơi tham lam,

nhưng không có đặt ra điều kiện, nếu là mỗi một con dê con lớn lại phải đổi con mới, Giang phủ ta sẽ biến thành chuồng dê mất, chỉ bất quá hần đòi hỏi lại không có hạn định, hắc hắc, lần này ta có thể đem hai con dê con cho hần ngoạn, đợi sau khi chúng lớn lên lại đổi hai con dê con khác, như vậy phải đổi đến một trăm lần mới đủ hai trăm con dê a, thời gian cũng không ngắn, Giang phủ có thể tránh được tình trạng bị biến thành chuồng dê a.

Hương Tuyết cũng ở một bên cười nói:

“Thật là, này có cái gì hao mất mặt chứ? Cũng không đến mức không thể nói cho ai biết được a,

yêu tinh thì làm sao? Yêu tinh tu luyện đến mức trở thành người được thì cũng như con người, cũng có thể ốm đau chứ, cũng không phải chuyện xấu xa gì . Quên đi quên đi, nếu răng hết đau rồi, ta đây đi lấy

cho người một rổ cỏ xanh, cho người ngày mai ăn cho đủ đi.”

Bách Vị lúc này đã bớt đau răng, vì vậy vừa nghe đến hai chữ cỏ xanh, không khỏi lập tức cười

tươi, trên mặt giống như hiện rõ hai chữ cảm tạ, khiến Hương Tuyết hé miệng cười, xoay người đi ra.

Giang Hân ở chỗ này nhìn không được ý nghĩ yêu thương, hơn nữa mấy ngày này hần thấy Bách Vị rầu rĩ không vui, cũng không miễn cưỡng hướng hần cầu hoan, thỉnh thoảng yêu cầu hai lần, Tiểu Dương đều nói không khỏe không chịu đáp ứng, bởi vậy đúng là đã bị cấm dục một thời gian, hôm nay sao còn có thể nhân được, liền ra ngoài phân phó gia nhân nếu không được gọi thì không cho phép ai đến quấy rầy, sau đó hần đóng cửa phòng, đem Tiểu Dương kéo lên giường, hai người mây mưa thất

thường mây mưa thất thường một phen

Sang ngày hôm sau bệnh đau răng của Bách Vị quả nhiên biến mất, tinh thần cao hứng gấp trăm lần, mang mấy rổ cỏ xanh Hương Tuyết cấp cho ăn đến sạch trơn, vẫn còn hô thiếu, hương tuyết sợ hãi nhìn hần, cũng không dám cho hần ăn nhiều, khó khăn lắm mới lừa được hần ăn hai khối điểm tâm, bản thân

ở một bên nhìn thân hình Bách Vị âm thầm suy nghĩ:

“ai, thoát nhìn quả nhiên không phải có thai, nhìn hần ăn thế này không giống người có thai a, chỉ là. . . Chỉ là ta sao lại thấy bụng hần đích xác nhô lên một khối ni, lẽ nào thật là ta nghi ngờ đến mức nhìn nhầm ư?”

“Hương Tuyết tỷ tỷ, người nhìn bụng ta làm gì, ta cũng đã nói cho người bên trong không có tiểu bảo bảo, người còn không tin sao?”

Bách Vị trong tay cầm hai cây ngô, ngậm đầy một miệng ngô mà nói, không có cỏ xanh, cây ngô với hần mà nói cũng là đồ ăn không tệ.

Hương Tuyết nhìn hần ăn đến ngô dính đầy mặt, trong lòng rốt cục triệt để tuyệt vọng, nghe Bách

Vị ngây ngô hỏi như vậy, không thể làm gì khác hơn là cười nói:

“Điều không phải, ta đương nhiên tin tưởng Bách Vị, chỉ bất quá người dù sao vẫn nên nhượng ta nhìn một chút đi, trông người ăn ngon như vậy, ta cũng sợ ta sẽ bị con sâu tham ăn lôi kéo, vậy nên

không thể làm gì khác hơn là nhìn bụng người a.”

“Cần gì phải vậy, người muốn ăn cứ nói, tới đây ăn cùng ta a. Kỳ thực cây ngô và cỏ xanh ăn đều rất ngon a.”

Hương tuyết đối với đề nghị của hần sợ đến liên tục xua tay: hay nói giỡn, ai có thể có cùng khẩu vị với hần a, hần muốn ăn cây ngô liền trực tiếp lột cả cây ngô ra gặm a, may mà răng của hần tốt, nếu không thì không biết sẽ đau nhức đến mức độ nào a.

Hương tuyết mỉm cười vừa lắc đầu, vừa đi ra ngoài, thầm nghĩ đúng rồi, Bách Vị ăn uống điên cuồng như vậy, không thấy bụng hần to ra thì mới là kỳ quái a, mình lại nghi ngờ là hần có thai, cũng thực sự là liên tưởng quá phong phú rồi.

Mới vừa đi đến phía trước, thì thấy Kiều Phúc dẫn theo một đại phu , đối nàng nói:

” Bách Vị hết đau răng chưa vậy? Gia đã thỉnh đại phu đến rồi, cứ để hần xem một chút đi.”

“Hần hết đau răng rồi, hiện tại hần đã ăn hết mấy rổ cỏ xanh với ngô, ta thấy nên mời đại phu quay trở về đi, bằng không hần biết gia đem chuyện hần đau răng nói cho người khác biết, khẳng định lại muốn phát hỏa.”

Kiều Phúc ngẫm lại cũng đúng, vì vậy thanh toán tiền cho đại phu rồi sai người cung kính tiễn hần về, một bên lẩm bẩm nói:

“Ai, lúc nào Phương đại phu trở về thì tốt rồi, cũng không cần thỉnh những lang băm này, vì thể diện của Giang phủ, không xem bệnh cũng phải trả tiền.”

Hương Tuyết biết hần đang nói về Phương đại phu của Giang phủ, là một đại phu còn hết sức trẻ tuổi, bởi vì thái độ làm người cuồng ngạo, thích dùng các phương thuốc cổ truyền, cho nên bị đồng đạo xa lánh, may mà trong lúc cấp bách Giang Hân đã thu nhận và giúp đỡ hần, từ đó về sau hần liền ở lại Giang phủ, nghe bọn hạ nhân nói, phạm là đã được hần chẩn bệnh, không có bất hảo, hiện tại Phương đại phu bởi vì đi phương Bắc hái thuốc, đã mấy tháng không có trở về Giang phủ, ngay cả Giang Hân

cũng thập phần lo lắng

Lại bình an vô sự qua hơn một tháng, Hương Tuyết nhưng là thấy Bách Vị càng ngày càng không thích hợp, tiểu gia hỏa này cái bụng càng ngày càng tròn hơn, nàng âm thầm suy xét, thầm nghĩ coi

như là vì ăn nhiều đi, cũng không đến mức làm cho cái bụng thành cái dạng này a

Không chỉ có nàng nghĩ vậy, đến cả Giang Hân cũng bắt đầu hoài nghi, nhưng thấy Bách Vị vẫn như cũ ăn cái gì cũng thấy ngon, làm gì cũng hăng hái hoạt bát, khác hẳn với những người mang thai mà hẳn biết, bởi vậy hẳn không dám tùy tiện thỉnh người đến bắt mạch.

Nếu là một đại phu tầm thường, nếu mời tới chẩn hỉ mạch cho một nam nhân, chỉ sợ người ta sẽ phẩy tay áo một cái đuổi đi a, bởi vì này đúng là vũ nhục chức nghiệp của họ a, nam nhân sao có khả năng sinh hải tử được? Nhưng nếu như không có ai nói trước là đến chẩn hỉ mạch, chỉ sợ đại phu chẩn ra hỉ mạch rồi, sẽ bị dọa ngất, cũng sẽ không dám chẩn thành hỉ mạch, tám phần mười còn có thể

bịa đặt thành bệnh khác, này không phải hại Bách Vị rồi sao?

Bởi vì lẽ đó, cho nên Giang Hân phá lệ muốn gọi Phương Hạo quay về. Mất thấy bụng của Tiểu Dương càng ngày càng lớn thêm, hết lần này tới lần khác hẳn vẫn còn không thừa nhận bản thân mang thai, suốt ngày tinh lực tràn đầy xông loạn nhảy loạn khắp nơi, Giang Hân cảm giác tim mình tiếp nhận khảo nghiệm càng ngày càng khó khăn, đang muốn liều lĩnh cưỡng chế Bách Vị giả trang nữ nhân, để

thỉnh đại phu tới bắt mạch, chợt nghe hạ nhân báo lại:

“Hồi bẩm gia, Phương đại phu đã trở về.”

Giang Hân mừng rỡ, vội vã cho người mời đại phu đến, hai bên vừa gặp mặt, Giang Hân liền đem

quá trình quen biết Bách Vị cùng với lo lắng hiện tại thuật lại qua loa, Phương Hạo nghe được liền chết lặng người, không đợi hẳn phục hồi tinh thần lại, sớm đã bị Giang Hân lôi kéo qua phòng Bách Vị, hẳn lại thừa dịp hỏi vài chỗ không rõ, Giang Hân đáp xong, lại hỏi tiếp một lúc thì đã tới phòng của Bách Vị.

Bách Vị vừa ăn xong cỏ xanh, đang vuốt vuốt cái bụng tròn vo của mình, thoải mái vênh chân bắt chéo nằm ở trên giường, bởi vì Giang Hân sợ hẳn bị lạnh, cho nên trong phòng đốt rất nhiều noãn lô,

làm cho trong phòng ấm áp như mùa xuân

Bách Vị là tiểu dương nên thân nhiệt cao, hẳn thấy nóng liền đem y phục vén lên cho mát mẻ, vốn cũng không nghĩ tới Giang Hân sẽ mang theo ngoại nhân xông tới, bởi vậy khi nhìn thấy hai người tiến

đến, không khỏi vội vã hoảng loạn kéo y phục xuống, một bên nghi hoặc nói:

“Hân ca ca, người dẫn theo người nào lại đây vậy?” Giang Hân nói:

” Bách Vị , đây là Phương đại phu của Giang phủ ta, ta thấy bụng ngươi có chút kỳ quái, người mau nhượng Phương đại phu bắt mạch, nhìn xem có đúng hay không có thai rồi ?”

Bách Vị phẫn nộ kêu lên:

“Cái gì có thai rồi? Ta ăn ngon ngủ ngon, tinh thần hoạt bát khoẻ mạnh, đây là triệu chứng có thai sao? không xem, không cần địa phu xem cho ta đâu.”

Phương Hạo kinh ngạc nhìn bụng của Bách Vị, sau đó mặt không chút thay đổi chuyển hướng Giang

Hân nói:

“Gia, này. . . Bụng phu nhân đã biến thành hình dạng này rồi, người. . . Người, người. . . Người lại vẫn còn không thỉnh đại phu bắt mạch, vẫn. . . Vẫn còn nghi ngờ hẳn có hay không mang thai, lão Thiên a, lẽ nào. . . Lẽ nào các người phải đợi hẳn sinh hạ hải tử rồi, đến lúc đó mới có thể xác định hẳn là mang thai rồi sao?”

Giang Hân xấu hổ cười cười, đối Phương Hạo nói nhỏ:

” Người nói như vậy bởi vì người chưa thấy qua sức ăn của Bách Vị , lão Thiên a, thực là rất dọa người a, bởi vậy hẳn ăn đến bụng thành như vậy , kỳ thực. . . Kỳ thực cũng không kỳ quái lắm đâu.”

Bách Vị nhảy đến trước mặt phương hạo nói:

“Hừ hừ, vừa nghe đã biết ngươi là một đại phu luôn nói bừa rồi, lại chỉ dựa vào kích cỡ của bụng ta mà dám xác định là có hoài thai hay không, có rất nhiều người có bụng lớn, lẽ nào bọn họ đều đang có tiểu bảo bảo sao? Rất là buồn cười.”

Nói xong vừa nghi hoặc lẩm bẩm:

“Kỳ quái a, vì sao thế gian đều thích dùng cái loại đại phu y thuật kém cỏi như vậy nhỉ? Vậy người Mông Cổ cũng có người thật cao lớn khoẻ mạnh, nếu như bọn họ làm nghề y, người khác hỏi ” người là đại phu ở đâu?”, bọn họ nói là Mông Cổ đại phu, lão Thiên a, đây chẳng phải là rất oan uổng sao?”

(Vụ này là từ đồng âm khác nghĩa bên Trung Quốc đó các nàng, cũng có chỗ có nghĩa là lừa gạt, đoán mò, hoặc là nói bừa)

Hắn nói vậy làm cho Giang Hân cùng Phương Hạo đều nở nụ cười, Phương Hạo rút cuộc triệt để cảm nhận được những lời Giang Hân vừa miêu tả a ” Khả ái, có chút ngốc nghếch, nhất gan, tràn đầy lòng hiếu kỳ” những nhận xét đó đúng là hoàn toàn chính xác a.

Vì vậy Giang Hân khuyên can mãi, cuối cùng cũng đem được Bách Vị trở về giường, nhượng Phương Hạo thay hắn bắt mạch.

Phương Hạo đưa tay bắt mạch cho Bách Vị, con mắt lơ đãng hạ cánh xuống bụng của Bách Vị , không đợi bắt mạch kỹ càng, bỗng nhiên thấy cái bụng nó động đậy, dọa hắn nhảy dựng lên, đứng lên

thích thú hỏi Bách Vị :

” Bách Vị , ngươi. . . Ngươi gần đây có phải cảm thấy trong bụng có vật gì đó luôn luôn nhích tới nhích lui hay không?”

Lão Thiên a, nếu như hắn không có nhìn lầm, kia. . . kia hắn là máy thai đi.

Phương Hạo muốn té xỉu, ngay cả máy thai cũng xuất hiện rồi, còn không biết bản thân đã là mẹ mà đang mang thai sao, ngoại trừ Bách Vị còn có thể có người khác như vậy sao?

(em cũng mún ngắt nè Hạo ca)

“Ấn, đúng vậy, đôi khi ta có cảm giác được có cái gì ở bên trong đánh ta, bất quá ta nghĩ chiêu số này chỉ có Tôn Ngộ Không sử dụng thôi, ta lại không cùng hắn kết thành hận thù, hắn tựa hồ không cần phải biến thành con ruồi bay đến bắt trà, sau đó đi vào trong bụng ta lặn qua lặn lại ta đi? Cho nên ta kết luận bởi vì ta mỗi ngày ăn quá nhiều, dẫn đến cái bụng ta nó thành lớn như vậy a. . . Ấn, thỉnh thoảng bụng ta bị co giật, bất quá cũng không tồi, này cũng không phải thập phần đau nhức mà.”

Bách Vị rất chăm chú trả lời, đáp án của hắn làm cho Giang Hân cũng suýt tý nữa là hôn mê bất tỉnh.

Phương Hạo triệt để không nói gì, lơ đãng bắt mạch thêm một chút, hắn đứng lên đối Giang Hân nói:

“Cái kia, hảo hảo hạn chế hoạt động của tiểu dương một chút, này mang thai năm tháng rồi, , thật không rõ tinh thần hắn làm sao vẫn còn tốt như vậy, cái làm cho ta không thể chịu nổi nữa chính là, hắn lại đem máy thai trở thành co giật, lão Thiên a, Giang Hân, ngươi. . . Ta thật không biết là nên chúc mừng ngươi cưới được một đơn thuần đích bảo bối, hay là nên chúc mừng ngươi cưới một người quá

mức đơn thuần đích. . . Nga, yêu tinh.”

Hắn vốn muốn dùng từ tiểu tử ngốc, bất quá lại sợ Bách Vị mất hứng, không thể làm gì khác hơn là đổi thành hai chữ yêu tinh.

Bách Vị cũng sững sờ nằm đó, qua một lúc lâu, hắn quát to một tiếng, gắt gao kéo Phương Hạo, lớn

tiếng nói:

“Không có khả năng, phương. . . Phương đại phu, người. . . Người tái cho ta xem đi? Ta. . . Ta làm sao có thể mang thai? Ta đích tình lực rất tràn đầy, ta cũng chưa từng có cảm giác buồn nôn hay khó

chịu a, điều đó không có khả năng.”

Ô ô ô, lão Thiên a, hần mất mặt quá rồi, , một khi mai sau có cơ hội cùng các các huynh đệ đoàn tụ, để cho bọn họ biết chính mình mang thai năm tháng, cũng mấy thai rồi mà lại đổi tình huống đã có một tiểu bảo bảo trọng bụng rồi mà vẫn hoàn toàn không biết gì cả, ô ô ô, hần sẽ bị chê cười chết mất. Dựa vào tính cách các đồng bọn của hần chỉ sợ việc này là chắc chắn rồi, ô ô ô, hần không muốn như vậy a.

“Không cần xem lại, năm tháng sau không sinh ra được hài tử, ta sẽ sinh cho người một người.”

Phương Hạo hung hăng nói, cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi, còn lại Giang Hân trong phòng

vẻ mặt tuyến triệt để nhìn tiểu dương lúc này đã hoá đá, thật không biết là nên lập tức ôm hần đứng lên, hay là trước tiên hảo hảo đánh mông hần trừng trị một phen.

Thế là cả nhà đều bận rộn khẩn trương, đầu tiên chọn ra một người hầu trung niên đáng tin cậy, từng có kinh nghiệm làm bà đỡ, vừa vặn trong phủ cũng có một người hầu đã từng sinh dục ba hài tử,

sữa đều là thập phần tốt, vì vậy quyết định nàng làm vú em

Bách Vị dựa vào giường, tinh thần uể oải nhìn chuẩn ba ba đầu đầy mồ hôi ở trong phòng vôi vàng

chọn này chọn kia, một bên ở trong phòng lẩm bẩm nói:

“Không cần phải như vậy đi, hiện tại mới năm tháng, còn phải năm tháng nữa mới sinh a, làm sao mà bà đỡ cùng vú em đều chuẩn bị tốt rồi, ô ô ô, các người nhanh nhanh mang cho ta một rổ cỏ xanh

mới là cần thiết a, đừng có đều ở nơi này nghe Hân ca ca chỉ huy vớ vẩn a.”

Đang oán giận nói, chợt thấy Hương Tuyết vội vã tiến đến, nhãn thần Bách Vị sáng rực lên, nghĩ

thầm trời ạ, cuối cùng cứu tinh cũng tới, Vì vậy ra sức đứng dậy bi thương kêu lên:

“Hương tuyết tỷ tỷ, tỷ tỷ, nhanh đi nhỏ một rổ cỏ xanh cho ta ăn đi, ta đói bụng một ngày đêm rồi, ô

ô ô, đói đến không có tính thần rồi, nhanh lên một chút cứu cứu ta đi.”

Khóc thét vậy quả nhiên khiến cho Hương Tuyết cùng Giang Hân chú ý, hai người nhìn lại, chỉ thấy trên bàn bên cạnh Bách Vị tổ yến và điểm tâm một ngum cũng không chạm đến, vì vậy Hương

Tuyết một lần nữa cúi đầu nói:

” Bách Vị , bên cạnh người không phải đều là đồ ăn sao? Đói bụng thì ăn chúng nó, gia phân phó qua, từ nay về sau không cho người ăn cỏ xanh nữa, phải ăn đồ ăn của con người chúng ta, hơn nữa dinh dưỡng của cỏ xanh căn bản không đủ cung cấp cho bảo bảo, người trước tiên chịu ủy khuất vài

ngày nha.”

” Không, ta không, ta sẽ ăn cỏ xanh.”

Bách Vị không nghe theo, ở trên giường quấy đạp lung tung, vừa kêu gào, lại nghe gian ngoài Giang Hân lạnh lùng nói:

” Kiều Phúc, phân phó người tái hâm một bát tổ yến đưa lên, bát này lạnh rồi, mang xuống đi, còn có, cái kia canh gà và canh cá hần là hâm xong rồi chứ? Bách Vị đói bụng, mau mang lên nhượng hần

no bụng đi.”

“Không muốn, ta không muốn ăn tổ yến, ta cũng không muốn canh cá và canh gà, ta sẽ ăn cỏ xanh, cỏ xanh, người nghe thấy không?”

Bách Vị tức giận quát to, mà Giang Hân đối với yêu cầu của hần thì mặc kệ, ngay cả Hương Tuyết

đều cúi đầu, đem một trang giấy đặt vào tay Giang Hãn, nàng lựa chọn ra mấy khổ vải nói:

“Gia xem, đây là các kiểu hoa văn ta lựa chọn, đều là các loại hoa văn đáng yêu hình con thỏ hoặc tiểu cầu, là để làm y phục cho bảo bảo, thuê lên sẽ, còn có các kiểu dáng y phục này, gia xem thích cái nào, ta sẽ gấp rút làm xong trước khi bảo bảo được sinh ra, đúng rồi, còn có hoa văn cho chăn, đệm

với giường nữa, gia cũng phải lựa chọn a.”

Bách Vị ở trên giường tức giận dùng miệng xé rách khăn tay, oán hận thầm nghĩ:

“Đều là một đám nịnh bợ, thấy ta hôm nay uy nghiêm sa sút, tự đều bỏ đá xuống giếng, ta mới là

nương của bảo bảo, tã lót y phục cùng với chăn đệm phải là ta chọn chứ, vì sao cấp cho cha hãn chọn, ô ô ô, những tiểu thuyết kia đều là nói bậy, còn nói cái gì mẫu bằng tử quý, hôm nay ta hoài thai bảo bảo, không chỉ không được coi trọng, còn bị khinh rẻ, ô ô ô, cũng không ai nhỏ cổ xanh cho ta ăn, cũng không ai tới hỏi ý kiến ta, toàn là giả bộ, các người chờ, chờ ta sinh ra bảo bảo tái cùng các người tính

sổ, đến lúc đó ta muốn cùng bảo bảo cùng nhau tìm các người tính sổ, ô ô ô. . .”

Hãn nghĩ như vậy, thấy Giang Hãn cùng Hương Tuyết ở chỗ này thương lượng, không khỏi càng thêm tức giận bất bình, cố chấp bò xuống giường, hãn cũng đi tới xem các hoa văn đó, lật lật xem qua, một bộ dáng chăm chú vì bảo bảo, thoạt nhìn phi thường khả ái. Giang Hãn cùng Hương Tuyết thoáng nhìn nhau, đều thấy buồn cười, Giang Hãn liền nói:

“Di, tiểu dương là vì muốn thay bảo bảo chọn y phục sao? Nga, không sai không sai, người là mẫu thân của bảo bảo, đúng là người nên giúp chúng chọn.”

Bách Vị quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hãn, một bên lầm bầm nói:

“Ít giả mù sa mưa đi, bây giờ mới biết ta là mẫu thân của hải tử sao, hừ hừ, người không để cho ta ăn cây cỏ, lại ép ta ăn đồ ăn gì đó ta không thích, thù này ta sẽ không quên, ta nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù, người chờ xem, Tiểu Dương ta không phải dễ chọc đâu.”

Giang Hãn mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống, cười khổ nói:

“Bách Vị, ta là phu quân của người, là phụ thân của bảo bảo a, đều không phải người người có thù giết cha với người a, người không cần phải đối ta bày ra bộ mặt oán hận như vậy được không?”

Bách Vị không để ý tới hãn, đem tờ giấy vẽ hoa văn lật lật trên tay, sau đó nghỉ hoặc nhìn về phía Hương Tuyết nói:

“Tỷ tỷ, vì sao ở đây đều là hoa văn thỏ a, mã a, cầu a, vì sao không có hoa văn hình con dê với con chuột? Người chẳng lẽ không biết ta là dương yêu sao? Không biết ta là cùng con chuột giao hảo rất tốt sao? Con thỏ lưu manh kia, thấy mỹ nữ sẽ không buông tay, mã cũng không tệ lắm, rất thành thật, ân, cầu cầu cũng khá dĩ, được rồi, các người sẽ không có tuyển chọn hoa văn hình con rắn đi? Không nên thuê con rắn đó, tên kia luôn luôn câu dẫn người khác, nói cái gì mị lực không người kháng cự, phi

thường tự cao tự đại.”

Hãn một bên bình luận, Giang Hãn cùng Hương Tuyết ở bên cạnh nghe đến ngẩn người.

“Các người. . . Các người không phải là. . . là cầm tinh mười hai con giáp đi?” Giang hãn có chút không dám tin tưởng hỏi.

Lão Thiên, trên đời có chuyện trùng hợp như vậy sao? Mười hai yêu tinh vậy mà lại tụ họp trên

một ngọn núi, này quá bất khả tư nghị rồi. Bách Vị chăm chú gặt đầu, ý tứ là “Người đoán hoàn toàn chính xác”.

Giang Hãn cùng Hương Tuyết tranh luận mãi, về sau vì Bách Vị mãnh liệt yêu cầu, mới chọn hoa

văn hình con chuột rất đáng yêu, Giang Hãn lại chọn vài kiểu dáng y phục, sau khi được chuẩn mẫu thân Bách Vị đồng ý, Hương Tuyết liền cầm đi làm. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Chớp mắt đã qua năm tháng nữa, Giang Hãn bấm đốt ngón tay để tính ngày, lại thấy bụng Bách Vị càng ngày càng lớn thêm, trong lòng hãn tràn ngập cảm giác kiêu ngạo và hưng phấn, nhưng cũng có điểm kỳ quái, chính là đã qua mười tháng, lại quá mười ngày, hai mươi ngày, ngay cả Phương Hạo

cũng nói :

” Đáng lẽ ra phải sinh rồi chứ, sao lại vẫn không có động tĩnh gì?”

Giang Hãn cũng nóng nảy, hỏi Bách Vị xem hãn có cảm giác gì không, hãn luôn luôn lắc đầu, nói

cảm giác gì cũng không có, Giang Hãn rất sợ thai nhi gặp chuyện không may, nhưng mỗi ngày còn có thể thấy bụng Bách Vị không nhanh không chậm mà rung động, xem ra bảo bảo đang ở trong bụng mẫu thân vẫn rất khỏe mạnh, không muốn đi ra, đến lúc quá mười một tháng thì đừng nói Giang Hãn sốt

ruột, ngay cả Phương Hạo cũng không chịu nổi, đối Giang Hãn nói:

“Gia, người phải sớm quyết định, nếu không sinh, bảo cùng phu nhân sợ rằng đều khó bảo đảm.”

Giang Hãn nói:

“Người đừng nói những lời vô ích như vậy, ta cũng muốn nhượng hãn sinh a, nhưng hãn không sinh ta có biện pháp nào, dù sao cũng không thể mở bụng hãn ra để đem bảo bảo ra a.”

Hãn vốn là dưới tình thế cấp bách nói ra nói, nhưng Phương Hạo suy tư nửa khắc, lại gật đầu nói:

“Không chừng, biện pháp này có thể dùng được đấy, cần tìm đúng vị trí, có thể sử dụng ma phí tán gây tê cho phu nhân, sau khi lấy bảo bảo ra có thể hoàn mỹ khâu vết thương lại, đây thật đúng là một biện pháp tốt.”

Hãn vừa nói, vừa hứng thú phần khởi nhin không được lời kéo tay Giang Hãn nói:

“Gia, không bằng người nhượng ta thử xem sao, nếu như có thể thành công, đây chính là chuyện có thể tạo phúc muôn đời cho con cháu, người nghĩ a, chỉ cần phương pháp này thành công, sau đó có sản phụ khó sinh, có thể là do hài tử quá lớn so với sản phụ, các nàng sẽ không tái mạo hiểm sinh mệnh mà mạo hiểm sinh hài tử nữa.”

Đáng tiếc chính là, Giang Hãn với vấn đề này cũng không có biểu hiện ra hãn là người luôn luôn có tầm nhìn rộng lớn, bằng không việc giải phẫu khi sinh đẻ sẽ có thể xuất hiện sớm hơn cả trăm nghìn năm, mang lại lợi ích cho đông đảo phụ nữ có thai rồi.

Quay về với vấn đề chính lúc này, Giang Hãn sắc mặt tối đen, hãn hừ một tiếng, đối Phương Hạo nói:

“Ta nói Phương Hạo, người ngẫm lại biện pháp khác cho ta, nhượng Tiểu Dương đem hài tử sinh ra đi, về phần thời gian sinh hài tử, đã có bà đỡ rồi, không liên quan gì đến người hết.”

Phương Hạo trừng mắt nhìn ý chê trách gia không biết nhìn xa trông rộng hồi lâu, sau cùng hãn mình bạch, muốn trông cậy vào gia đem tiểu dương thân ái của hãn tới cho mình làm thí nghiệm đây là

không có khả năng đích, thế nhưng hãn đâu có biện pháp nào có thể nhượng Bách Vị sinh dục đâu?

Bảo bảo kia rõ ràng là đang hưởng thụ bên trong bụng mẹ, còn có dấu hiệu muốn tiếp tục ở bên trong ợi a, hẳn biết muốn sinh non cần phải làm gì, nhưng chậm trễ như vậy cũng là mới thấy lần đầu a.

Hai người thương lượng cả nửa ngày, cũng không thương lượng được một biện pháp tốt, đang lo lắng, chợt nghe Hương Tuyết hốt hển chạy tới nói:

“Gia, mau. . . mau trở về, Bách Vĩ . . . Bách Vĩ phải sinh rồi, trời ạ, hẳn. . . Hẳn phải sinh rồi.”Giang Hãn và Phương Hạo mừng rỡ, hai người cùng tất cả các người hầu trong đại sảnh cùng nhau chạy về phía hậu viện.

“Nhiều ngày như vậy chưa từng động tĩnh, hôm nay nói sinh ra liền sinh ra, thực sự là quá bất khả tư nghị rồi.”

Phương Hạo ở bên ngoài phòng mừng đến liên tục chà xát hai tay vào nhau:

“Thật tốt quá, Hương Tuyết, người vẫn đi theo bên người phu nhân phải không? Mau nói cho ta biết, phu nhân thế nào bỗng nhiên lại sinh vậy, hẳn có dấu hiệu hay bệnh trạng gì không, ta phải nhớ ghi chép lại, bổ sung vào những chỗ còn thiếu sót trong y thư.”

Giang Hãn lúc này cũng không đếm xỉa tới Phương Hạo, hẳn chỉ khẩn trương nhìn chăm chú vào cửa phòng, ngực lo lắng tình hình hiện tại của Bách Vĩ, lại nghe Hương Tuyết một bên thở gấp một bên nói:

“Ai, đừng nói nữa, đâu có dấu hiệu cùng bệnh trạng gì đâu, ta cùng Bách Vĩ tản bộ trong sân, vừa lúc ngày hôm nay cỏ khô mới được đem đến nhiều, lại không biết đi đường vòng, mà đi qua ngay trước mặt chúng ta, Bách Vĩ vừa thấy xe cỏ khô mới xuất hiện, liền vùng khỏi tay ta, một mạch bổ nhào ra phía ngoài, kết quả vấp vào một cây cành cây mà ngã ra, hẳn vẫn còn không chịu thôi, rốt cuộc ta đành vượt qua hẳn lấy một nắm cỏ khô trên xe xuống, còn không ợi ta đưa đến miệng, hẳn liền ngồi

chồm hồm xuống la hét kêu đau bụng, sau đó thì thấy có chút máu, tái sau đó thì . . .”

Nàng không nói tiếp nữa, thế nhưng mọi người đều đã minh bạch rồi.

Phương Hạo đang cầm bút chuẩn bị ghi lại liền như vậy dừng giữ không trung, thế nào cũng không

nghĩ tới Bách Vĩ là bởi vậy mà dẫn đến sinh ra bảo bảo, mà người hầu khác đều nhin không được bắt đầu cười rộ lên, chỉ bất quá thấy gia nhà mình mặt không chút thay đổi, song quyền nắm chặt, thần sắc khẩn trương, không ai có dũng khí dám cười to lên nữa. Trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, thanh âm của Bách Vĩ rất cuộc vang

lên:

“A a a, đau quá a, thế nào lại đau nhức như thế? Thế nào. . . Thế nào còn không có sinh ra a? Ô ô ô, thói xà, người. . . Người không phải nói sinh hài tử, được làm mẹ là một việc tối hạnh phúc sao? Ô

ô ô, đau nhức thành như vậy, có hạnh phúc chút nào đâu chứ?”

Sắc mặt Giang Hãn thoáng cái trở nên trắng bệch, hận chính mình không thể thay Bách Vĩ chịu nỗi thống khổ này, lại nghe Phương Hạo đứng bên cạnh nói:

“Không cần lo lắng khẩn trương, nghe tiếng la, rõ ràng là khí lực tràn đầy, có lấn qua lấn lại nhiều lần, lúc nào người nghe thấy hẳn kêu mà hơi thở mong manh, tái thay hẳn lo lắng cũng không trễ.”

Nói xong lại gật đầu lẩm bẩm:

“Dựa theo y thư ghi chép, đây là lần kêu thảm thiết đầu tiên, hơn nữa bảo bảo này tính chậm chạp, đại khái tối thiểu cũng phải chạp tối mới có thể đem hài tử sinh ra đi.”

Vừa dứt lời, chợt nghe trong phòng truyền đến một trận thanh âm trẻ con khóc vang dội, Phương

Hạo ngẩn ra, tiếp theo cả kinh kêu lên:

“A, không có khả năng? Thế nào lại nhanh như vậy? Bảo bảo này rõ ràng là tính chậm chạp, liên tiếp trốn ở trong bụng mẫu thân không chịu đi ra, thế nào. . . Thế nào hôm nay nói ra liền đi ra rồi a?”

Này. . . Này thật là kỳ quái a.”

Giang Hân không lo lắng có cái gì kỳ quái hay không, không nói hai lời liền chạy ào vào phòng, chỉ thấy bà đỡ ôm trong lòng một đứa bé nho nhỏ hồng hào, đang mở cái miệng nhỏ oa oa khóc lớn, một con mắt mở to, một con mắt khác vẫn còn nhắm lại.

Bách Vị ở trên giường liễu mạng nghĩ muốn cục cưng, đôi tay duỗi ra hướng bảo bảo, liên tiếp la hét:

” Đưa bảo bảo cho ta, hân vừa đang nhìn ta, đưa hân cho ta.”Giang Hân cũng kinh hãi nói:

“Trời ạ, là thật đích, bảo bảo vậy mà lại trốn tròn mắt nhìn ta này.”

Hân nhìn cái mặt nhỏ nhắn hồng hồng của hài nhi, nhìn không được liên nựng nựng mặt của bảo bảo, lại nghe bà đỡ cười nói:

“Hồi gia, trẻ con khi sinh hạ trong vòng một tháng sẽ không nhìn mọi người đâu, mắt hân bắt quá chỉ là mở ra mà thôi, kỳ thực không nhìn thấy gì đâu.”

Nói xong vú em tiếp nhận bảo bảo, vén áo thi lễ nói:

“Gia, nô tỳ đưa bảo bảo đi tắm sau đó sẽ cho bú.”

Giang Hân gật đầu, nhưng Bách Vị vẫn la hét đòi hài tử. Giang Hân đi tới bên người hân quan sát tỉ mỉ, sau đó ngồi xuống bên giường, cầm tay hân cười nói:

“Thực sự là kỳ quái, ta nghe nói sản phụ sau khi sinh hài tử sẽ không có sinh lực, sẽ ngủ ngay, mặc dù không ngủ được cũng là tinh thần không tốt, sao người hôm nay vẫn còn sức lực như vậy.”

“Đừng quên, ta là yêu tinh, sản phụ tầm thường há có thể so sánh với ta, hanh.” Bách Vị hừ một tiếng, sau đó lại bám vào cánh tay Giang Hân tranh công nói:

“Hân ca ca, người thấy bảo bảo chưa? Người nghĩ hân có đáng yêu không? Hân giống hay không giống người? Ta vừa nhìn một chút, thế nhưng không thấy rõ lắm, nhưng hân là nhi tử của người, ta nghĩ hân nhất định sẽ giống người.”

Giang Hân gật đầu nói:

“Hài tử nhỏ như vậy, làm sao có thể nhìn ra được, bắt quá hiện tại bảo bảo da dẻ hồng hào, mặt lại hơi nhẵn, thoát nhìn khá giống hầu tử a, ha ha, Bách Vị, người là dương yêu, thế nào lại sinh ra một bảo bảo giống hầu tử như vậy?”

Vừa nói dứt lời, Bách Vị đã tức giận đến quay người đi, nhìn hân bằng nửa con mắt, tức giận kêu lên:

“Tốt, bảo bảo giống hầu tử, đó là ta cùng hầu tử hai người tư thông sinh ra nó sao?”

Giang Hân nhìn bộ dạng hân thở phì phì, càng cảm thấy khả ái, nhìn không được tại trên mặt hân hôn một cái, cười nói:

“Nói bậy bạ gì đó, ta bắt quá hay cùng người nói giỡn, bảo bảo lúc mới sinh ra đều là bộ dạng này cả thôi, người sao lại không cần đến mặt mũi, ngay cả tư thông cũng đem nói ra. Được rồi được rồi, không nên sinh

khí, nhanh ăn một chút gì, sau đó ngủ một giấc, ngoan, người muốn ăn cái gì? Ta đã chuẩn bị canh cá trích, chân giò heo hầm đậu phộng, còn có tiểu mễ chúc, trứng gà, tổ yến chưng cách thủy. . .”

“Chờ một chút, không cần người đọc một loạt đồ ăn như vậy a.”

Hai mếp Bách Vị đã chảy đầy nước bọt:

“Hân ca ca, nếu như người thực sự muốn thưởng công cho ta, vậy người cho ta ăn cỏ xanh đi, mấy tháng hoài cực cưng, ta quả thực mệt muốn chết, muốn ăn chút cỏ xanh cũng không có, ô ô ô. . . Người phát động toàn bộ người hầu trong phủ, đi ra hậu viện của chúng ta, nhờ cho ta một rổ cỏ xanh có được hay không?”

Giang Hân sắc mặt tối sầm, ngón tay gõ nhẹ lên trán Bách Vị:

“Người không thể không nghĩ đến việc phá cây cỏ sao? Được rồi, lần này sở dĩ sinh cực cưng ra lại, chính bởi vì người lao đi để ăn cỏ xanh người không biết đó là chuyện rất nguy hiểm sao?”

Giang Hân càng nói càng bức, sau cùng lạnh lùng nói:

“Không được, người không được tái ăn cỏ xanh nữa, người hảo hảo tập luyện ăn đồ ăn của con người cho ta, tương lai một ngày có khách đến nhà, lúc ta đãi khách còn muốn cho người cùng ngồi, nếu lúc đó người lại thượng đây bàn cỏ xanh, cả nhà lúc đó còn có thể ăn cơm hay không chỉ là thứ yếu, chính là ta sợ người hù dọa người ta a.” Bách Vị vừa nghe lời này, lập tức nóng nảy, lớn tiếng nói:

“Cái gì? Người muốn triệt để cướp đoạt quyền lợi ăn cỏ xanh của ta? Không được, ta kiên quyết không đồng ý, lúc này đây sở dĩ có thể đem cực cưng sinh, cũng là do cỗ xe chở cỏ xanh đó lập đại công, không phải tiểu tử kia tính tình chậm chạp đã ngoan ngoãn đi ra rồi sao? Hân ca ca, làm người phải biết tạ ơn, người không cảm tạ cỏ xanh, còn muốn cướp đoạt quyền lợi ăn cỏ xanh của ta, này hơi quá đáng.”

Giang Hân có nhin cười, nghiêm trang nói:

“Đúng vậy, ta là rất cảm tạ cỏ xanh a, bởi vì cảm tạ, cho nên ta không cho người ăn chúng nó a, không có ta cảm tạ thì chúng nó lại bị người ăn mất rồi, lẽ nào phương thức người cảm tạ ân nhân là ăn tươi chúng nó luôn sao? Đây là loại lý lẽ gì vậy?”

Hắn ngang dọc thương trường, nếu bàn về cường từ đoạt lý, cái khó ló cái khôn, ai có thể bì được với hắn, cho nên Bách Vị bỗng chốc liền ngây người ra.

“Người. . . Người càn quấy, người. . . Người ngang ngược không nói lý lẽ. . .”

Bách Vị nghĩ thầm Giang Hân nói như vậy, không phải mình sẽ phải triệt để chia tay với cỏ xanh

sao? Vì vậy liền vô cùng sốt ruột, thần sắc lúc này thực sự khả ái, Giang Hân thấy dục hỏa bốc lên, hết lần này tới lần khác lại không thể tại lúc này muốn Tiểu Dương, nhần nại cái này khổ cực a, đừng nói nữa.

Khó khăn đây đưa nửa ngày, Bách Vị rốt cực cũng ngủ, Giang Hân nhìn thụy nhan xinh đẹp của hắn, lòng tràn đầy yêu thương, dục hỏa lại một lần nữa bốc lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trơn mềm, hắn cúi xuống, đang muốn hôn môi Bách Vị một chút cho đỡ thèm, chợt nghe Hương Tuyết bên ngoài hưng phấn gọi:

“Gia a, tiểu hài tử hảo khả ái a.”

Cách một cánh cửa, nha đầu kia dĩ nhiên cửa cũng không gõ liền xông vào.

Giang Hân hôn trộm không được, tinh thần bức bối, đang muốn răn dạy vài câu, đã thấy Hương

Tuyết ôm bảo bảo của mình cùng Bách Vị đi vào, nghe nàng nói:

” Bảo bảo tắm rửa xong, lại uống sữa, lúc này đang ngủ, vú em nói vừa này phu nhân không chịu buông cục cứng ra, nên bảo ta ôm sang đây cho phu nhân, người nhìn xem, áo bảo bảo đang mặc là do ta may đó, thật vừa vặn a, Bách Vị thật khéo sinh, bảo bảo sinh ra cứ như vậy thật dễ chăm sóc a, ha ha ha. . .”

Giang Hân nhìn Hương Tuyết, nghĩ thầm Bách Vị sinh hài tử, thế nào lại làm cho nha đầu kia vui mừng đến điên rồi, àn, xem ra lúc nào đó sẽ tìm cho nàng một trượng phu tốt để gả đi, thích hài tử thì tự mình sinh mấy đứa đi.

Hắn vươn tay, đem bảo bảo ôm vào trong lòng, chỉ thấy bảo bảo có tóc đen, mũi thẳng tắp, lông mi cong vút, môi hồng hồng, hơn nữa sắc mặt cũng không đỏ bừng như lúc mới sinh ra mà trắng nõn mềm mại, thấy thế nào đều là một người mỹ nam tử.

Giang Hân nhẹ nhàng đặt bảo bảo vào trong lòng Bách Vị, sau đó quay đầu lại nhìn Hương Tuyết còn chưa đi, hắn không khỏi lần thứ hai vẻ mặt hắc tuyến, trầm giọng nói:

“Hiện tại cũng không cần người hầu hạ, người còn ở nơi này làm gì? Lẽ nào muốn quan sát chúng ta một nhà ba người cùng nhau ngủ sao?”

Hương Tuyết bĩu môi nói:

“Thật là, gia người đây là điển hình cho hành vi tá ma sát lư, không nhìn sẽ không thấy, ai hiếm lạ.” Nói xong nàng lượn lờ đi ra.

Giang Hân ha hả cười, hắn mặc kệ Hương Tuyết châm chọc. Quay lại nhìn thê nhi đang ngủ say, hắn chỉ cảm thấy lúc này mình là người hạnh phúc nhất, nhẹ nhàng ôm Bách Vị cùng tiểu bảo bảo, hắn cũng từ từ nhắm mắt lại, trong miệng thì thầm nói:” Bách Vị, ta yêu người, bảo bối, phụ thân yêu người. . . “ Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 10 PN1

Phiên ngoại Dương tại gia trung

Nhi tử của Bách Vị là Giang Thiên Vị, nữ danh Hàm Hàm.

(trong qt nó ghi là cộc lốc a, ta chết cười mất)

Hàm Hàm kỳ thực một chút cũng không khờ, mới vừa đầy tháng đã bị bà học nói, tuy rằng cũng phải học đến chín tháng mới có thể nói, nhưng hắn đối với bất luận chuyện gì đều có thái độ rất nghiêm túc, rất có trách nhiệm

Ngay cả phụ thân Giang Hân của hắn cũng rất tự hào, càng không cần phải bàn đến Bách Vị, về phần vì sao lại là Giang Thiên Vị thì đây là do Giang Hân cùng Bách Vị muốn ký thác nguyện vọng, mong muốn hắn có thể luôn cố gắng để trở nên giỏi giang hơn.

Từ khi có thêm Thiên Vị, sinh hoạt của Giang phủ trở nên có chút quái dị, àn, nói như thế nào đây, muốn thấy được tính cách của Hàm Hàm, không thể nghi ngờ, đúng là thập phần không thú vị, so với hài tử cùng tuổi mà nói, hắn trưởng thành sớm vô cùng, mới chưa đến hai tuổi, là có thể chỉ ra tư thế sai của người hầu khi lau bàn.

Người có thể tưởng tượng, một hài tử trắng nõn nà, dáng điệu thơ ngây, nỗ lực đem đôi chân bé xíu, ngăn ngừa bước những bước chân thư thả uy nghiêm, sau đó vung vẩy tiểu cánh tay trắng hồng, chỉ

vào người hầu kia, miệng đầy hơi sữa nói

“Người lau bàn như vậy sai rồi, nếu như dùng song thủ cùng lau, sẽ nhanh gấp đôi, như vậy, cũng sẽ tiết kiệm gấp đôi thời gian.”

Đây thật không biết là cái cảnh tượng gì nữa.

Mọi việc như thế mỗi ngày đều xảy ra ở Giang phủ, cùng lúc, Hàm Hàm chỉ ra các vấn đề đại bộ phận là phi thường chính xác, về phương diện khác, một tiểu hài tử nhỏ như vậy, chính là thời gian ôm chân người lớn để làm nũng mà, hần nhưng lại biểu hiện ra bộ dáng một tiểu đại nhân như vậy, thực sự là rất buồn cười, bởi vậy người hầu trong Giang phủ mỗi ngày đều nghĩ rốt cuộc có muốn hay không

tiếp tục để hần làm ra cảnh tượng buồn cười này(câu này là ta chém a, đọc qt không hiểu gì hết a)

Bách Vị thường xuyên oán giận nói nhi tử tuyệt không khả ái, bởi vì người hầu như không trêu chọc hần được, bề ngoài thoát nhìn Giang Thiên Vị rất thật thà chất phác, trên thực tế lại thông minh đến kinh ngạc, ngay cả Giang Hãn cùng phải thừa nhận, thời gian hần hơn một tuổi, chỉ biết nghĩ biện pháp theo chân người lớn, trong tay cầm hai viên kẹo để ăn, nhưng Hàm Hàm đã biết đem khối cỏ xanh Bách Vị tân tân khổ khổ mới lừa được lên lên đẩy hết xuống nước luôn.

Giang Hãn rất may mắn, nhi tử đã minh lanh lợi lại rất giống mình, hần cũng như mình, không muốn dương yêu mẫu thân của hần mỗi ngày coi cỏ xanh như món ăn chính.

Từ sau sinh nhật một tuổi của Hàm Hàm, đã cường bức Bách Vị ăn đồ ăn của con người, lúc tranh đấu sẽ không chỉ có một mình mình chiến đấu hăng hái, mà nay có thêm Hàm Hàm lại càng đầy đủ sức lực hơn. Hơn nữa tại phương diện này, Hàm Hàm biểu hiện ra sức chiến đấu tuyệt đối mạnh hơn Giang Hãn rất nhiều.

(cái này người ta gọi là con hơn cha là nhà có phúc, nhưng trong chuyện này thì con hơn cha thì mẹ nó khổ a)

Một hôm, trời trong nắng ấm không một gợn mây, đúng là khí trời mùa xuân thật là tốt.

Hậu viện Giang phủ có một chuồng dê, chỉ nuôi một con dê con cùng mẫu thân của nó cùng nhau

trụ, thú vị chính là, trong chuồng dê này đời sống tuy rằng hảo, thế nhưng mỗi lần chỉ dưỡng một đôi dê là mẹ con, lúc ban đầu người hầu vào dưỡng dương cũng thập phần không giải thích được, thỉnh giáo

Kiều Phúc, chỉ thấy hần diện vô biểu tình chỉ ngón tay về phía sau chuồng dê thần nhiên nói:

“Thấy được không? Một đoàn dê phía sau đều là do dê con cùng nương của chúng nó biến thành đấy, người nói nếu như mỗi lần dưỡng nhiều dê con như vậy, Giang phủ chúng ta có phải sẽ trở thành trại dê hay không?”

Người hầu kia lú lỏi, sau đó ha hả cười nói:

“Quả thật là như vậy, ta thấy gia có thể làm sinh ý về việc chăn nuôi dê a, dương thị lớn nhỏ ở đại Giang Nam Bắc rất nhiều, gia khẳng định sẽ nhanh chóng bộc lộ tài năng a.”

Lúc này Kiều Phúc không có trực tiếp trả lời, hần chỉ là ngửa đầu nhìn trời, thì thào nói một câu:

“Nếu như những con dê này thực sự có thể bán, thì sao phải lo âu thế này chứ!”

Đương nhiên, đây chỉ là một chút chuyện trước đây mà thôi. Hiện tại, trong chuồng dê có một

người ôm con dê con ngồi chồm hổm, mà ở bên ngoài có một tiểu thiên hạ ngồi trên ghế, thần tình nghiêm túc nhìn chăm chăm cái chuồng dê nơi có mẫu thân hần đang chơi đùa đến bất diệt nhạc hồ(1)

“Mẫu thân, người đã chơi một canh giờ rồi, tuy rằng tiểu dê con rất khả ái, thế nhưng cũng đã chơi rất lâu rồi, cho nên ta cho rằng, người hần là nên đi ra được rồi đó.”

Tiểu nhân nhi ngửa đầu nhìn trời một, bỗng nhiên dùng ngữ điệu ôn hoà nhẹ nhàng nói một câu, cứ như đang nói nhảm vậy. Bách Vị nhãn thần lên án nhìn về phía nhi tử, ô ô ô kêu lên:

“Hàm Hàm a, người sao có thể như vậy, người là nhi tử của ta, vì sao không giúp nương a, ta mới chơi một canh giờ a, trước đây ta đều ngoạn mấy canh giờ, cha người cũng không có nói gì ta, hiện tại người là nhi tử của ta, nhưng lại phản đối nương, người có đúng hay không cho rằng [vốn dễ rất dễ chọc phải không] ”

Nói đến sau cùng, thanh âm đã dần dần nghiêm khắc, ngay cả kinh điển danh ngôn của hắn cũng đã lòi ra.

Này không thể trách Bách Vị cố tình gây sự, người xem đã gặp qua người làm mẹ nào bị chính nhi tử của mình quản lý, không chỉ như thế, còn bị quản lý gắt gao, ngay cả cơ hội vùng lên cũng không có.

Mà Bách Vị lâm vào tình trạng như bây giờ là do Giang Hân khuyến khích nhi tử Giang Thiên Vị của hắn, quả thực là ngày càng nghiêm trọng hơn, hắn thân làm mẹ mà trong lòng nhi tử một chút địa vị cũng không có, cũng khó trách Bách Vị nhiều lần bị áp bức, hiện tại bắt đầu oán khí tận trời, bức thiết mong muốn bản thân có thể vùng lên.

“Nương, ta biết, vốn đương không phải dễ chọc đâu, đây là câu nói của miệng của người, nhưng phải nghĩ lại tình huống của người, như hiện tại, người ngoạn một con dê, mặc kệ trên bộ lông dê có trắng đến bao nhiêu, người cũng không thể chối bỏ một chuyện là trên thực tế bộ lông đó chắc chắn có cất giấu bao nhiêu con rận, sở dĩ ta hạn chế thời gian người ngoạn dê con, đây là thiên kinh

địa nghĩa(2).”

Giang Thiên Vị vẫn như cũ nghiêm trang, khuôn mặt nhỏ nhắn rất kiên quyết, không cần bàn cãi, còn có vài phần khí thế.

“Giang Thiên Vị, người đừng quên, nương người là dương yêu, mà người là nhi tử ta và phụ thân ta và người sinh ra, trên người của người có lưu phân nửa máu của ta, người cùng dê con trong tay ta cũng không phải không có nửa điểm quan hệ sâu xa, hiện tại người thế nào có thể dùng như ngôn từ bén nhọn như vậy phê bình nó, còn con rận, trên người nương người là ta cũng đã từng có con rận, kia cũng không phải sinh vật rất đáng sợ a, cho dù nó chạy đến trên người ta, cũng không có vấn đề gì người

hiểu chưa?”

“Không sai, người cũng nói qua đó là đã từng. Điều không phải hiện tại, nếu như hiện tại người đem con . . . con rận trở lại ngoạn thất, người hẳn là biết phụ thân sẽ có biện pháp gì đúng không? Người cũng biết những Con dê con này sẽ phải chịu hậu quả như thế nào chứ? Ta cũng rất rõ ràng, phụ thân chịu được người liên tục mua dê con là đã nhẫn nại rất khổ cực rồi, ta nghĩ, hẳn hẳn là sẽ rất thích

có một lý do bang trợ(3) Hân đem những Con dê con này trừ diệt tận gốc.”

Bách Vị hận đến hai hàm răng đều nghiến chặt lại, thẳng nhóc con này thật sự là con hắn sao? Vì sao hắn lại khôn khéo như thế, nga, được rồi, điểm ấy là giống phụ thân hắn rồi, xem ra tìm một đối tượng quá khôn khéo có đôi khi cũng là sai lầm a, bất quá hiện tại mới tính lại thì đã . . . quá muộn.

Bách Vị vội vàng nhìn nhi tử đại nhân nhà mình, nhin không được khẩn cầu nói:

“Hàm Hàm, người để ta tái ngoạn một hồi đi, chỉ một hồi có được hay không? Người cùng cha người cũng không nhường ta ăn cỏ rồi, chẳng lẽ còn muốn cướp đoạt niềm vui ngoạn dê con của ta sao? Này quá tàn nhẫn.”

“Mẫu thân đại nhân, rất xin lỗi, ta nghĩ ta sẽ không thỏa mãn yêu cầu này của người, bởi vì người cũng rõ ràng, ta rất nhanh sẽ đến giờ đi ngủ buổi chiều, dù sao ta mới còn không đến ba tuổi đúng hay không? Cho nên ta rõ ràng hơn chính là: người hiện tại cần bản là có ý đồ, người muốn cùng ta dây dưa, đợi đến khi ta đi ngủ rồi, như vậy người có thể chạy đến chuồng dê ăn vụng cỏ khô rồi, đối với

tính toán nhỏ nhặt này của người, ta chỉ có thể nói xin lỗi.”

Giang Thiên Vị lần thứ hai ngẩng đầu nhìn trời:

“Nga, mẫu thân đại nhân, người ra đi, đến lúc rồi, nếu như người còn không ra, buổi tối ta sẽ nói

cho phụ thân hôm nay người lại ăn vụng cỏ xanh, như vậy ngày ngày mai người cũng đừng nghĩ muốn ăn một viên cỏ xanh nào.”

“Giang Thiên Vị. . .”

Bách Vị bị phần mà quát. Nhìn một cái, lại nhìn một cái, hẳn có phải là do chính mình sinh ra

không vậy? Quả thực hẳn là con giun trong bụng ta mà, ngay cả tiểu chủ ý len lén có trong bụng ta hẳn đều có thể thấy hết rõ ràng, Bách Vị lần thứ hai oán giận chính mình vì sao muốn tìm người ưu tú như Giang Hãn, thế cho nên mới sinh ra nhi tử ưu tú như vậy .

“Mẫu thân đại nhân.”

Giang Thiên Vị đứng dậy, con mắt nhìn thẳng Bách Vị, không sợ chút nào, hơn nữa nơi nào đó trên mặt hẳn giống như có viết mấy chữ ” Mau theo ta đi”.

Bách Vị trừng mắt nhìn nhi tử một lát, rốt cục bởi vì chính mình chột dạ mà phải cúi đầu, oán hận nói:

“Được rồi, đi thì đi, người. . . Người tiểu hài tử vong ân phụ nghĩa chờ mà xem, người. . . bốn dương ta không dễ chọc đâu.”

“Không sai, tiểu dương ta cũng không phải dễ chọc đâu.”

Giang Thiên Vị rốt cục mỉm cười, lộ ra hai hàm răng trắng tinh, Bách Vị nghe xong câu này quả thật muốn chế đứng ngay tại chỗ, này. . .nhi tử này năng lực học tập cũng quá mạnh mẽ rồi, vốn là tiểu dương. . . Nga, lão Thiên a. . .

Trong bữa cơm tối, Bách Vị ủy ủy khuất khuất hướng trượng phu đại nhân tố cáo tội trạng của nhi tử nhà mình, sau đó hẳn thấy trượng phu đại nhân vỗ vỗ tiểu vai non nớt của nhi tử, sau đó lại gấp một cái đùi gà vào bát hẳn, cười to nói:

“Nhi tử, làm tốt lắm, tối, đây là cha thưởng cho cho người, sau này còn muốn người không ngừng cố gắng, hảo hảo trông coi nương người, ha ha, hẳn rất không nghe lời, có đúng hay không?”

Hàm Hàm nghiêm trang gật đầu:

“Không sai, mẫu thân rất không nghe lời, nghĩ muốn lén ăn cỏ khô.”

Hắn vừa nói, Giang Hãn một bên nhìn hẳn gật đầu khen ngợi, trong miệng lẩm bẩm nói:

“Ai nha không sai, thực sự không sai, không hổ là ta nhi tử của Giang Hãn ta a. . .”

Bách Vị khóc không ra nước mắt, hai phụ tử này rõ ràng là quyết định rồi, hết lần này tới lần khác

đổi mặt bá quyền chủ nghĩa(4), hẳn không có một chút lợi thế nào để phản kháng, chỉ có thể một ngụm xé rách những thứ đồ khó ăn này cho hả giận, hình như là bánh màn thầu gì đó, không có khăn tay, hiện tại thì đem nó làm khăn tay vậy.

Ban đêm trời đầy sao, Giang Hãn và Hàm Hàm bên người đã sớm ngủ say.

Bách Vị trần trọc không ngủ được, trong lòng suy tư về biện pháp phản kháng, không thể tiếp tục như vậy, nếu còn như vậy, hai phụ tử kia sớm muộn ngay cả cỏ xanh mỗi ngày đang cấp cho mình cũng sẽ

bị tước đoạt mất. Hẳn đang suy nghĩ xem nên phản kháng như thế nào, bỗng nhiên chợt nghe nhi tử bên người trở mình một cái, sau đó giọng trẻ con tức giận nói mớ:

“Nương nương. . . Ta yêu người. . . Đừng Đừng Ăn cỏ nữa, không có. . . Không có dinh dưỡng. . .”

Bách Vị sững sốt, tiếp theo chợt nghe bên kia Giang Hãn cũng trở mình, trong miệng thì thào nói:
“Bách Vị, Hàm Hàm, ta yêu các người, ta sẽ luôn luôn bảo hộ các người bảo vệ các người. . . Vĩnh
viễn. . . Chúng ta. . . Vĩnh viễn cùng một chỗ. . .”

Bách Vị ngậy người, vành mắt có chút hồng lên, nhưng môi hằn lại cong lên thành một nụ cười,
nghĩ thầm trong lòng:

Nếu thế thì . . . Cứ như vậy đi, không ăn cây cỏ sẽ không ăn cây cỏ, không có tiểu dê con sẽ không có tiểu
dê con, chỉ cần có bọn họ, có hai phụ tử bọn họ, ta trên đời này chính là người hạnh phúc nhất, không sai,
là người hạnh phúc nhất. Mang theo dáng tươi cười thỏa mãn, hãn cũng dần dần chìm vào mộng đẹp.

Hết phiên ngoại

Chú thích:

- (1) bắt diệp nhạc hồ : chơi đùa đến muốn điên luôn
- (2) thiên kinh địa nghĩa : chuyện hiển nhiên, lẽ dĩ nhiên
- (3) bang trợ : trợ giúp, giúp đỡ
- (4) bá quyền chủ nghĩa : dùng sức mạnh để thao túng hoặc dùng quyền lực để khống chế người
khác

TOÀN VĂN HOÀN Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/von-de-khong-de-choc>